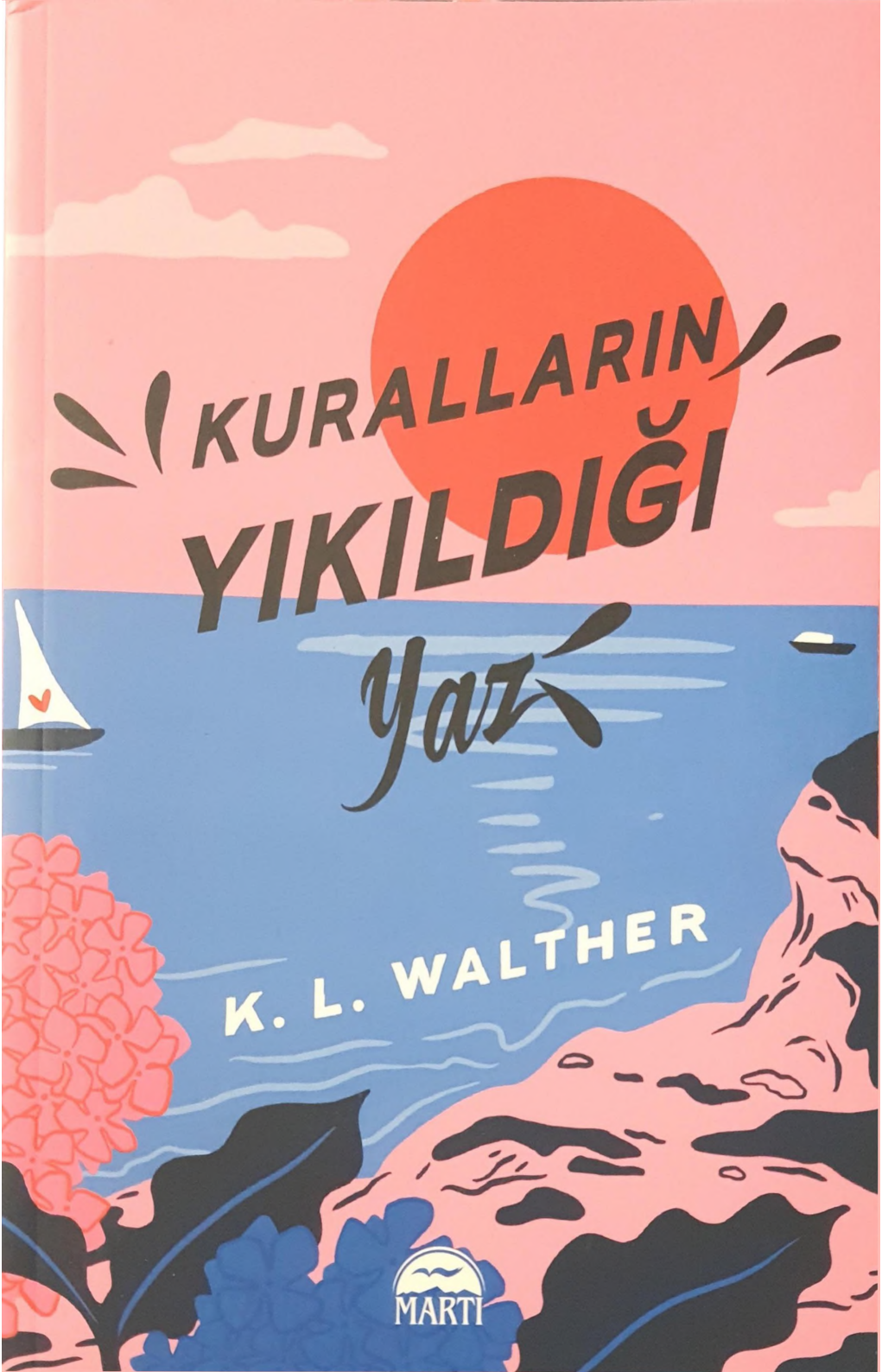

KURALLARIN
YIKILDIĞI
Yaz
K. L. WALTHER
MARTI

HER ŞEY OYUNLAR VE EĞLENCEDEN İBARETTİ, TA Kİ BİRİ KALBİNİ KAYBEDENE DEK.

Meredith Fox, on sekiz ay önce kız kardeşi Claire'i kaybettiğinde herkesi hayatından dışlamıştı. Fakat bu yaz dünyaya geri dönmeye kararlıydı.

Martha'nın Bağevi'nde yapılan yıllık aile tatili, yeniden ailesiyle bağ kurmak adına mükemmel bir yer gibi görünüyordu. Geniş ailesinin tamamı büyük bir yaz düğünü için toplanacaktı. Hiç beklemediği bir şekilde terk edildiği için bir kavalyesi olmasa da, düğün haftasında gerçekleşecek olan geleneksel Fox ailesi Suikastçı oyununa katılmaktan heyecan duyuyordu. Claire bu oyunu her zaman çok sevmişti ve Meredith onun mirasını onurlandırmaya kararlıydı.

Fakat Meredith sevimli sağdıçla Suikastçı ittifakı kurmaya karar verince tüm dikkati dağılmıştı. Oyuna odaklanıp kız kardeşi için kazanmaya çalışsa da ona aşık olmaktan kendini alamıyordu. Hafta ilerledikçe artık sadece oyunu değil, aynı zamanda kalbini de kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğunu fark etmeye başlamıştı.

ISBN: 978-625-366-080-2
MARTI
/martiyayinlari
9 786253 660802

KURALLARIN YIKILDIĞI YAZ

Özgün Adı: The Summer of Broken Rules
K. L. Walther

Çeviren	: Neslin Gizem Efeoğlu
Editör	: Zeynep Hilal Kahraman
Düzelti	: Beyza Becerikli
Son Okuma	: Deniz Damla Taner
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım	: © 2021 by Sourcebooks
Kapak İllüstrasyon	: Monique Aimee
Kapak Uygulama	: Sidem Zelal Edin

Türü: Genç Yetişkin- Romantik
Kitap No: 2581

1. Baskı: Ağustos 2023
ISBN: 978-625-366-080-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © (2021) by K. L. Walther
Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC. www.sourcebooks.com
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37- 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/C
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

K. L. WALTHER

KURALLARIN YIKILDIĞI Yaz

Çeviren:
Neslin Gizem Efeoğlu

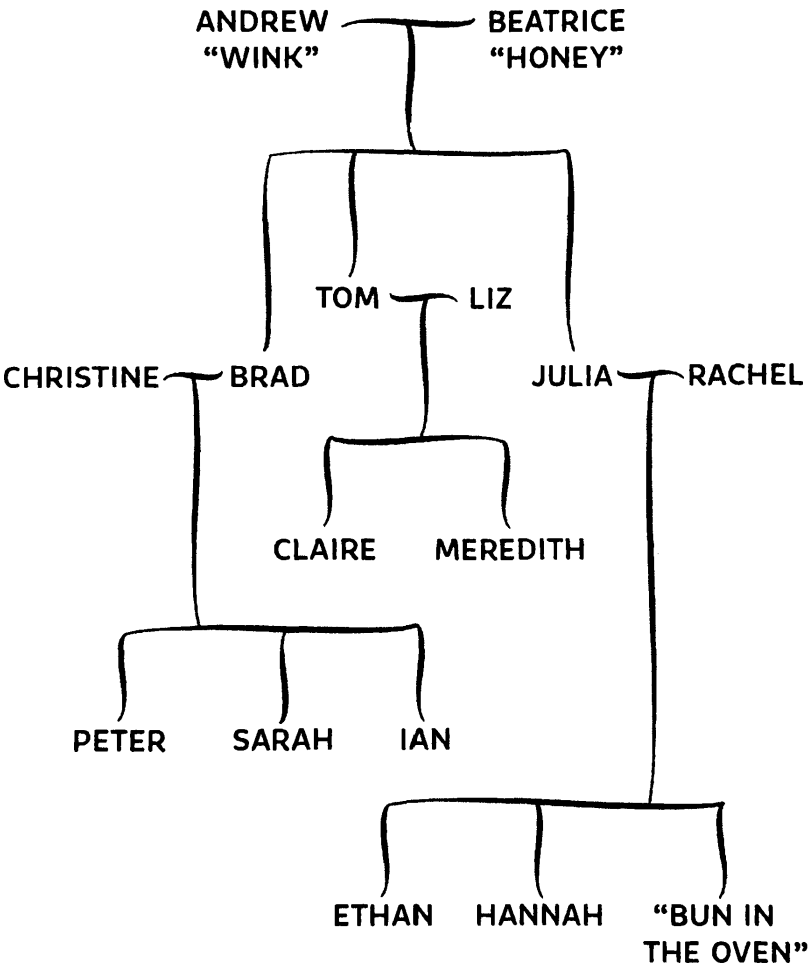
MARTI

İthaf Sayfası:

Her zaman, babam için. Dave Matthews'un gaz verdiği yolculuklar, kâseler dolusu balık çorbası ve bizi gezegendeki en harika yerle tanıştırdığın için teşekkür ederim.

Ve Trip'e, alacakaranlıktaki traktör gezintileri, saat dokuzdaki biftekli akşam yemekleri, şişme bot fiyaskoları ve onun en iyi arkadaşı olduğu için.

FOX AİLESİ

ANDREW "WINK"
BEATRICE "HONEY"
TOM
LIZ
CHRISTINE
BRAD
JULIA
RACHEL
CLAIRE
MEREDITH
PETER
SARAH
IAN
ETHAN
HANNAH
"BUN IN THE OVEN"

PAŻAR

BİR

Kimse patates kızartması sipariş etmedi. Üç kâse kremalı balık çorbası vardı ama Cape Cod'da en bağımlılık yapan şey olan patates sepeti yoktu. "Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu garsonumuz sanki bir şeyin eksik olduğunu biliyormuş gibi. Belki de biliyordu. Belki bir şekilde bizi tanımıştı – yolculuğumuzun son ayağını kutlamak için feribota binmeden önce Quicks Hole'da öğle yemeği yemek ailemiz için bir gelenekti. Sadece bir saat sonra nihayet Martha'nın Bağevi'nde olacaktık.

Annemle babamı birbirlerine bakarken yakaladım. *Başka bir şey istiyor muyduk?* Bunca yazdan sonra, her şeyi aklımızdan sipariş ediyorduk –menülere ihtiyacımız yoktu. Siparişlerimiz zihnimizin derinliklerine yerleşmişti ve hiçbirinde siparişe patates kızartması dahil değildi.

Çünkü bizim için onu sipariş eden her zaman Claire'di. *Sahip olduğunuz en büyük sepette getirin,* derdi. Açlıktan ölüyoruz!

Artık bu görevi devralmanın benim sorumluluğum olduğunu anladım. "Aslında, evet," dedim boğazımdaki yumruyu yutarak. "Patates kızartması lütfen. Trüflü patates kızartması."

"Mükemmel seçim." Garsonumuz başını salladı ve mutfağa döndü. Ailem ve ben yüksek sandalyelerimizde sessizce oturduk, masanın dördüncü sandalyesine bakmamaya çalışıyorduk. Annem bilinçli ya da bilinçsiz olarak, daha az boş görünsün diye çantasını sandalyenin arkasına asmıştı. Sanki orada oturan kişi tuvalete gitmek için kalkmış ve hemen dönecekmiş gibi.

Quicks' Hole Tavern ismiyle müsemma bir yerdi. Yemeğimizin gelmesi sadece on beş dakika sürdü: New England'ın büyülü karışımıyla dumanı tüten üç kâse parmesan peyniri ve maydanoz serpilmiş dipsiz gibi görünen bir sepet patates kızartması. Ben gerekli olan beş çizgi acı sosu çorbama karıştırırken babam birasını kaldırdı. "Sarah ve Michael'a," dedi. "Bu hafta unutamayacağımız bir hafta olsun."

"Sarah ve Michael'a," diye tekrarladık annemle ben, kendi kadehlerimizi kaldırarak.

Bardaklarımızı tokuşturduk.

"Ve büyük dönüşümüze," diye ekledi annemi yanağından öperek. "Çok uzun zaman olmuştu."

Tam olarak iki yıl olmuştu. Ailem ben doğmadan önce bile –on sekiz yılı aşkın bir süredir— Bağevi'nde tatil yapıyordu ama geçen yazı New York'un taşrasında evde saklanarak geçirmiştik. Boş sandalyeye bir kez daha baktım.

Evet, diye düşündüm. *Çok uzun zaman olmuştu.*

Sonra kaşığımı çorbamın içine daldırdım, kırmızı acı sos kaybolana kadar karıştırdım ve biz yokken bir şeylerin değişip değişmediğini merak ettim.

~

Kesinlikle değişmeyen şey Falmouth'un feribot şirketiydi. Güneş masmavi temmuz göğünde yükselirken, insanlar sanki yüzyılın en büyük konseri için sırada bekliyor gibiydi. Arabalar, arabalar ve hatta daha *fazla* arabanın biletleri onaylanmıştı. İlgili gemileri beklemek için numaralı şeritlere park edilmişti. Bal rengi saçlarımı gevşek bir örgü haline getirdim ve annemle babamın arasında yürüyerek yola devam ettim. Çoğunlukla üstü açık ve bazıları da kapısız olan renkli Jeep Wrangler'lar vardı ve hoparlörlerinden müzik yankılanıyordu. Ardından tepelerinde kanolar bulunan Volvo'lar ve şık gümüş renkli Range Rover'lar geliyordu. Bisiklet taşıma aparatları, dev SUV'leri daha da bü-

* Quick, İngilizce "hızlı, çabuk, acele" anlamlarına gelmektedir. – (ç. n.)

yük gösteriyordu. Küçük bir çocuğun ağlamasına kulak misafiri oldum. "Hayır Jeffrey, daha fazla cips yiyemezsin!" dedi çileden çıkmış annesi. Koridor üniversite öğrencilerinin, ailelerin, köpeklerin, bisikletlerin, tekerlekli valizlerin ve tüm kaosu sakince emen, çok seyahat etmiş yaşlı çiftlerin rengârenk bir karışımıydı.

Ford Raptor kamyonetimize geri döndüğümüzde Loki, başını pencereden dışarı çıkarmıştı ve nefes nefeseydi. "Ona biraz su vermek ister misin Meredith?" diye sordu annem yerlerimize yerleştikten sonra. Cevap vermedim, su şişemi aldım ve Jack Russell teriyerimiz içebilsin diye ortadan sıktım. Suyu bir insan gibi içmeye başladı, bu Claire'in ona yavruyken öğrettiği bir numaraydı. "İşimize yarayacak," demişti. "Onu yürüyüşe çıkardığımız zaman yanımıza su kabı almamız gerekmeyecek."

Feribot şirketinin öğleden sonra saat iki feribotu olan *The Island Home'u* yüklemeye başlaması çok uzun sürmedi. "Bekle, tavanı aç!" diye bağırdım, görevli arabamızı tekneye bindirmek için el sallayıp, babam ayağını gazdan çekince. Nabzım hızlandı. Claire'le geleneklerimizden bir diğeriydi, hayatta tutmak istediğim bir gelenekti: Açılır tavandan fırlayıp limuzinle geziyormuşuz gibi bağırışarak kollarımızı havaya kaldırmak. Çoğu yıl, insanlar, özellikle de Wrangler'lardaki* adamlar, tezahürat yapardı. "Çok ateşlisin!" diye bağırmıştı birkaçı son yolculuğumuzda. Claire on yedi, ben on altı yaşındaydım.

"Kapılmış olması çok kötü!" diye karşılık vermişti ablam, onu değil de beni kastettiğini varsayarak. Kendini her zaman küçümserdi ve nedenini asla anlamazdım. Claire güzeldi, uzun boylu atletik bir vücudu, kestane rengi dalgalı saçları vardı ve havalı gözlük koleksiyonundan bahsetmiyorum bile. Lens takamıyordu, bu yüzden retrodan moderne her türlü gözlüğü içeren bir seçki hazırlamıştı. O gün şeffaf, kare çerçeveli olanları takıyordu.

Saçlarım açık renkli ve kaşlarım (çoğu insana göre "çarpıcı"

*Jeep tarafından 1986 yılında üretilmeye başlanan SUV model bir araba. (e. n.)

bir şekilde) koyuydu ve de Claire'den en azından on iki santim daha kısa olduğum için bizi kardeş gibi gösteren tek şey, yeşil gözlerimizdi. Küçüklüğümüzde beni kiler raflarımıza tırmanırken yakaladığında, bana "Maymun Meredith," diye seslenmişti.

Şimdi, feribot rampasından yukarı çıkarken, kollarımı kaldırmadım (cipteki adamları hâlâ tezahürat yapıyordu). Bunun yerine gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Deniz havası... Bu kokuya bayılıyordum. Bu kokuyu *özlemiştim.* Bu, her şeydi. Ailem, New York'un sert ve soğuk kışlarında bize umut vermesi için kokuyu şişelememiz gerektiği konusunda şaka yapardı.

Babam arabayı park ettiğinde, annemle babam emniyet kemerlerini çözdü. Loki havladı ve merkez konsolun üzerinden annemin kucağına atladı. Annem gülerek kayışını ve yeşil tasmasını taktı. "Eh, bu bir işaret," dedi. "Hadi yukarı çıkalım."

"Yukarı" feribotun üst güvertesi anlamına geliyordu. Tabii ki arabanızda kalabilirdiniz ve ayrıca bol miktarda kapalı oturma alanı da vardı. Ama tıpkı deniz havası gibi, ada görüş alanınıza girerken saçlarınızı savuran rüzgâr gibisi de yoktu.

"Kulağa hoş geliyor..." Gözüme bir şey takıldığında sustum. Arka koltuğun bardaklığındaki telefonumun aniden ışığı yandı ve rahatsız edici bir şekilde titredi. Ekrandaki isim de rahatsız ediciydi: *Ben Fletcher.*

Midem düğüm düğüm oldu. Ben, bana mesaj atmıştı.

"Şey, siz devam edin," dediğimi fark ettim, ismine bakarak. Görüşüm bulanıklaştı, gözlerim dolmuştu. "Bir dakika içinde orada olacağım."

Babam anahtarları bana verene ve o, annem ve Loki merdiven boşluğunda gözden kaybolana kadar Ben'in mesajını okumadım. Sonra şunu yazdığını görmek için telefonumun ekranını kaydırdım: *Yolculuk nasıl gidiyor?*

O kadardı. Bir merhaba, bir özür ya da fikir değişikliği yoktu.

İstediğimden değildi ama yine de...

Yolculuk nasıl gidiyor?

Gerçekten mi? O kadar mıydı?

Cevap verme, dedi kafamın içindeki ses ama onu duymazdan gelerek şöyle yazdım: *Araba yolculuğu bitti. Artık feribottayız.*

Ah, anladım, diye yazdı. *Feribot yolculuğu ne kadar sürüyor?*

"Bir saat," diye mırıldandım kendi kendime. Nisan ayında daveti aldıktan sonra çok heyecanlanmış bir halde bundan yüz kez bahsetmiştim. MEREDITH FOX diye yazılmıştı açık mavi bir zarfın üzerine gümüş harflerle. "LCV kartı bir kavalyem olup olmadığını soruyor," demiştim daha sonra Ben'e, ona sarılmış halde Netflix izlerken. "Artı birim olur musun?" diye sormuştum.

"Artı birin mi?" diye cevap vermişti sırıtarak. "Tabii ki!" Öpüşmüştük.

Gözyaşlarım düştüğünde gözümü kırpmadım. Keşke aylar önceki Meredith, şimdiki halimi görebilseydi – Sarah'nın düğününe giderken sadece *kavalyesiz* değil, genel olarak *erkek arkadaşsız* kalmıştım. Çünkü birlikte geçen dört yılın ardından Ben'le ayrılmıştık.

Pekâlâ, *o benden* ayrılmıştı. Bir an, babasının gülünç Woodstock çalma listesiyle dans ediyorduk ve sonra, beni dans pistinden çekmiş ve "İyi bir ilişkiydi... ama arkadaş olmak daha iyi olabilir... uzun mesafe hakkında söylediklerine bakılırsa," gibi şeyler söylemeye başlamıştı.

"Ama anlaşmıştık," diye sözünü kesmiştim. "Bunun hakkında konuşmuştuk, unuttun mu?" Aniden başım döndüğü için güçlü kollarına tutundum. "Ve *deneyeceğimizi* söylemiştik." Ben, sonbaharda Güney Karolina Üniversitesi'ne gidecekti; bense şehirde kalacaktım, sadece Clinton'ın büyük tepesine taşınacak ve Hamilton Üniversitesi'ne gidecektim. Babam onların futbol koçuydu ve eve yakın olmak istiyordum. "Unuttun mu?"

Ben, hiçbir şey söylememişti.

Ona daha sıkı tutundum. "Yapma, Ben." Sesimin titremesine engel olamadım. "Lütfen sana ihtiyacım var. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Her şeyden sonra..."

"Biliyorum, biliyorum." Ben, başımı göğsüne dayayarak beni kucakladı. Bu genellikle rahatlatıcıydı ama şimdi beni susturmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. "Bak, seni seviyorum, Mer," diye fısıldadı, ona sarılıp ağlamama izin vererek. Kalp atışları, sözlerinin çoğunu boğdu ve daha çok hıçkırıklara boğulmama neden oldu. Bana dayanma gücü veren sadece son kısımdı. "Yine de, düğüne geleceğim," dedi. "Eğer istersen."

"Ne?" Soğuk gece havasında titreyerek geri çekildim. "Kavalyem olarak mı?"

"Evet." Omzumu sıkmak için uzandı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Yarım yamalak gülümsedi ve sevdiğimi bildiği eski moda bir mısrayı okudu: "Sen hâlâ kolumda olmasını en çok istediğim kızsın."

Şimdi, nasıl tepki verdiğimi hatırlamıyordum ama bu, kesinlikle benim yüksek dolgu topuklu ayakkabılarımla kaçmamla sonuçlanmıştı. Ve tamam, belki de eve giderken polis tarafından da durdurulmuştum. Hız yaptığım için miydi? Yoksa yoldan çıktığım için miydi? Gözyaşlarımın arasında zar zor konuşabilmiştim, bu yüzden Memur Woodley bir uyarıda bulunarak beni bırakmıştı (ve beni eve kadar takip etmişti).

Feribotun diyafonundan bir bip sesi geldi. *Gitme vakti*, diye düşündüm ama elimde başka bir titreşim hissettim – Ben'den üçüncü bir mesaj: *Mer, bu hafta gerçekten seninle gelirdim.*

Farkına bile varmadan yanaklarım alev aldı ve numarasını çevirdim.

İlk çalışta telefonu açtı. "Selam –"

"Gelmeni *istemedim*," diye sözünü kestim, ağlamak üzereydim. "Erkek arkadaşımın *–erkek arkadaşımın–* gelmesini istedim, bokkafalı eski sevgilimin değil!"

Sessizlik.

Ben, iç çekti. "Mer..."

Telefonu kapattım ve gözyaşlarımı sildim, arabadan inip temiz hava almaya ihtiyacım vardı. Kapı koluna uzandığımda va-

pur kornası çaldı ama artık teknenin devasa ambarı tamamen dolmuştu, arabalar o kadar sıkışıktı ki, kapıyı yanımdaki arabaya çarpmadan açmam imkânsızdı. *Açılır tavan*, aklıma geldi. Hâlâ açıktı; Ben'e bağırdığımı kaç kişinin duyduğunu düşünmemeye çalıştım. Ağlamaktan yüzüm kızarmıştı, bu yüzden güneş gözlüklerimi bulmak için sırt çantamı karıştırdım ve kamyonetten inmeden önce, babamın beyzbol şapkalarından biriyle birlikte gözlüklerimi de taktım. Biraz gülümsedim.

Sorun yok.

Sonra felaket yaşandı.

Yere atlamak yerine, açılır tavandaki portatif bagajın askılarından birini tuttum... Ama boş olduğundan emin olmak için arabalar arasındaki dar koridoru ikinci kez kontrol etmemiştim. Kendimi maymun gibi sallandırarak dışarı bıraktığımda, ayağımın sert bir şeye çarpmasıyla vücuduma bir şok dalgası yayıldı.

Bir şey derken, *birini* kastediyordum.

"Ah, vay canına," dedi hazırlıksız yakalanan adam. Omuzları kamburlaştı ve elini benim tekmelediğim yere bastırmasını izledim. Yüzünde, burnunun yakınında bir yere. "Ah!"

"Özür dilerim!" dedim hızlıca. "Çok özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim."

"Hayır," diye cevap verdi. "Şey, sorun değil."

Ama doğrulup ona saldıran kişiye doğru düzgün bakamadan ben kaçmıştım. Merdivenlere doğru hızla koştum ve basamakları ikişer ikişer çıkarak üst güverteye çıktım.

~

Ada görüş alanına girince annem kolunu bana doladı. Gerçekten güzel bir gündü, gökyüzünde bir bulut bile yoktu. East Chop deniz fenerini veya Bağevi Sığınağı limanında sallanan tekneleri çevreleyen sis yoktu. "Ne hoş bir karşılama!" dedi babam ve aniden Claire'i düşünürken gözlerim buğulandı. Bir yanım döndüğüme çok sevinirken diğer yanım feribotun dönüp beni eve götürmesini istiyordu. Kız kardeşim olmadan Bağevi'n-

de olmak doğru gelmiyordu. Burayı en çok o severdi. Çok uzun zaman oldu, demişti babam öğle yemeğinde ama şimdi de şunu sormaktan kendimi alamadım, *Yeterince uzun bir zaman geçmiş miydi?*

"Keşke Claire burada olsaydı," diye fısıldadım anneme.

"Burada," diye fısıldadı annem, omuzlarımı sıkarak. Sonra gökyüzünü işaret etti. "Güneşin parlamasını sağlıyor."

"Sarah için," dedim.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Herkes için."

İKİ

Kuzenim evleniyordu. Sarah Jane Fox ve Michael Phillipe Dupré, 16 Temmuz Cumartesi günü öğleden sonra saat dörtte Edgartown'daki St. Andrew Kilisesi'nde evlenecekti. Yemek ve eğlence Paqua Çiftliği'nde olacaktı.

Paqua Çiftliği ya da bizim deyimimizle sadece Çiftlik, Birinci Dünya Savaşı öncesinden beri Fox Ailesi'ne aitti. Artık işleyen bir çiftlik değildi, Edgartown ile Tisbury arasında bir kilometrelik özel bir plajı olan, altı yüz dönümlük geniş bir alandı. Saatlerce okyanus dalgalarıyla oynardık ve ardından şarap bağının ünlü göllerinde ve göletlerinde mutlulukla yüzerdik. Claire ve benim favorim her zaman ıssız Paqua Göleti olmuştu.

Babam, Paqua'nın üç kilometrelik kumlu toprak yolunu toz kaldırarak arkamızda bırakırken huzursuzlanan Loki'ye sıkıca sarıldım. "Baba, yavaşla," dedim arka koltuktan ama o gülmekle meşguldü. Yolun gayriresmi hız sınırı saatte kırk kilometreydi ama herkes bu kuralı esnetmeyi severdi. Brad Amca bazen babamın omzuna vurarak "Eskiden yarışırdık," derdi. "Ah, nasıl *uçardık*."

Kuralları yıkmak eskiden eğlenceliydi. Ama şimdi midemi bulandırıyordu, hız göstergesini görmek için öne doğru eğildim: Seksenin biraz altındaydı. "Lütfen, baba!" Bu sefer tiz bir sesle tekrarlamıştım. Kalbim çarpmaya başladı. "Yavaşla!"

Annem elini babamın koluna koydu. "Tom," dedi sessizce.

Frene bastığında midem rahatladı, hız göstergesi hemen kırka düştü. Kısa süre sonra, uzun ahşap bir tabelanın yıllardır kararlı bir şekilde durduğu yol ayrımına ulaştık. Sonunda yeniden beyaza boyanmıştı -kesinlikle Christine Yenge'nin işiydi— ve yazlık evlerin olduğu tarafı gösteriyordu. Çiftlik bölgesine dağılmış sekiz ev vardı, hiçbiri birbirine benzemiyordu. Bazıları daha büyük, bazıları daha küçüktü, hepsi kendi adlarına ve karakterlerine sahip otantik evlerdi. Düğün davetlilerinin çoğu burada kalacaktı, bu yüzden her evin tamamen dolacağını biliyordum – belki de daha bile kalabalık olacaktı çünkü Brad Amca, babama bazı misafirlerin çadır kurduğunu söylemişti.

Babam sola saptı ve birkaç dakika sonra Raptor'un tekerlekleri müştemilatın çakıllı garaj yoluna girdi. Yani park yerine. Evlerin geri kalanının garajları vardı ama müştemilatta sadece bir park yeri vardı. Tek katlı, ahşap duvarlı, eğimli çatılı bir kır eviydi ve ne zaman bağa gelsek bizim evimiz olurdu. Genellikle üç haftalığına kiralardık ve yazın geri kalanında başka geniş aileleri ve arkadaş gruplarını ağırlardı. İki yeşil Adirondack* sandalye, sarı çiçeklerle bezeli büyük yeşil tarlaya bakan küçük, yıpranmış verandada duruyordu. Uzun çimenler ve makiler esintiyle sallanıyordu, uzaktan okyanusun sahile vurduğunu duyabiliyordum.

Buradayız, diye düşündüm, aniden dans etmek isteyerek. *Buradayız, buradayız, buradayız!*

Sineklikli kapıdan, yıpranmış meşe zemini örten örgü bir kilim ve öndeki iki pencerenin arasına yerleştirilmiş küçük TV'ye bakan soluk yeşil–beyaz çizgili iki kişilik koltuğun olduğu oturma odası görünüyordu. Her iki kitaplığa da kitap üstüne kitap tıkıştırılmıştı ve gerçekten eski bazı siyah–beyaz olanlar da dahil olmak üzere, tahta panelli duvarlar, fotoğraflarla kaplamıştı. Fox'ların ve arkadaşlarımızın onlarca yılı.

Dar koridorun bir ucunda mutfak, diğer ucunda ise annemle

* 20. yüzyıl başından beri kullanılan bir sandalye tasarımı, ismini ABD'nin Kuzeydoğu'sunda bulunan Adirondack Dağları'ndan alır - (e. n.)

babamın odası vardı. Tam karşısında ise Claire'le benim odamız vardı, aşağı yukarı bir gemi kamarası büyüklüğündeydi. Pek çok gece, Claire yuvarlanıp duvarı tekmeleyerek yanlışlıkla beni uyandırırdı. *Özür dilerim Mer,* derdi uykulu bir sesle.

Dudağımı ısırdım ve her şeyin yerinde olduğunu, hiçbir şeyin değişmediğini görmek için yatak odamızın kapısını ittim. Üzerinde deniz taşları ve mozaiklerden oluşan çerçeveli bir ayna bulunan açık mavi şifonyer ve kız kardeşimle benim küçükken çizdiğimiz Paqua haritası vardı. Onca kovalamaca ve saklambaçtan sonra, ikimiz de Çiftlik'in her santimini öğrenmiştik.

Ranzaların yanında beyaz örtüleriyle uyumlu beyaz hasır bir komidin duruyordu. Claire yükseklikten korkardı, bu yüzden o aşağıda ben yukarıda yatardım. Merdiven uzun zaman önce kırılmıştı ve asla değiştirilmemişti ama benim yan taraftan tırmanma konusunda özel bir yeteneğim vardı.

Çantamı boşalttıktan ve düğün elbisemi kılıfıyla dikkatle astıktan sonra, evin kapısının açılıp kapandığını duydum. "Evde kimse var mı?"

Annem ve babam dışarıdaydı, arabadaki son eşyalarımızı indiriyorlardı, ben de merhaba diyerek seslendim ve oturma odasına daldım... Oraya varmamla halıya takılıp düşmem bir oldu. Claire'in orada durup bana gülümsediğini görünce kalbim durdu.

Ama hayır, hayır, Claire değildi.

Kuzenim adımı söyleyince gözlerimin kenarları yanmaya başladı. Çünkü Claire ve ben birbirimize hiç benzemesek de o ve Sarah neredeyse tek yumurta ikizi gibiydiler. Aynı dalgalı kestane saçlar ve narin yapı, aynı yalınayak gezme sevdası, hatta gülümsediklerinde başlarının eğimi bile aynı olurdu. Sadece pembe-yeşil Lilly Pulitzer elbisesini ve inci küpeleri fark ettiğimde gerçekten rahatladım. Sarah... bu *Sarah.*

"Merhaba," dedim sesim biraz titreyerek. Ama öne atıldım ve gelinin bana sımsıkı sarılmasına izin verdim. Onu görmeyeli

çok uzun zaman olmuştu, aylar geçmişti. Brad Amca, Christine Yenge, Sarah ve erkek kardeşleri Marylandliydi ve her yazı bağda Fener Evi'nde geçirirlerdi. Bir ansiklopedide "havalı" kelimesini ararsanız, ailelerinin Noel kartı hemen yanında olurdu.

Şimdi Sarah yirmi altı yaşındaydı ve birkaç yıl önce Tulane'den mezun olduktan sonra New Orleans'ın koruma derneği için çalışmaya başlamıştı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu geri çekildikten sonra bana kemik çerçeveli gözlüklerinin ardından bakarak. Claire gibi Sarah da ilginç gözlükleri severdi. Ama bu seferki biraz fazla büyüktü. Onu burnundan yukarı itişini izledim, bu da alnındaki saç çizgisinden sağ şakağına kadar uzanan keskin yaraya dikkatimi çekti. Çoğunlukla düz ve ince ama sol kaşının üzerinde tırtıklı bir zikzak vardı. İki kış önceki o korkunç gece parçalanan cam yüzünden olmuştu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Nasılsın?" diye sordu tekrar.

Ben. Ben'den bahsettiğini biliyordum. Çünkü Claire'in omzunda ağlayamayacağım için mezuniyet partisinin ertesi sabahı Sarah'yı aramıştım. "O.... yine de... geleceğini söyledi," diye hıçkırmıştım. "Eğer.. ben... onun... gelmesini... istiyorsam."

"Bir dakika ne?" dedi. "Şimdi tam olarak *ne* dedi? İlişkiyi bitirdiğini ama yine de *gelmek* istediğini mi?"

"Hı hı."

"Ah, Tanrım, Mer," diye içini çekti Sarah. "Üzgünüm. Ne pislik. Lütfen bana hayır dediğini söyle."

"Ama bir kavalyem olacağını söyledim," diye ağladım. "Davetin üzerine. Sana bir artı-birim olduğunu söyledim. Artı bire ihtiyacım var."

"Hayır, yok," dedi Sarah. "Kesinlikle yok. Yenmemiş bir fileto -ya da her ne istediyse-düğünü kurtarmaz ya da mahvetmez."

Şimdi, kuzenime bilmiş bir şekilde sırıtıyordum. "Bana biraz önce mesaj attı," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Ben de ona açıkça bokkafalı dedim."

Sarah nefesini tuttu. "Yapmadın."

Sırıtmaya devam ettim. "Yaptım."

O sırada ağlıyordum ama teknik olarak yapmıştım.

"Evet!" O da sırıtıyordu. "Yürü be, Mer! Göster kendini!"

Gülümsemem yok oldu.

Göster kendini.

Claire de bu lafı severdi. "Duruma müdahale etmeden izlediğimi biliyorum," dediğini hatırladım bir keresinde, "ama görünüşe göre Ben'e daha çok karşı çıkman gerekiyor." Omuz silkti. "Partiye gitmek istemiyorsan, bunu ona söyle. Göster kendini."

Her şeyin, her zaman Ben'le ilgili olduğunu fark etmeye başlamıştım. İlişkimiz eşit değildi – asla benimle ilgili değildi. Her şey onun etrafında dönüyordu.

Claire bunu görmüştü ama ben onu dinlememiştim. *Erkek arkadaşı yok; hiç erkek arkadaşı olmadı,* derdim kot pantolonu ve şirin üstleri giyip saçlarımı kıvırıp göz kalemi sürerken. *Bunu anlayamaz. Haklı değil.*

"Sarah!" Ailem oturma odasına gelmişti. Küçük alan şimdi içinde dördümüz varken daha da samimiydi. Buraya on kişiden fazla insanı sıkıştırdığımız zamanlar olmuştu. "Sesini duyduğumuzu düşünmüştük!"

"Liz Yenge!" Sarah ikisine de sarıldı. "Tom Amca! Hoş geldiniz!"

"Çok güzel görünüyorsun," dedi annem, gözlerinin Sarah'nın yara izine takıldığını fark ettim. Kalbim sıkıştı. Bir yanım, yarasının ne kadar iyi iyileştiğini gerçekten söyleyemediğinden şüpheleniyordu, bunun yerine hâlâ tüm dikişleri görüyordu. Düzgün ve temiz ama aynı zamanda tüyler ürpertici ve acımasızdı. Onları ailem gibi şahsen görmemiştim, sadece resimlerde... Ama çok fazlaydılar. Bunların hepsi anneme musallat olacağı için endişelenmiştim. "Müstakbel gelin ışıltısı yayıyorsun!"

Sarah gülümsedi. "Merhaba demek için uğradım," dedi ve babama döndü. "Ve sana tuvaletlerin bile *tamamen* dolu olduğunu söylemek için."

"Yeteri kadar tuvalet kağıdımız var mı?" diye sordu babam.

Ciddi bir şekilde başını sallayarak onayladı. "Tabii ki."

Herkes güldü. Müştemilatın tuhaflıklarından bir diğeri de banyosunun olmamasıydı. Çiftlik'teki tüm evlerde açık hava duşları vardı -sahilde geçen uzun bir günün ardından cennet gibi gelirdi- ama kulübemizde banyo yoktu, *nokta*. Sonunda uzun bir ahşap yapının beklediği ormanın içine doğru birkaç metre uzunluğunda yıpranmış bir toprak yolu takip etmeniz gerekiyordu. Özellikle gecenin bir yarısında göz korkutucu olan bir görev olabiliyordu.

"Peki!" Ellerimi şaka yollu bir şekilde çırptım ve tel kapıya doğru geri geri gitmeye başladım. Annemin tekrar güldüğünü duymak istiyordum. "O zaman, bana bir dakika izin verirseniz..."

~

Sarah bize o gece, herkese resmen hoş geldin demek için bir yemek planlandığını söyledi, o gittikten sonra, sahil bisikletlerinden birini depodan çıkardım, lastiklerine hava pompaladım ve biraz keşif yapmak için pedal çevirmeye başladım. Yolun hemen aşağısında, pas rengi ahşap kaplamaları olan ve eski bir motel gibi inşa edilmiş Kulübe vardı: T şeklindeydi, her yatak odasının kapısı ön verandaya açılıyordu. Evin yan tarafına rastgele park etmiş birkaç araba gördüğümde biraz yavaşladım, bagajları hâlâ açıktı ve birkaç adam ön bahçedeki büyük ateş çukurunun etrafında oturuyordu. Michael'ın sağdıçları.

Aralarında dizlerinin üstünde bir kutu bira olan damadı hemen fark ettim, anlattığı hikâyeyi yeniden canlandırmak için heyecanlı bir şekilde ellerini kullanıyordu. Uzaktan bile, Michael'ın ne kadar yakışıklı olduğunu görmezden gelmek imkânsızdı: Koyu bronz tenli bir oyun kurucu vücudu vardı, Sarah'nın her zaman ellerini gezdirdiği koyu saçları ve yumuşak Güneyli aksanı. O ve kuzenim Tulane'de tanışmışlardı ama Michael tüm hayatı boyunca New Orleans'ta yaşamıştı. Ailesinin Kreol kök-

leri, Fransız ve Afrikalı soyları vardı. Ölesiye bir futbol hayranı olan Michael, artık Saints'in* yönetim ofisinde çalışıyordu.

Michael da beni fark etti ve elini salladı ama tam o sırada Kulübe'nin ana kapısından bir adam fırladı. "Dondurucuda neden daha fazla buz yok?" diye sordu herkes ona doğru dönünce. "Yüzünün hali kötüleşiyor – cidden berbat. Ringde birkaç tur dayak yemiş gibi..."

İyi şanslar, diye düşündüm, konu her neyse. Bu gece Michael ile zaten görüşecektik. Gidonu kavradım ve pedal çevirmeye devam ettim, hızımı artırdım ve ardından doğruca Büyük Ev'e giden yola dönene kadar sürmeye devam ettim.

Büyük Ev, Paqua'nın en büyük evi değildi ama en eskisiydi. Sedir kiremitleri ve soluk yeşil panjurları olan Viktorya tarzı bir çiftlik eviydi, Wink ve Honey –büyükbabam ve büyükannem– orada sürekli olarak yaşamaya başladıklarından beri, yaz boyunca kiralanmayan tek evdi.

Şimdi Büyük Ev'in hafif eğimli ön verandasındaydılar, Honey hamakta sakin sakin sallanıyordu ve Wink sütunlardan birine yaslanmış eski dürbünüyle beni izliyordu. "Kuş gözlemciliği için," derdi her zaman ama büyükbabamın Çiftlik'te olan bitene göz kulak olmayı sevdiğini biliyordum. Büyük Ev'in verandası mükemmel bir casus üssüydü. Tüm evin etrafını dolandığı için *her şeyi* görebiliyordunuz.

"İlginç bir şeyler var mı?" diye sordum bisikletin sabitleyicisini açtıktan sonra.

"Julia ve Rachel kampa yeni geldiler," diye yanıtladı Wink, hâlâ ufku inceliyordu. "Görünüşe göre Ethan sinir krizi geçiriyor ve Hannah bale dersinden gerçekten keyif alıyor olmalı. Pembe bir tütü giymiş."

Güldüm. Julia Hala, babamın küçük kız kardeşiydi. O ve eşi Rachel'ın iki çocuğu vardı: altı yaşındaki Ethan ve dört yaşında-

*New Orleans Saints, ABD'nin New Orleans, Louisiana şehrinde bulunan bir Amerikan futbolu takımıdır. – (e.n.)

ki Hannah. Rachel Yenge üçüncü çocuklarına hamileydi, oğulları olacaktı. Gelecek ay doğum bekleniyordu.

"Gel yanıma otur tatlım", dedi Honey ve hamakta yanındaki yere hafifçe vurdu. Yerleştiğimde kolunu bana doladı, lavanta kokusu çok tanıdıktı. Uzun beyaz saçları, mavi gözleri, açık renkli keten tunikleri ve "renk patlaması" yaratmak için taktığı kalın kolyeleriyle büyükannemin dünyanın en güzel kadınlarından biri olduğunu düşündüm. Onları kendisi tasarlayıp boncuklarını dizerdi ve adanın etrafındaki kuyumcularda her zaman yüksek talep görürlerdi.

"Görünüşe göre herkes burada," diye yorum yaptım. "Kulübe'nin dışında Michael ve sağdıçlarının yanından geçerek geldim."

Wink dürbünü bıraktı. "Evet, orayı mahvetmeyeceklerine söz vermek için daha önce uğradı."

Honey güldü. "O çocuğa bayılıyorum."

Gülümsedim. Büyükannemin Michael'a âşık olduğu bir sır değildi. "Ailesi nerede kalıyor?"

Wink uzaktaki tepeyi işaret ederek, "Christine, onlara Kır Evi'ni verdi," dedi. "Excel tablosunda yazıyor." Biraz homurdandı. "Dürüst olmak gerekirse, bunun kolaylıkla *Christine'in* düğünü olduğunu sanabilirsin."

"Ah, bak şimdi." Honey gözlerini devirdi. "Bu hiç adil değil, Andrew. Sarah onun tek kızı ve Christine'in nasıl olduğunu biliyoruz."

Zarfın kapağındaki kabartmalı küçük deniz fenerine kadar düğün davetiyesinin tüm detaylarını gözümde canlandırarak başımı salladım. Bu detay, şüphe götürmez bir şekilde Christine Yenge'nin dokunuşuydu. Annem, "Biraz fazla detaycı olabilir," diye kabul etmişti, "ama kusursuz bir zevki var."

Wink, "En azından Sarah resmi giyinilmemesi konusunda ayak diredi," dedi. "Temmuz'da takım elbise giymek mi?" Kafasını iki yana salladı. "Bunu birçok kez yaptım ve hiç eğlenceli değil."

"Gerçi Michael'ın smokinle harika göründüğünden eminim," dedi Honey hülyalı bir şekilde.

"O zaman neden onunla sen evlenmiyorsun, Bea?" diye sordu Wink ve bana göz kırptığında kıkırdadım. Biz torunlar bu yüzden ona "Wink" diyorduk.*

"Ama Sarah bir sürprizi olduğunu söyledi," dedim. "Müştemilata geldiğinde, kendisinin ve Michael'ın bu gece bir şeyler duyuracaklarını söyledi."

Birbirlerine baktılar.

"Zaten biliyorsunuz," diye tahminde bulundum. "Ne olduğunu zaten biliyorsunuz."

"Belki." Wink'in ağzının kenarı sinsice yukarı kıvrıldı. "Belki biliyoruzdur."

"Bana da söyleyin!"

Gülümsemesi yüzüne yayıldı.

İnledim ve yüzümü Honey'nin omzuna gömdüm ve bir saniye sonra başımın tepesini öptüğünü hissettim.

"Seni gördüğümüze çok sevindik Meredith," diye fısıldadı. "Çok çok sevindik."

~

Çiflik'te pek çok kuzenim vardı ama onların yanında yakın aile dostlarımız da vardı. Eli, Jake, Luli ve Pravika adeta aileden biri gibiydiler. Ailem ve ben büyük meşe ağacının altındaki piknik masasında, hep birlikte yemek yemek için geldiğimizde onlar çoktan Fener Evi'ne varmışlardı. "Ekip buradaymış," dedi annem, kalbim durakladığında beni onlara doğru biraz iterek. İki yıl –arkadaşlarımı neredeyse iki yıldır görmemiştim ve şimdi Claire olmadan her şey farklı olacaktı. En büyüğümüz oydu, adı konulmamış liderimizdi.

"Meredith!" diye bağırdı Pravika. "Meredith!"

* "Wink", İngilizce göz kırpmak anlamına gelmektedir – (ç. n.)

Tamam, işte başlıyoruz, diye düşündüm, diğerlerinin kafalarını çevirdiğini ve bakışlarının beni bulduğunu görünce. Omurgamdan yukarı bir utangaçlık ürpertisi yayıldı. İletişimi sürdürmek, mesajlarına, aramalarına dönmek, Snapchat'lerine veya FaceTime isteklerine cevap vermek konusunda çok kötüydüm.

Önce Pravika beni kollarının arasına aldı, o kadar sıkı sarıldı ki ciğerlerimin iflas edeceğinden endişe ettim. "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm," diye fısıldadı. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Bir anda gözlerimin kenarları sızladı. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Tanrım, Pravika, bırak nefes alsın," dedi Eli ve Pravika ile ben ayrıldıktan sonra sarılmak için yaklaştı. "Seni özledim."

"Ben de seni," dedim. "Saçlarını gerçekten beğendim." Eli'ın açık kahverengi bukleleri onu son gördüğümden beri omuzlarına kadar uzamıştı. Şu anda, bir tür erkek topuzu yaparak saçlarının yarısını toplamıştı.

Geri çekildi ve bana sırıtarak saçlarına dokundu. "Teşekkürler."

"Ah, hayır." Jake başını salladı. "Dostum, kestirmen *gerekiyor.*"

"Sadece kıskanıyorsun," dedi Luli kardeşine. "Prens William'ın ayak izlerini takip ettiğin için."

Hepimiz Jake'in sarı saçlarını değerlendirdik. Hâlâ karıştırılacak kadar çok vardı ama onu son gördüğümden beri incelmişti. Kellik ailesinde yaygındı. "Tamam, Jake," dedim konuyu değiştirmek için. "Yeniden hoş geldin kucaklamam nerede?"

Geriye sadece Luli kalmıştı. Jake plaja gittikten bir saat sonra kızarırken (bol bol güneş kremi sürdükten sonra bile), kız kardeşi Orta Amerika'dan evlat edinilmiş ve deniz kenarında yaşamak için doğmuş gibi bronzlaşmıştı. Bana sarılmak için adım atmadı. Tek söylediği, "Seni görmek güzel, Meredith," oldu.

"Seni görmek de öyle," dedim güçlükle yutkunarak. Gör-

mezden geldiğim o mesajlar yine aklıma geldi. Onun da onları düşünme ihtimali neydi?

Midem kasıldı.

Oldukça yüksek, diye düşündüm.

Pravika yiyecek bir şeyler almamızı önermeden önce anlık bir gariplik oldu. Ne Sarah ne de Michael henüz gelmemişti ama aile üyeleri, nedimeler, sağdıçlar ve diğer misafirlerden oluşan bir kalabalık vardı; bu yüzden eve doğru yöneldik ve yerlerimize oturduk. Arkadan baktığımda bile, annem, Julia Hala ve Rachel Yenge ile birkaç sıra önümüzde dururken, Brad Amca ile babamın ızgaranın arkasında şakalaştıklarını görebiliyordum. "Ah, hissettim!" diye haykırdı, bir eli Rachel Yenge'nin şişmiş karnındayken. "Nasıl bir tekmeydi!"

Beklerken Fener Evi'ne bir göz attım. İnkâr edilemeyecek kadar muhteşemdi: Büyük cumbalı beyaz ahşap duvarları ve geceleri aydınlatıldığında fener gibi parlayan en üst kattaki küçük çalışma odasıyla, mükemmeldi. Yan verandanın kapısı açılıp kapanıyordu, Christine Yenge sürekli olarak başka bir büyük kâse patates salatası veya çocuklar için daha fazla meyve suyu getirerek içeri girip çıkıyordu.

"Yardım ister misin, Christine?" diye sordu Honey oturduğu Adirondack sandalyeden. Her evde bunlardan birkaç tane vardı; Fener Evi'ninkiler sarıydı.

"Hayır, hayır," dedi Christine Yenge büyükanneme. "Merak etme. Hallediyorum." İç çekti. "Keşke Sarah ve Michael da artık gelse."

Birden alkışlar yükseldi. Çünkü sonunda el ele yürüyen gelin ve damat görünmüştü. Hâlâ yalınayak olan Sarah mavi bir kokteyl elbisesi giymişti ve makyaj yapmamasına rağmen yanakları güneşten yanmış gibi pembeydi. Michael'ınki gibi onun da saçları ıslak ve karışıktı. Muhtemelen sahildeydiler ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı – Sarah geç kalmalarıyla ünlüydü.

"Herkese selam!" diye bağırdı annesi ona doğru yürüyüp "Geç kaldınız," demeden önce. Gülümsedi ve el salladı. "Partiye davetsiz misafir almaya ne dersiniz?"

~

Arkadaşlarımla tekrar birlikte olmak gerçekten iyi hissettirdi. Tabaklarımızı doldurduktan sonra piknik masasını geri geçtik ve burgerlerimizi bitirdikten sonra da uzun süre orada kaldık. Pravika, bu yaz Murdick's Fudge'da çalışmanın onu tam bir bağımlı yaptığını kabul ettiğinde, "Bil bakalım ne oldu," dedi Eli.

"Ne?" diye sorduk.

"Onu gördüm," diye cevap verdi Eli, heyecanına hâkim olamayarak. "Bugün, kasabada."

Ben hariç herkes homurdandı.

"Bekle ne?" dedim Eli'a dönerek. "*O* kim? Özel biri mi?"

"Hayır, değil," dedi Luli, Eli konuşamadan. Başını iki yana sallıyordu. "Edgartown'da birkaç kez gördüğü bir oğlan ve şimdi birbirleri için yaratıldıklarını düşünüyor, bu yüzden onu takip ediyor."

"Haha." Eli gözlerini devirdi. "Onu takip *etmiyorum*."

"O zaman yat kulübünde yelken dersi verdiğini nereden biliyorsun?"

"Ooo, yat kulübü mü?" dedim. "Havalı!"

"Bak," dedi Eli, "bir rüzgârlık giyiyordu! Rıhtımda takılıp bütün bir dersi anlatmasını izlemiş falan değilim."

Jake kuru bir sesle, "Komik," dedi, "çünkü yanlış hatırlamıyorsam, o çocukların bazı sağlam becerileri vardı."

Biz gülerken Eli başını ellerinin arasına aldı.

Onu dürttüm. "Tamam, bugün onu nerede gördün?"

"Kitapçıya girerken." İçini çekti. "Bu, onun bir okuyucu olduğu ve kiminle çıkarsam, bir okuyucu olmak zorunda olduğu anlamına gelir."

"Neden içeri girmedin?"

"Çünkü..." Tereddüt etti, sonra tekrar içini çekti ve boş tabağına baktı. "Çünkü ne söyleyeceğimi bilemediğimi biliyorsun."

"Ah, hadi ama," dedi Luli, saçını Eli'ın erkek topuzunun pek de incelikli olmayan bir taklidi şeklinde toplayarak.

"Merhaba, benim adım Eli. Geçen gün seni yat kulübünde gördüm ve bence çok seksisin, o yüzden o zamandan beri seni takip ediyorum..."

"Tamam tamam." Eli'ın yanakları o kadar kırmızıydı ki titreyen alevler gördüğüme yemin edebilirdim. "Peşimi bırakın."

Luli dikkatini bana çevirmeden önce kolunu sevgiyle sıktı. "Ya sen, Meredith?" diye sordu.

"Ben derken?" diye sordum, aramızdaki gerilimi hissedebiliyordum.

"Eh, Ben'in seni terk ettiğini duyduk," dedi aynen öyle, o kadar ciddiydi ki yanaklarım Eli'ınkiler gibi yanmaya başladı. "Bu da burada yalnız olduğun anlamına geliyor." Başını kaldırdı. "Takip edecek birini mi bulacaksın?"

"Onu takip *etmiyorum*!" diye bağırdı Eli.

Ben sesimi duygusuz tutmak için elimden gelenin en iyisini yaparken masa kıs kıs güldü. "Hayır," dedim. "Zannetmiyorum."

"Neden olmasın?" diye sordu Pravika. "Düğünlerde herkes biriyle takılır." Bazı erkeklerin *cornhole** oynamaya başladıkları ön çimenliği işaret etti. "Kaçamak için mükemmeller."

"Belki," dedim. "Ama ben tek gecelik bir şey aramıyorum." Ben'le ilgili tüm düşüncelerimi omuzlarımdan silktim. "Sarah ve Michael'ı kutlamak ve ailemle vakit geçirmek için buradayım." Sesim alçaldı ve milyonuncu kez Claire'in yanımda oturmasını diledim. "Ve sizinle," diye ekledim. "Sizinle, arkadaşlarla ve ailemle takılmak için buradayım." Onları güldürmek için parmağımı Christine Yenge gibi salladım. "Herhangi bir kaçamağı unutun!"

* Cornhole, oyuncuların mısır taneleri dolu topları bir hedefteki delikten geçirmeye çalıştıkları bir açıkhava oyunu – (ç. n.)

~

Bir sürü şaka ve kahkahadan sonra bile, masa dağıldığında Luli ile aramdaki uçurumu hâlâ hissedebiliyordum. Eli ve Jake, *cornhole*'a katılmak için masadan kalktılar ve Pravika Sarah'nın nişan yüzüğünü yakından görmek isterken, Luli başka bir arkadaşı ve onun erkek arkadaşıyla konuşmak için kollarına girerek uzaklaştı. *Onların yerinde biz olabilirdik,* diye düşündüm kendime somurtmayı bırakmamı söylemeden önce. Sarah'nın düğünüydü ve ben eğlenmek için buradaydım!

Ama önce Luli'den özür dilemem gerektiğini hissettim. Son on sekiz aydır telefonumda en çok onun adı belirmişti ve ben onu defalarca görmezden gelmiştim. Niye? Çünkü Clinton'ın bagel dükkânında çalışmadığım zamanlarda tüm zamanımı Ben'le geçirmiştim ve kazadan sonra ona daha da sıkı tutunmuştum, sadece okul arkadaşlarımla ara sıra öğle yemeği yiyordum. Kendimi partilerden önce birlikte hazırlanma ve maç öncesi davetlerini geri çevirirken buldum. Bir partide, bir arkadaşımın saçlarını arkadan tutarken "Vay canına, Meredith," demişti. Sarhoştu ve tuvalete doğru eğilmişti ama bir şekilde yine de kahkaha atmayı başarmıştı. "*Sonsuza* dek birlikte zaman geçireceğiz gibi."

Yarın, diye düşündüm şimdi, Luli'nin erkek arkadaşının elini sıkarken gülümsediğini görünce. *Yarın özür dileyeceksin – onu dışarıda bıraktığın için özür dileyeceksin, ekipten ayrıldığın için özür dileyeceksin.*

Midem guruldadı, ben de tatlı vaktinin geldiğine karar vererek büfeyi aramak için banktan kalktım. Bu kolay bir görev değildi – *her yerde* insanlar vardı. Sarah ve Michael düğünlerini küçük tutmak istemişlerdi ama burada yüz misafir varmış gibi görünüyordu.

"Meredith!" dedi Julia Hala beni kucaklayarak, sonra Michael'ın annesi ve yürümeye başlayan çocuğunun çok tatlı tombul yanakları olan ablasıyla tanıştım. Sonra Ethan, Hannah ve di-

ğer birkaç çocuk beni yere devirdiler. Çim lekelerine bulanmayı veya saçımı dağıtmayı pek umursamadan onlarla bir dakikalığına boğuştum.

"Çocuklar!" Rachel Yenge verandadan seslendi. "Yeter!"

Kendimi silkeledikten sonra, bir nedime çemberinin etrafından dolanmaya çalıştım ama kolumu tutan bir el beni durdurdu. "Bekle, sen Meredith misin?" diye sordu en beyaz ve en parlak gülümsemeye sahip Afro-Amerikan bir kız. Danielle, Sarah'nın baş nedimesiydi. Onu kuzenimin Instagram'ından tanımıştım. "Claire'in kardeşi mi?"

Claire'in kardeşi.

"Evet," dedim. "O benim." gülümsediğimi hissettim. Böyle adlandırılması güzeldi. Bir yaş küçük olmama rağmen, Claire her zaman Clinton Lisesi'nde "Meredith'in ablası"ydı. Ben oyunlara ve partilere giderken o sessiz ve utangaçtı, ev ödevlerinin arkasına saklanırdı ve her yüze bir isim koyabiliyordu. Claire, "Öğrenci birliği başkanlığına aday olmalısın," diye cesaretlendirmişti beni ama zamanı geldiğinde aday olmamıştım. Arayıp ona söyleyemeyeceğimi bilerek, kazanma ihtimali beni mahvetmişti.

Danielle kolumu sıktı. "Claire çok havalıydı," dedi nazikçe. "New Orleans'ı ziyarete geldiğinde birçoğumuz onunla tanıştık." Başını iki yana salladı. "Çok hayat doluydu."

"Evet." Başımı onaylayarak salladım, gülümsemem büyüdü ama gözlerim de sulandı. "Öyleydi." Gözyaşlarımı sildim çünkü o gerçek Claire'di: canlı, hayat dolu... Özellikle de bağdayken. "Benim mutluluk yerim," derdi buraya. Üç hafta asla yeterli olmazdı. "Burada yaşayacağım," dediğini hatırladım. "Üniversitedeki ilk yılımdan sonra bir iş bulacağım ve bütün yazı burada geçirebileceğim."

Bağevi Sığınağı'ndaki Edgartown Kitabevi'nde ya da Bunch of Grapes Kitabevi'nde çalışacağını düşünmek hoşuma gidiyor-

du. Claire hiçbir yere kitapsız gitmezdi ve bana da aynısını yapmayı öğretmişti.

Arkamızdan biri Danielle'in adını seslendi ve midem *gerçekten* tatlı istediği için bu fırsatı değerlendirerek sıvıştım.

Christine Yenge'nin meşhur dondurmalı sandviçleri büfe masasının yanındaki büyük Yeti soğutuculardan birinde bekliyordu. Onları görünce iç çektim: Ortasında koca bir top dondurma olan el büyüklüğünde çikolatalı kurabiyelerdi. Çikolata, vanilya, nane parçacıklı, muzlu kremalı turta – her şey ve her şey. Çeşitli tatlar, elbette Christine Yenge'nin güzel el yazısı ile etiketlenmiş, yağlı kağıtla kaplı kutulara yerleştirilmişti.

Adirondack sandalyelerinin yanında, hâlâ verandada olan büyükanne ve büyükbabamı görmeden önce nane parçacıklı, tuzlu karamelli ve ballı lavantalı kurabiyelerden aldım. Wink kolunu gelişigüzel bir şekilde Honey'nin beline dolamıştı ve dondurmadan beynimi donduracak bir lokma aldıktan sonra, Sarah'nın gizli duyurusu hakkında bilgi verip vermeyeceklerini görmek için onlara doğru ilerledim.

Yanlarına geldiğimde, yeni biriyle konuşmaya başlamışlardı – sırtı bana dönük gizemli bir adamla. "Bana Wink diyebilirsin," diyordu büyükbabam. "Bu da sevgilim Honey."

Sandviçimden bir ısırık daha alırken gülümsedim. Wink ve Honey yarım yüzyılı aşkın bir süredir evlilerdi ama o onu her zaman böyle tanıştırırdı. Birden yıllar önce "Ve bir gün ben de *eşimi* böyle tanıştıracağım," diye Claire'e söylediğimi hatırladım. Burada, Çiftlik'teydik, birlikte bir ahşap sandalyeye sıkışmıştık. "'Bu benim kocam' yerine 'Bu benim sevgilim' diyeceğim."

Kız kardeşim homurdandı. "Onun ismi ne? Bu *sevgilinin*?"

"Nereden bileyim?" demiştim. "Onunla henüz tanışmadım."

"Stephen!"* Claire kıkırdamıştı. "Adı Stephen olacak!"

"Stephen?"

*Taylor Swift'in Fearless albümündeki "Hey, Stephen" şarkısına atıfta bulunuyor. (e. n.)

"Stephen."

Bir gıdıklama saldırısı başlatmadan önce düşünüyormuş gibi yaptım.

Sarah o yaz bizi Taylor Swift'in ilk albümleriyle tanıştırmıştı ve sabahtan akşama kadar dinlediğim ve hatta duşta söylediğim bir şarkı vardı. Asla yeterli gelmiyordu. Şimdi, sanki hâlâ her gün dinliyormuşum gibi, melodiyi usulca mırıldandım.

Honey beni fark edince yüzü aydınlandı. Dondurmalı sandviçleri bile eritecek sesiyle beni çağırdı. "Tatlım!"

"Merhaba!" diye seslendim ve gizemli adam döndüğünde, bu öğleden sonra feribotta yaptığım gibi arkamı dönüp koşmak yerine, ayaklarımın üstünde durmak ve hoş bir gülümseme takınmak için her şeyi yaptım. Elmacıkkemiğinde çiçek gibi açan, gözünün altı ve burun kemeri boyunca yayılan mor çürüğü görünce içim burkuldu. "Oh, vay," demişti ben onu tekmeledikten sonra. "Ah!"

Evet, vay, diye düşündüm. *Ah.*

ÜÇ

Kendime beni tanımadığını, beni *tanıyamayacağını* söyleyip durdum. İmkânsızdı – kılık değiştirmiştim, şapka ve güneş gözlüğü takmıştım. Honey, "Bu Wit," dedi. "Sağdıçlardan biri, Michael'ın kardeşi."

Kardeşi mi? diye düşündüm çünkü bu adam Michael'a hiç benzemiyordu. İnce yapılıydı, boyu bir seksenden fazla değildi ve şu anda bir tutamı düzeltilmesi gereken kum rengi saçları vardı.

"Teknik olarak üvey kardeşi," dedi Wit, Güney aksanıyla ilgili bir ipucu vermeden. "O benim üvey kardeşim."

"Ha." Başımı onaylayarak salladım. "Anladım."

"Annesi ve babam, ben on altı yaşımdayken evlendiler," diye açıkladı. "Vermont'luyum."

"Kulağa dondurucu geliyor," diye yorum yaptım, aniden küçük bir çocuk gibi dondurmalı sandviçleri çifter çifter aldığımı fark ettim. Ne kadar garip. Bunun göze çarpmadığını umarak ellerimi arkama sakladım.

"Dondurucu derken?" Wit bana bakmak için başını eğdi. "New York'un kuzey tarafında yaşamıyor musun?"

Omurgam dikleşti. "Bunu nereden biliyorsun?"

Sessizce ortadan kaybolan ve şimdi Sarah ve Michael'ın birbirleriyle fısıldaştıkları verandaya doğru ilerleyen büyükannemle büyükbabamı işaret etti. *Duyuruları*, yine merak ettim. *Ne zaman olacaktı?*

"Sana başka ne söylediler?" diye sordum Wit'e düşündüğümden daha sert bir sesle. Kulağa brifing falan almış gibi geliyordu ve onu sevsem de Honey'nin Ben hakkındaki tüm hikâyeyi anlatmasını kabul edemezdim.

"Sakin olun Memur Hanım," dedi ellerini kaldırarak. "Fazla bir şey yok. Sen Meredith Fox'sun, on sekiz yaşındasın, bu sonbahar Hamilton Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi olacaksın. Sadece temel bilgiler." Gülümsedi. "Sorun yok, değil mi?"

Cevap vermedim, bunun yerine vücudum doğrudan ona dönük olmasın diye başımı çevirdim. Midem bulandı, çok yabancı ve huzursuzluk veren bir duyguydu. Çünkü onun gülümsemesi, karşılık vermek istemenize neden olan kusurlu, çarpık bir sırıtıştı ve gözleri... Koyu morlukların ötesine bakarsanız, Claire ve benim çok sevdiğimiz fantastik romanlardan birinden fırlamış gibiydiler. Güvenmeniz gerektiğinden emin olmadığınız ancak kısa süre sonra çıktığınız görevde, herhangi bir nedenle aynı yatağı paylaşmak zorunda kaldığınız ve sonunda birbiriniz için ölebileceğiniz kadar geri dönülmez bir şekilde âşık olduğunuz çekici bir yabancının göz rengiydi. Temel olarak, gerçek hayatta olmaması gereken bir göz rengi vardı: Etrafında altın halkalar olan koyu turkuaz.

Şaka yapmıyorum Claire, diye düşündüm. *Turkuaz!*

"Kaç yaşındasın?" diye sordum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"On dokuz," diye yanıtladı Wit, o da ellerini kavuşturdu. Sanki aramızda bir soğukluk var gibiydi.

Beni taklit mi ediyordu?

"Demek üniversitedesin?"

Hızlıca başını sallayarak onayladı. "Tulane'deki ilk yılımı yeni bitirdim."

"Tanrım, bu okulda ne var?" diye mırıldandım. Sarah, Michael, Wit ve her şey yolunda olsaydı ablam da orada olacaktı.

"Duyamadım?" dedi Wit.

"Hayır, bir şey yok." Boynumun arkası karıncalandı. "Görünüşe göre herkes orayı seviyor."

Wit bir an sessiz kaldı. "Çoğu insan oranın harika olduğunu düşünüyor." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama hepsi şuna bağlı–"

"Selam millet!" Sarah'nın sesi onun sözünü kesti, yumuşak ve canlıydı. Arkamıza dönünce onu, yanında Michael ile, verandadaki tahta sıralardan birinde dururken gördük. "Hepiniz toplanabilirseniz..."

Herkes, Sarah ve nişanlısını sanki sahnedeymiş gibi çevreledi. Wit'in yanında kalmaya çalışmadım ve o da benim yanımda durmaya çalışmadı, bu yüzden kendimi Eli ve Pravika'nın arasına sıkıştırdım. Luli ve Jake de oradaydı. "Konuştuğun o çocuk kimdi?" diye sordu.

"Kimse," diye yanıtladım. "Bir sağdıç."

"Michael'ın üvey kardeşi," dedi aynı anda Eli, elbette tüm bilgilere sahipti. "Feribotta dayak yiyen kişi." Kıkırdadı. "Yarayı gördün değil mi? Yüzünün yarısı mavi!" Bana dirsek attı. "Sana kimin yaptığını söyledi mi?"

Doğru olması için dua ederek, "Bilmiyormuş," dedim çabucak. Boynum alev aldı. "Görünüşe göre yapan kişi güneş gözlüğü takıyormuş."

Diğer ikisi onaylayarak başını salladı ve yeniden Sarah'ya odaklandık. "Michael ve ben, bu hafta ailemizi, arkadaşlarımızı ve evliliğimizi kutlamak için bize katılabildiğiniz için çok mutluyuz," dedi. Herkes alkışlayınca güldü ve ardından yüz ifadesi biraz düştü. "Ama bunu başaramayan çok özel biri var. Kuzenim Claire." Sesi titredi ve Michael onun elini tuttu.

Tıpkı birinin de benimkini tutması gibi.

"Sorun yok," diye fısıldadı Eli. "Her şey yolunda."

Başımı salladım ve olabildiğince sert bir şekilde geri sıktım.

Sarah, "Bu hafta sadece bizimle ilgili değil," dedi. "Aynı zamanda Claire'in anısını onurlandırmakla da ilgili." Gülümsedi

ya da gülümsemek için elinden geleni yaptı. "Ve onu onurlandırmanın tek bir yolu olduğunu söylediğimde tüm Fox ailesi adına konuştuğuma inanıyorum."

Dur biraz, diye düşündüm, kalp atışlarım hızlandı. *Neyden bahsediyordu?*

"LCV'lerinizi doldurduğunuzu hatırlıyor musunuz?" diye sordu Michael, Sarah'a neredeyse belli belirsiz bir baş selamı verdikten sonra. "O sıkıcı kutucukları işaretlediğinizi?"

"Eh, sonuncusu sıkıcı değildi," dedi Sarah şakacı bir şekilde onun göğsüne vurarak. "İlgi çekici olduğunu düşündüm!" Artık gerçekten gülümsüyordu. "Bunu hatırlıyor musunuz millet?"

Aylar önce LCV yanıtlarını vermiştik, kimse başını sallamadı bile ama neredeyse nefesim kesilecekti, bilmece birdenbire çözülmüştü. OYNAMAK İSTER MİSİN? diye sorulmuştu kartta ve ben de hiç düşünmeden EVET'i işaretlemiştim. Ne ailem ne de ben bunun ne anlama geldiğini bilmiyorduk ama hiçbir şeyin dışında kalmak istememiştim. Ben de bu düğünün bir parçası olmak istemiştim.

"Suikastçı," diye mırıldandım kendi kendime, Sarah bunu herkese söylerken. Bilmeden Suikastçı oynamak için kaydolmuştuk. *Ben* bilmeden Suikastçı oynamak için kaydolmuştum.

Bu düşünceyle kalbim sıkıştı. Bu bir Paqua Çiftliği geleneğiydi. Her yaz, oyuncuların birbirlerini ortadan kaldırmak ve son kalan katil olmak için su tabancaları kullanarak tüm Çiftliği kapsayan bir Suikastçı oyunu oynardık. Her kişiye bir başlangıç hedefi verilirdi ve söz konusu hedefin başarıyla "icabına baktıklarında" kurbanlarının hedefini devralırdı. Oynadığımız birkaç hafta boyunca Çiftlik'teki paranoya benzersizdi. İnsanlar birlikte kano gezintisine çıkmadan önce tereddüt ediyordu, kum tepelerinden hedeflerini gözetliyordu ve hatta gizli ittifaklar kuruyorlardı. Çok eğlenceliydi ve Suikastçı geleneği sonsuza kadar yaşardı.

"Michael ve ben oynamayacağız," dedi Sarah, Michael yalan-

dan surat asarken. "Başka birçok yükümlülüğümüz var." Onun yanağına dokundu. "Ama Claire'i gururlandırmak için savaştığınızı görmek için sabırsızlanıyoruz!"

Ablam tartışmasız Suikastçı kraliçesiydi, en çok ödül alan şampiyonumuzdu. Suikastçı'yı o kadar ciddiye alırdı ki birden fazla silahı vardı: bir su tabancası, bir Süper Sağanak* ve sırt roketi görünümlü, çoklu atış yapabilen yüksek basınçlı bir pompalı su tüfeği.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken, Sarah ve Michael meşaleyi "Suikastçı hakemlerimiz," diyerek Wink ve Honey'e verdiler. *Tabii ya,* diye fark ettim. *Bu yüzden her şeyi önceden biliyorlardı.*

Büyükannem ve büyükbabam birkaç yıl önce aktif suikastçılıktan emekli olmuşlardı ve şimdi tüm oyunu resmi görevli olarak denetliyorlardı. İlk atamaları yapıyorlardı ve birini ortadan kaldırdığınızda, katlinizi onlara bildirmeniz gerekiyordu. Rakipler arasında herhangi bir anlaşmazlık mı var? Çekişmeli bir konu mu var? Hakemler son kararı verirdi.

"Oyunda yeni olanlar için," dedi Honey, "yalnızca üç kural var." Vurgu yapmak için üç parmağını kaldırdı. "Bir: Oyun günün yirmi dört saati sürer."

Birinin, "Yirmi dört saat mi?" dediğini duydum. "Ne zaman uyuyacağız?"

Doğal olarak Wink ve Honey bunu görmezden geldi. "İki," dedi Wink, "oyun sadece dışarıda oynanır."

Michael'ın kız kardeşi elini kaldırdı ve büyükbabam ona söz verdiğinde, "Dışarıda derken? Verandalar mı? İskele mi? Bahçe mi?"

Wink sırıtarak, "Kapıdan çıktıktan sonra üç metre uzaklık," dedi. "Minimum."

"Ve üç," dedi Honey de sırıtarak – kuralları saymaya bayılıyorlardı. "Resmi düğün etkinliklerine müdahale edecek hiçbir şey yapmak yok."

* Super Soaker, daha fazla suyu daha geniş alana sıçratabilen bir tür su tabancası – (e. n.)

"İtiraz ediyorum!" Sarah seslendi, "Kesinlikle hiçbir şey yapmak yok!" diyen Christine Yenge ile aynı anda.

Kalabalık kahkahalara boğuldu.

~

O gece yatakta gözlerim açık bir şekilde uzanırken, Claire'in tüm ikonik saldırılarını düşündüm. Beni uyanık tutan babamın horlaması, Loki'nin uykusunda sızlanması ve hatta mutfak lavabosunun damlayan musluğu değildi. Hayır, onlarla birlikte uyuyabilirdim.

Ama burada, müştemilattaki ranzada kız kardeşim olmadan uyuyamazdım. İki kişi için her zaman çok küçük gelmişti ama şimdi sadece benim için çok büyük geliyordu. Çok büyük... ve *yalnız*. "Claire," diye fısıldadım ve o cevap vermeyince yorganımı açıp yataktan kalktım.

"Meredith?" Annemin diğer odadan yarı uykulu bir şekilde seslendiğini duydum. Gıcırdayan bir döşeme tahtasının üzerine basmıştım. "Sen misin?"

"Tuvalete gideceğim," diye seslendim sessizce, sonra parmak arası terliklerimi ve sweatshirtümü giydim. Bağ'ın sıcaklığı geceleri düşerdi. Ama arka kapıdan ormana veya tuvalete gitmek yerine telefonumun fenerini yaktım ve sessizce ön kapıdan dışarı çıktım.

Nereye gittiğimi bilmiyordum, gerçekten. Sadece yürüyordum. Bu gece keyifli bir esinti vardı, bu yüzden derin bir nefes aldım ve yıldızlara bakmak için başımı kaldırdım. Parlaklardı.

Belki Büyük Ev'e giderim, diye düşündüm. *Honey'nin hamağında uyuyabilir miydim?* Claire'inki dışında, Çiftlik'teki her yatak düğün için ayrılmıştı. Jake ve Luli'nin ailesi, Dupré'lere yer açmak için Kır Evi'nden taşınmıştı. Jake ve Luli haftayı Pravika, Eli ve diğer kuzenleri ve arkadaşlarıyla çadır alanında geçirirken ebeveynleri, Julia Hala ve Rachel Yenge ile birlikte Kamp'a sıkışmıştı. Eli, buna Naylon Apartman Kompleksi adını vermişti. Neyse ki kimse Claire'in yatağında uyumaktan bahsetmemişti.

Gece yaratıklarına rastlamamak için el fenerimi yere doğrultup, eski kumlu yolda yürümeye başladım. Bana hiçbir şey olmamıştı ama *herkes* Sarah'nın kardeşleriyle birlikte bir plaj partisinden dönerken kokarca gördüğü için attığı kan dondurucu çığlıkları duymuştu.

Ancak birkaç dakika sonra bir hışırtı sesi duydum. *Ağaç dallarının sallandığını* varsaymıştım, ta ki hışırtı kırık deniz kabuğu parçalarının üzerinde çıtırdayan net ayak seslerine dönüşene kadar. Adımlarımı hızlandırdım ama gelen kişinin hangi yönden geldiğini anlayamıyordum. Tek bildiğim bana *doğru* yürüdüğüydü.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. Daha önce Çiftlik'te hiç korkmamıştım; nasıl tepki vereceğimi bilemedim. İlk dürtüm çığlık atmak oldu ama sanki ağzım dikilmiş gibiydi. Sonra gecenin karanlığına doğru kaçmayı düşündüm ama lanet vücudum kaskatı kesildi.

Kararım olduğum yerde durup yutkunmak ve tehditkâr olduğunu umduğum bir tonda "Bıçağım var," demek oldu.

"Gerçekten mi?" diye seslendi bir erkek. Tanıdık bir sesti ama bugün bu kadar çok insanla tanıştıktan sonra kim olduğundan emin değildim. "Bıçağın mı var?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Var."

"Hangi tür?"

"İsviçre çakısı," dedim, bir zamanlar Ben'le izlediğimiz, bıçak şirketinin tarihiyle ilgili bir Netflix belgeselini hatırlayarak. Öylesine izlediğimiz bir şeydi ve romantik olmaktan uzaktı ama karmaşık tasarım ve yapım sürecini ilginç bulmuştum.

"Hmm, bir İsviçre Çakısı." Alçak sesli bir ıslık duydum. "Etkileyici."

Bir şey söylemedim. Ses şimdi daha yakından geliyordu ve bu kadar melodik olması neredeyse sinir bozucuydu. Ayak parmaklarım parmak arası terliklerimde kıvrıldı. Kiminle konuşuyordum?

"Öyleyse sanırım bu öğleden sonrası yeterli değildi," diye devam etti adam. "Yüzümü *daha fazla* mı yaralaman gerekiyor?"

Nefesim boğazımda takılı kaldı.

Lanet olsun.

Wit önümde bir sihir gibi belirdi, yıldızların ışığı yarasının üzerinde parlıyordu. Daha mı iyi yoksa daha mı kötü görünüyordu anlayamadım." Ah, şey," diye mırıldandım. "Biliyor muydun, mmm, benim yaptığımı?"

"Evet."

"Nasıl?" dedim ürkerek.

"Şapka ve güneş gözlüğü numarası sadece dizilerde işe yarar, Katil."

"Özür dilerim," dedim hemen. "Bu bir kazaydı. Dikkat etmiyordum." İç çektim "Ve hemen öncesinde şeyle telefondaydım..."

"Bokkafalı eski sevgilinle," diye bitirdi Wit, çarpık sırıtışıyla. "Doğru duyduysam."

"Onu da mı duydun."

Cevap vermedi.

"Pekala, bu harika," diye mırıldandım, boynumun karıncalandığını hissettim - kısmen utançtan ama aynı zamanda hâlâ gülümsediği için de. Alnına düşen dağınık sarı saçları ve benimki gibi yıpranmış bir sweatshirt ile gülümsüyordu. Midem o garip seğirme olayını yaptı. "Burada ne yapıyorsun?" diye duracağını umarak sordum.

Wit omuz silkti. "Keşfediyorum."

"Gece mi?"

"Evet, yıldızları görmek istiyordum. Şehirdeki gibi ışık kirliliği yok." Durdu. "Ayrıca sağdıç ve baş nedimenin yan odada birbirlerini becermelerini dinlemek istemedim."

"Öf," dedim. "Gerçekten mi?"

"Evet." Wit başını salladı. "Yani, insanların düğünlerde nasıl olduklarını bilirsin."

"Evet." Ben de onaylayarak başımı salladım, Pravika'nın daha önceki sözleri aklıma geldi: *Düğünler kaçamak için mükemmeller.*

Ama benim için değil, diye düşündüm. *Aile ve arkadaşlar. Her şey aile ve arkadaşlarla ilgili.*

Okyanus, daha sonra Wit'in söylediği şeyi bastırdı, dalgalar sahile şiddetle çarptı. Kum tepelerine bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim, bu yüzden el fenerimi tuttum ve gürültüden uzakta bir köşe bulabilmemiz için beni takip etmesini işaret ettim. Parmak arası terliklerim kuma batıyordu ve Wit'in yarı bağlı spor ayakkabıları, yürürken ayaklarını yerden kaldırmama alışkanlığı varmış gibi yere sürtüyordu.

"Peki burada ne yapıyorsun?" diye sordu, oturduğumuzda, etrafımızda uzun otlar hışırdıyordu ama rüzgâra karşı bizi koruyorlardı.

"Ah," dedim ellerimi eşofmanımın cebine saklayarak. "Sadece düşünüyorum."

Wit bir saniye sessiz kaldı ve kendi kapüşonunu çıkardı. Ne düşündüğümün fazlasıyla bariz olduğunu farkındaydım ama Claire'in adını söylemedi ve bunun için minnettardım. "Suikastçı'yı, değil mi?" diye tahminde bulundu sonunda. "Yarın için mi hazırlanıyorsun?"

Çekingenliğimi saklamaya çalışarak, "Belki," diye yanıtladım. Wit'in oynamak için ne kadar tereddüt ettiğimi bilmesine gerek yoktu. İlk hedefimi bulmak için henüz zarfımı bile açmamıştım – daha önce her evin posta kutusuna bırakılmıştı. Üzerinde MEREDITH FOX, yazan bir zarfın içinde üzerinde tek bir isim olan bir kağıt parçası olacaktı.

"Kurallar yeterince basit görünüyor," diye yorum yaptı Wit ve ben de başımı salladım. "Ama strateji... İşin içinde bir ton strateji olmalı. Su tabancasının türü, hücum veya savunma yapma kararı, bunun gibi şeyler." Çizgili pijama altı, benim çiçek desenli pijamalarıma değecek şekilde yer değiştirerek bacağını yerleştirdi. Bilerek mi yapmıştı? "Ayrıca ittifaklar," diye ekledi

ince kumaşın altında tüylerim diken diken olurken. "Bir sürü ittifakın kurulduğuna bahse girerim."

Bununla nereye varacağını anlayarak sessiz kaldım. Duyuru yapıldıktan hemen sonra Luli, Eli, Pravika, Jake ve benden oluşan bir grup sohbeti oluşturmuştu. *Yarın İstiridye Göleti'nde su kayağı yapmak için buluşalım,* diye mesaj atmıştı. ***Öğle vakti. Kimseye söylemeyin, kimseyi davet etmeyin. Tartışacak konularımız var.***

Hoşuma gitsin ya da gitmesin, bir ittifakın parçasıymışım gibi görünüyordu.

Wit bir an sessizlik olmasına izin verdi. "Çoktan bir tanesinin içinde olduğunu varsayıyorum," dedi. "Yetenekli bir oyuncu olduğunu düşünürsek..."

"Kendime 'yetenekli' demezdim," diye sözünü kestim ona doğru dönerek. Yine dizlerimiz birbirine değdi. "Şimdiye kadar en fazla beş gün canlı kalabildim ve bunun çoğu saklanarak geçti. Kuzenim Peter bir gün beni eski traktör sahasına kadar takip etti ve ahır kapısından çıkmadan önce beni vurdu." Omuz silktim. "Her zaman savunma pozisyonundaydım."

"Gerçekten mi?" dedi Wit. "Ben tam tersini düşünürdüm."

Homurdandım. "Nedenmiş o?"

Melodik sesiyle güldü. "Beni bıçak çekmekle tehdit ettiğin için olabilir mi?"

"Pekâlâ, bana öyle gizlice yaklaşmamalıydın!" dedim telaşla. Yanaklarım ısındı. "Kendini tanıtmalıydın!"

"Tamam, evet, bir şeyler söylemeliydim," diye kabul etti, "ama ittifaklara dönersek..."

"Benimkine ihanet edemem," dedim çünkü bu hafta arkadaşlarıma odaklanmak onlara sadık kalmamı gerektiriyordu. Luli'nin hedefini bir tuzağa çekmeme ihtiyacı olsaydı, bunu yapardım. Bir yıldan fazla bir süredir ortalarda yoktum, arkadaşlarımın endişeli mesajlarını ve aramalarını ve affetmeye ve

unutmaya istekli göründükleri gerçeğini görmezden gelmiştim... Bunlarla uğraşamazdım.

Wit, "Senden bunu istemedim," diye yanıtladı. "Ama merak ediyordum..." Gelişigüzel bir şekilde bana biraz kum fırlattı, ben de birazını geri fırlattım. "...bir anlaşma yapmakla ilgilenir misin diye."

Kulaklarım dikildi.

Anlaşma mı?

"Bir düşün," dedi Wit. "Birbirimize gerçekten yardımcı olabiliriz. Sen gelinin tarafındasın, ben de damadın – ikimizin de tanımadığı o kadar çok insan var ki."

Boğazımda bir yumru oluştu. Wit'in de Suikastçı'ya tıpkı Claire gibi –saldırgan ve kurnazca, şimdiden planlar ve komplolar kurarak— yaklaştığı kafama dank etti. Yakın zamanda iyi bir saklanma yeri için Çiftlik'i aramayacaktı.

"Yani etrafı koklayıp herkese ve annelerine Michael'ın amcasının kızının kim olduğunu sormak yerine," diye devam etti, "başvuracağın kaynak ben olurum."

"Ve Honey'nin erkek kardeşinin üçüncü karısının gizemini çözmek yerine," dedim, bundan giderek daha çok hoşlanarak, "sana onun tüm programını öğrenip Bağevi Sığınağı'ndaki en sevdiği pilates stüdyosunu söylerdim."

"Kesinlikle," dedi Wit. "Bilgileri aramızda tutacağız, böylece ihanet söylentileri de çıkmayacak – kimseye tüyo vermeyeceğiz." Derin bir nefes verdi. "Ne dersin?"

Heyecandan midem bulandı. "Bence harika."

"Harika." Gülümseyip elini uzattı. "O zaman anlaştık."

"Bekle," dedim ondan önce, ellerimiz birbirinden santimlerce uzaklaştığında. Wit'in teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Bir şey daha var."

"Dinliyorum."

"Birbirimizin adının dolaştığını duyarsak, diğer kişiye haber vereceğiz."

Wit bir an düşündü, sonra başını onaylayarak salladı. "Anlaştık."

Ben de başımı salladım. "Anlaştık."

Ve el sıkıştık.

~

O gece müştemilata geri dönmeden önce, çimenliğin kenarındaki yaşlı meşe ağacını ziyaret ettim ve parmaklarımı gövdeye oyulmuş çentiklerin üzerinde gezdirdim. Claire, her yaz, zaferlerini sayabilmek için buraya işaret bırakırdı. "Kazanacağım," diye fısıldadım son işarete ulaştığımda. "Bu oyunu kazanacağım."

PAZARTESİ

DÖRT

Gün doğarken müştemilatın kanepesinde uyandım, yüzüm iğne oyalı eski bir yastığa gömülmüştü ve bacaklarım garip, neredeyse acı verici bir açıyla bükülmüştü. *Ranzalı odaya geri dönemem,* diye karar vermiştim dün gece Wit'ten ayrıldıktan sonra. *Orada onsuz uyuyamam.*

Oturma odasının karşısında, Loki köpek yatağından bana baktı. Çok erkendi ama Jack Russell güne hazırdı. "Tamam, tamam," dedim gözlerimi ovuşturup kollarımı başımın üzerinde gerdikten sonra. "Kahvaltı zamanı."

Ayağa fırladı ve beni mutfağa kadar takip etti, ben de onun kasesine bir fincan kuru mama koydum ve ben kendime bir muz alana kadar hepsini yemişti. Ben meyveleri soymayı bitirmeden Loki yemeğini bitirdi, arka kapıyı açarak köpeğin dışarı fırlayıp ormanda gözden kaybolmasını izledim. Çiftlik'teki bütün köpekler böyleydi – kahvaltı ederler, sonra akşam yemeğine kadar ortadan kaybolurlardı. Hatta bazen daha sonrasına kadar.

Başka bir sabah erken uyanmış olsam, yine yatardım ama bugün öyle bir sabah değildi. Bugün Suikastçı'nın ilk günüydü. Annemle babam hâlâ uyuyorlardı, bu yüzden parmak uçlarımda yürüyerek odama girdim ve pijamalarımı çıkarıp Claire'in ve benim standart Bağ kıyafetimizi giydim: Kısa kot şortun içine bikini ve üstüne ince bir gömlek. Parmak arası terlik yerine, hayatım pahasına koşmam gerekirse diye spor ayakkabılarımı kapıp arka verandada bağladım.

Tuvalete hızlı bir ziyaretten sonra, deponun kapısını açtım. Çünkü bisikletler, yengeç ağları, kısa sörf tahtaları, alet kutuları ve diğer rastgele şeylerle birlikte Claire'in cephaneliğini tuttuğu yer burasıydı. Su tabancası, Süper Sağanak ve kız kardeşimin büyük kahunası: Yüksek basınçlı sağanak düzeneği. Herkesin bir silahı vardı ve çok şükür, Claire onunkini Çiftlik'te saklamıştı. Kimse Suikatçı'yı önceden bilmediğinden, her eve gelin ve damadın hediyesi olarak bir sepet dolusu küçük su tabancası bırakılmıştı. Dün gece Wit bana kendisininkinin pembe olduğunu ve kullanmak istemediğini söylemişti. "Yani amazon hızlıdır," diye yanıtlamıştım, internetten bir şeyler sipariş edeceğini düşünerek, "ama burada *o kadar* hızlı değil."

"Ah hayır." Kafasını salladı. "Bu konuda Jeff Bezos'un* yardımına ihtiyacım yok! Zaten bir fikrim var."

Elbette zarfını çoktan açmıştı ve eve vardığımda benimkini yırtarken parmaklarımı çaprazlamıştım –beklerken hata yapmadığımı, hiçbir fırsatı boşa harcamadığımı belirten bir dosya. Wit ve ben birbirimize telefon numaralarımızı vermemiştik, bu yüzden ona mesaj yazamazdım.

Ama şanslı olduğum ortaya çıktı. İlk hedefim sadece tanıdığım değil, *rutinini* de bildiğim biriydi. RACHEL EPSTEIN-FOX, kağıdı okudum ve kendi kendime gülümsedim. Şafak sökerken kalkıp kampın ön bahçesinde meditasyon yapmasıyla tanınan Rachel Yenge. Suikastçı'da damat ve gelin tarafları karşı karşıya değildi; herkes kendisi için yarışıyordu.

Su tabancasını seçmeden önce Claire'in silahlarını bir kez daha taradım. Süper Sağanak onun favorisiydi – herkesin gözünü korkutmayı, yedi gün yirmi dört saat omzunda asılı o gösterişli su tabancasıyla ortalıkta dolaşarak insanların paranoyasını arşa çıkarmayı severdi. Neon-turuncu ve elektrik yeşili renk kombinasyonu, herkesi arkalarını kollamaları konusunda uyarırdı.

*Jeff Bezos, dünya çapında faaliyet gösteren teknoloji şirketi Amazon'un kurucusu ve CEO'su olarak bilinen Amerikalı girişimci, medya sahibi ve yatırımcıdır. (e. n.)

Hayır, diye düşündüm, kendimi o kadar baş belası biri olarak hayal edemiyordum. *Bana uygun değildi.*

Kulübenin kapısını kapattıktan sonra, müştemilatın duşunda tabancaya su doldurup şortumun arkasına sıkıştırdım ve sıradan bir sabah yürüyüşü yapıyormuş gibi yola koyuldum. Kamp, Kulübenin diğer tarafında, yolun biraz aşağısındaydı. Sarah'nın baş nedimesi Danielle'in sağdıç odasından utanç yürüyüşü yaparak çıkıp çıkmayacağını merak ettim. Yoksa bunun için çok mu erkendi? Güneş gökyüzünde yükseliyordu – Rachel Yenge'yi meditasyon yaparken kaçırmamam için acele etmem gerekiyordu.

Ama adımımı atar atmaz biri adımı haykırdı. "Meredith!" diye bağıran Michael'ın döndüğümde bana doğru koştuğunu gördüm. Terli ve üstsüzdü karın kasları tamamen ortadaydı. O kadar parlıyordu ki, yanında birinin olduğunu fark etmem zaman aldı. İkisi önümde yavaşladı. "Senin için biraz erken, değil mi?" diye sordu Michael, başını yarı eğmiş halde gülümseyerek. Çiftlikteki herkes geç saatlere kadar uyumayı sevdiğimi bilirdi.

"Özür dilerim," dedim şakacı şekilde bir elime belime koyarak, "ama insanlar *değişir,* Michael."

Sarah'nın nişanlısı kıkırdadı. "Bu arada, bu benim üvey kardeşim," dedi, koşu partnerinin tuttuğu suyla dolu Gatorade şişesini işaret ederek. Yüzüne püskürttü. "Dün tanışma fırsatınız oldu mu bilmiyorum."

"Ah, tanıştık," dedi Wit benden önce. Beyaz bir tişört giymişti ve 1.95 boyundaki Michael'ın yanında dururken çok zayıf görünüyordu. Ama suyu geri aldığında kollarını saran kasları fark ettim. O da güçlüydü, sadece farklı bir şekilde. Sabah ikide evlere dönerken kayak ve kaya tırmanışı hakkında bir şeyler söylediğini hatırladım. "Meredith oldukça iyi bir ilk izlenim bıraktı," diye ekledi sonra ve yarasını işaret etti. "Bir sonraki Picasso."

Michael'ın ağzı dehşetle açık kaldı.

Wit'e bir bakış attım.

Sırıttı.

"Neden Mer?" diye sordu. "Sadece neden? Sarah'nın annesi onu düğün fotoğraflarının dışında bırakmaktan bahsediyor!"

"Dinle, bilerek yapmadım," dedim ve omzumun üzerinden geriye baktım - gerçekten yürümeye devam etmem gerekiyordu. "Ve eminim o zamana kadar iyileşir..."

Geri çekildim, Wit aniden arkamdaydı. "Dur bir saniye," diye fısıldadı, nefesi kulağımda sıcak bir his bıraktı. "Silahını sakla." Su tabancamı kapatmak için gömleğimin arkasını yukarı çekti. Sakin ürpertiler omurgama yayıldı. "Sürpriz unsurunu kaybedeceksin."

"Teşekkürler," diye fısıldadım. "Zamanım da sınırlı. Gitmeliyim."

İkimiz de uzaklaştığımızda Michael tek kaşını kaldırdı, sanki bizi yiyişirken yakalamış gibiydi. Gözleri benden Wit'e kaydı ve sonra tekrar bana döndü.

Nabzım güm güm atıyordu, açıklama yapmamayı seçtim. "Koşunun tadını çıkarın Dupré'ler. Sonra görüşürüz!"

Wit, su şişesini bana sıkarak karşılık verdi. Ondan kaçtım ama şişenin gerçekten iyi bir menzili vardı. Sessiz mesajını deşifre ederken, *küçük su tabancasını unut*, dediğini düşündüm. Gatorade şişesi Wit'in silahıydı. Kurnaz, zekice, kimsenin şüphelenmeyeceği bir şeydi.

Akıllıcaydı.

"Bekle," dedi Michael hızla uzaklaşmaya başladığımda ve benimle konuştuğunu sandım ama arkamı dönmeden önce, "Soyadını Dupré mi sanıyor?" diye sorduğunu duydum.

~

Kamp, Birinci Dünya Savaşı'ndan birkaç yıl önce inşa edilmişti ve o zamanlar George Fox'un ördek avı kampıydı. Dışarıdan müştemilata benziyordu -basit, tek katlı kiremitli bir ev ve çam ağacından yapılmış bir ön veranda— ama içerisi yanıltıcı

bir şekilde büyüktü, on iki kişi uyuyabiliyordu ve iki eksiksiz banyosu vardı. Claire ve ben bir keresinde, "Julia Hala'nın çocukları, gecenin köründe gizlice bir tuvalete kaçmanın dehşetini asla tatmayacaklar," diye şaka yapmıştık. "Ne kadar da acımasız!"

Gerçekten de Lululemon marka taytını giymiş olan Rachel Yenge koca göbeğiyle bayrak direğinin yanına bir yoga matı açmış ve mükemmel bir şekilde dik bir omurgayla bağdaş kurmuş oturuyordu. Avuçları yukarı bakacak şekilde kucağındaydı ve gözlerini sakince kapatmıştı. Gözlerini sıkıca kapatmanın gereksiz olduğunu söylediğini hatırladım. Bu sadece vücudun gevşemesine engel oluyordu.

Spor ayakkabılarım sabah çiyi yüzünden her gıcırdadığında irkilerek çimlerin üzerinde olabildiğince sessizce yürüdüm. "Merhaba?" dedi Rachel Yenge sadece birkaç metre uzaktayken, gözleri hâlâ kapalıydı. "Julia?"

Omuzlarım çöktü. "Hayır," demek zorundaymışım gibi hissettim. "Ben, şey, Meredith."

"Ah, Meredith." Gözleri hâlâ kapalıydı, pozisyonunu değiştirmedi ama gülümsedi. "Dışarı çıkmak için biraz erken değil mi?"

Cevap vermedim, nefes alamıyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu.

"Bana katılmaktan çekinme," dedi ben şortumun arkasından su tabancamı çekerken. Titreyen ellerimle kafasına nişan aldım. "Annenle dün konuşuyorduk ve meditasyonun senin için iyi olabileceği konusunda anlaşmıştık..."

Tetiği çektim, şakağına ölümcül bir darbe indirdim.

Yengem güldü. Gözleri birden açıldı, yoga matına uzandı ve *gülmeye* devam etti.

İstediğim dramatik saldırı bu değildi. Kıyısından bile geçemezdi.

"Ah, hadi ama!" Küçük çocuklarından biri gibi sızlanmaya başladım. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Vurgulamak için ayağımı yere vurdum. "Gerçekten mi?"

"Evet." Oturup başını salladı. "Hamileyim, aptal." Karnını ovuşturdu. "Bugün birinin beni vuracağını umuyordum. Bu oyunu oynamamın hiçbir yolu yok. Neredeyse Wink'e bırakmak istediğim için mesaj atacaktım ama yapılan ayarlamaları bozmak istemedim."

Özellikle abartılı bir şekilde iç çektim. "Eh, *sanırım* bu anlaşılabilir bir şey."

Rachel Yenge bana orantısız bir şekilde sırıttı. "Daha fazla sinirlenmediğim için üzgünüm." Sonra matına hafifçe vurdu. "Bana katıl."

Midem çalkalandı. Claire, yoga yapmak için hafta sonları erken kalkardı ve odasında takıldığımızda her zaman zor pozları gösterirdi. Ne zaman denesem sersefil başarısız olurdum. "Sorun değil," dedim usulca. "Esnek değilim."

Rachel Yenge aynı yumuşaklıkla, "Bu yoga değil," diye yanıtladı. "Basit bir meditasyon." Tekrar matı işaret etti. "Lütfen otur."

~

Rachel Yenge yaklaşık yirmi dakikalık meditasyon egzersizlerinden sonra hedefine ulaşınca Kamp'tan kaçtım. "Bunu hissediyor musun?" diye sordu bir derin nefes alma sekansı sırasında. "Akışı hissediyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım, tamamen gerçek olmamasına rağmen. Daha sakin hissetmiştim ama *tam olarak* sakin değildim, gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi sımsıkı kapatmıştım. Meditasyon, yoga ile tam olarak aynı şey olmayabilirdi ama yine de *Claire*'di. "Aslında hissediyorum."

Kulübeye vardığımda Michael mekik çekiyordu. *Güzel,* diye düşündüm; O ve Wit'in koşudan dönmelerini ummuştum. Çünkü kağıdımdaki yeni isim...

Bana hiç tanıdık gelmemişti.

"Selam," dedim ona. "Wit buralarda mı?"

Bu sefer kaşları kalkmadı; Michael egzersizini yapmaya devam etti ama sorumdan kaçındı. "Kimi vurdun?" diye sordu cevap vermek yerine.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yanıtladım. "Meditasyon yapmak için kampa gittim."

"Yani Rachel Yenge mi?"

"Siktir," diye homurdandım.

"Merak etme," dedi Michael. "Sarah ve ben tarafsızız. Wink ve Honey hiçbir elemeye yardım etmeyeceğimize dair bize yemin ettirdi."

"Ve Sarah'nın buna uyacağından emin misin?" Kuzenim dünyanın en kötü sır tutan kişisiydi. Claire bunu her zaman kendi avantajına kullanırdı ve Sarah'ya yanlış bilgileri Çiftlik'e yayması için verirdi.

Michael güldü. "Elinden geleni yapacak."

"Yani..." Bir an sonra cesaretimi topladım. "Wit?"

"Ah." Onayladı. "Witty ile aranızda ne var ki?"

"Hiçbir şey," dedim hızlıca.

Michael'ın ağzının köşeleri şaşkın bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. "Tarafsızım," diye hatırlattı bana. "Ben tarafsızım." Dudaklarını fermuarlıyormuş gibi yaptı, sonra kulübenin diğer ucunu, sıradaki son odayı işaret etti. "Şu anda duşta ama oda onun."

"Teşekkürler," diye ciyakladım ve Michael başka bir şey söyleyemeden Wit'in kapısına doğru ilerledim ve odasının dışındaki eski ahşap banka oturdum. Beklerken telefonumun kilidini açtım ve Wink'e Rachel Yenge'yi ortadan kaldırdığımı belirten bir mesaj attım.

Cevap yazdı: *Anlaşıldı.*

Yazmaya devam etti: *Bu saatte uyanık ne yapıyorsun, Meredith?*

Gözlerimi devirdim ve bir şeyler yazmaya başladım ama sonra şaşırmış bir şekilde birinin "Oh," dediğini duydum.

Wit, belinde sadece kırmızı bir plaj havlusuyla orada duruyordu. Gözümü bile kırpmadım, etrafta duşlar olduğu için sadece havlularla dolaşan insanları görmeye alışkındım. Brad Amca, Fener Evi'nin verandasında James Taylor'ı dinlerken havlusuyla bira keyfi yapmasıyla ünlüydü.

"Merhaba," dedim Wit'e, banktan kalkarken. "Görev tamam-

landı." Su tabancamı okşadım. "İstediğim kadar dramatik olmadı ama..."

"Ama işi bitirdin," dedi. "Mükemmel." Sonra beline sardığı havluyu düzeltti ve onu kesmek gibi bir *niyetim* yoktu ama yine de öyle *oldu*. Bronz göğsünden aşağıya karın kaslarının üzerinden su damlacıkları akıyordu.

"Yine de yardımına ihtiyacım var," dedim boğazımı temizleyerek. "Kim olduğunu bilmiyorum" - cebimden yeni kağıdı çıkardım ve salladım— "Bunun."

"Tabii, elbette." Wit başını salladı ve tel kapıyı açtığında, onu odasına kadar takip etmeye başladım. Döndü ve yüzünde o çarpık sırıtışla kapıyı kapattı. "İyi deneme bebeğim." Yarı çıplak vücudunu gösterdi. "Bana bir saniye ver?"

"Ah, evet, özür dilerim." Yanaklarım hem utançtan hem de sinirden kızarmıştı. Bebeğim denilmesinden hoşlanmazdım. Ben, bana bebeğim derdi.

Selam, bebeğim.

Seni seviyorum, bebeğim.

Görüşürüz, bebeğim.

Çıkmaya ilk başladığımızda, bana sevecen ve eski moda bir şekilde "kızım" derdi ve bu çok özel gelmişti... Ama sonra yol boyunca bir yerlerde, özel olmayan bir "bebek" olmuştum. Topluluk içinde bebek, özelde bebek, her zaman bebek.

"Tamam!" Wit, odasının içinden seslendi. "Gelebilirsin!"

Kapı arkamdan kapandığında bir tişört giyiyordu ve ben de gülmemek için kendimi zor tuttum.

Üstüne giydiği gömleğe Sarah ve Michael'ın düğün davetiyesinin bir versiyonu uyarlanmıştı - önüne bir deniz feneri çizilmiş pastel mavi gömleğin Wit'in aynadaki yansımasından gördüğüm kadarıyla arka tarafında #OLEYOARTIKBİRDUPRÉ yazıyordu.

"Oley, o artık bir Dupré?" dedim.

"Evet." Omzunun üzerinden baktı. "Düğün etiketi. Bilirsin, Instagram ve benzeri şeyler için."

Sırıttım. "Ne için olduğunu biliyorum *bebeğim*."

Wit, morluğunun altından kızardı.

Güzel, diye düşündüm. *Rövanş*.

"Aslında Instagram kullanmıyorum." Omuz silkti. "Ama tüm sağdıçlara ve nedimelere, birlikte bir şeyler yaptığımızda bunları giymeleri talimatı verildi."

"Christine Yengem söylemiştir," diye tahminde bulundum.

"Christine Yengen evet ama Jeannie tarafından da tamamen destekleniyor." Üzerinde ekose desen yorgan olan büyük boy yatağına çöktü. "Michael'ın annesi."

Başımı salladım ve yatağının kenarına tünedim, etrafa bakındım – evler arasında en erkeksi dekora sahip olan Kulübe'ye gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Wit'in duvarları ahşap panelliydi ve şifonyeri koyu yeşildi. Ana odadaki büyük taş şöminenin üzerinde dişlerini gösteren bir kaplanın komik ve iğrenç bir tablosu olduğunu hatırladım.

Kısacası, bir damat ve altı sağdıcı için haftayı geçirmek için mükemmel bir evdi.

"Bugün ne yapacaksınız?" diye sordum. "Şehre mi gideceksiniz?" İçten içe hayır demesini umarken kalbim hızlandı. Sarah ve Michael, düğün davetlileri için mükemmel tur rehberleri olacaklardı ama Wit'in, Atlantic'te Edgartown'da öğle yemeği için oturup istiridyelerine (ne kadar lezzetli olsalar da) limon ve acı sos dökmesini istemiyordum. Yerel bir mekân olan Liman Sokağı Kahve Dükkânı'na tıkılıp benimle karışık kahvaltı sandviçi yemesini istemiştim.

Burası, Bağevi'ydi.

"Hayır." Wit başını iki yana salladı ve nabzım rahatlamayla yavaşladı. "Bugün değil. Büyük bir grup fotoğrafı çekeceğiz ve sonra sahile gideceğiz sanırım." Esnedi. "Bu harika, çünkü ben de oraya gitmek istiyorum. " Bana neden su fışkırttığını anladığımı haklı bir şekilde varsayarak, şifonyerindeki Gatorade şişesini tembel tembel işaret etti. Yastığına sarılışını, morluğu

yüzünden hafifçe yüzünü buruşturmasını, sonra tekrar esnemesini ve gözlerini kapatmasını izledim. "Bana sana kimin çıktığını söyle," dedi ben şiltede biraz daha ilerlerken. "Dinliyorum."

Ona söyledim, o da bana bilmem gerekenleri söyledi.

"Ve istersen uzanabilirsin," dedi daha sonra. "Esnediğini duyuyorum."

"Ah, hayır," dedim, birkaç defadan fazla esnemiş olmama rağmen. İster inanın ister inanmayın, saat daha sabah dokuz bile değildi, öğleden önce biraz kestirmem gerekecekti. "Sorun yok. Müştemilata geri döneceğim."

"Hayır, kal," dedi Wit, gözleri fal taşı gibi açıldı. İnanılmaz turkuaz rengi gözleri vardı. "Sana bir daha bebeğim demeyeceğime söz veriyorum."

Boynuma iğneler batıyormuş gibi hissettim. Gerçekten bu kadar mı belli etmiştim? Beni ne kadar rahatsız etmişti?

Wit, "Bokkafalı sana böyle sesleniyordu," dedi. "Değil mi?"

"Bokkafanın adı Ben," diye yanıtladım iç çekerek. "Ve *bebekten* çok bebeğim derdi."

"Ben mi? Bokkafalıyı daha çok sevmiştim."

"Aslında ben de." Güldüm ve yanına uzandım. Ona dokunacak kadar yakın değildim ama uykuya dalacak kadar rahattım. Çarşaflar ve yastıklar, deniz ve narenciye kokuyordu. "Portakallar," diye mırıldandım.

"Şampuanım," diye mırıldanarak cevap verdi Wit.

"Portakalları severim."

"O zaman *beni* seviyorsun."

Güldüm. Bunu bir soru olarak sormamıştı ve nedense –muhtemelen uykusuzluktan— bu beni güldürdü. *Gerçek* bir gülüştü.

"Güzel gülüyorsun," diye yorumda bulundu Wit.

"Güzel bir gülüş mü?" diye sordum, kıkırdamayı bıraktım. Bunu bana daha önce kimse söylememişti, en azından uzun za-

mandır. En son biri gülüşümden bahsettiğinde, bunu özlediğini söyleyen babamdı.

"Mm-hmm," diye yanıtladı ve ayak parmaklarımız birbirine değecek şekilde yuvarlandı. Benimkileri kıvırdım, karıncalandıklarını hissettim ama uzaklaşmadım. "Beğendim."

O zaman beni beğeniyorsun, demeyi düşündüm ama söylemedim. Wit'le biraz öylesine flört etmek iyiydi ama fazlasına gerek yoktu. O benim yeni suç ortağımdı, yeni dostum, yeni *arkadaşım*. Arkadaşım olarak kalmasını istiyordum. Bir tane yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Wit?" diye fısıldadım.

"Evet?" dedi fısıldayarak

"Soyadın ne? Dupré değil, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Babam, Michael'ın annesiyle evli. Soyadımız Witry."

"Ne kadar kafiyeli," dedim. "Wit Witry."

"Mmm, bu..." Wit konuşmaya başladı ama daha düşüncesini bitiremeden düşler alemine sürüklendi, artık yavaş ve düzenli nefes alıyordu. Birden uzanıp kalp atışlarını hissetmek istedim.

Ama onun yerine yastığına daha da gömüldüm ve gözlerimi kapattım.

BEŞ

Uyandığımızda bir yanım Wit'i su kayağı yapmaya davet etmek istedi ama sonra bunun aslında bir Suikastçı ittifakı toplantısı olduğunu ve Wit'in sağdıçlık yükümlülükleri olduğunu hatırladım.

#OleyyOArtıkBirDupre

Bütün hafta böyle mi olacaktı? İstiridye Göleti en nefes kesici manzaraya sahip olduğu için, grup fotoğrafı için buluşma noktalarının Göl Evi olduğunu söylediğinde merak etmiştim. *Sadece düğünde mi görüşecektik?*

"Daha sonra bir şeyler yapalım," diye ağzımdan kaçırdım odasından çıkmadan önce. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

Wit tek kaşını kaldırdı. "Beni bir yere mi götürmek istiyorsun?"

Ben de bir kaşımı kaldırdım. "İtirazın mı var?"

"Hayır." Kafasını salladı. "Ama bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Demek istediğim, işlerimizi gizli tutmamız gerekmez mi? Yani insanlar hiçbir şeyden şüphelenmezler mı?"

"Hımm, bunu sana söylemekten nefret ediyorum *tatlım*," dedim, "ama Michael bizi daha önce gördü ve kesinlikle Sarah'ya söyledi, bu yüzden bahse girerim tüm Çiftlik şimdiye kadar arkadaş olduğumuzu biliyordur."

Wit burnunu buruşturdu. "'Tatlım' denmesinden hoşlanmam."

"Tamam, listeden çıkar." Gülümsedim, kalbim hızla atıyordu. Bunun nereden geldiği, içimdeki bu insanın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi hissettiriyordu. *Ben* iyi

hissediyordum - kendinden emin ve biraz cüretkâr. "*Bebeğim* yok," dedim Wit'e. "Ve *tatlım* da yok."

"Kulağa hoş geliyor hayatım." Wit göz kırptı. "Şimdi, bugün nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz canım," dedim. "Benimle 1:15'te müştemilatta buluş."

Başını sallayarak onayladı. "Tamam."

Ben de aynı şekilde başımı salladım. "Tamam."

"O zaman..." dedik aynı anda, nasıl vedalaşacağımızdan emin olamadan. Garip bir el sıkışması mı? Daha da garip bir kucaklaşma mı? Garip olmayan orta yol neydi?

"İyi şanslar," dedim bir dakika sonra sessizliği bozmak için.

"Hedefimle mi?" diye sordu. "Ya da Christine Yengen ve fotoğraf çekimi yüzünden mi?"

"İkisi de."

"Teşekkürler."

Gülümsedi ve ben de karşılık vermekle o kadar meşguldüm ki, şifonyerinden Gatorade şişesini kaptığını fark etmedim. "Verimli bir strateji oturumu geçirin."

Ve bana püskürtmek için şişeyi kaldırdığında, hızla dışarı kaçtım - o kadar zarif bir şekilde dizimi kapı çerçevesine çarptım ki, kesinlikle moraracaktı.

"Şimdi ödeştik, şekerim!" diye bağırdı arkamdan.

~

Sabah 11:50'de, Çiftlik'te dolaşan çok sayıda Fox vardı. Babam ve Brad Amca, kamuflaj şapkaları giymiş, çalıların arkasına saklanan ve aynı su tabancalarıyla uzun otların arasında sürünen orduyla büyümüş gençler gibiydiler. Kimi takip ettiklerini görmek için yola baktım: Sahile doğru yürüyen yaşlı bir çiftti.

Bu arada Julia Hala, erkek kardeşleri gibi incelikli bir yaklaşım sergilemiyordu; Fener Evi'nin dışında konuşlanmıştı, silahını kapıya doğrultmuştu. "Orada olduğunu biliyorum, Peter Fox!" diye bağırdı. "Üçüncü fincan kahveni içtiğini biliyorum ama acele etsen iyi olur çünkü yakında gitmen gereken bir yer olduğunu da biliyorum."

Peter, Sarah'nın otuz yaşındaki erkek kardeşiydi ve başka bir sağdıçtı. Kulübe yerine eşi ve yeni bebeği ile Fener Evi'nde kalıyordu. *Üçüncü fincan kahve mi?* diye düşündüm. *Nell bütün gece uyumamış olmalıydı.*

"Yakala onu, Julia Hala!" dedim ama sonra adımlarımı hızlandırdım – birden katilimin avlanmaya çıkmış olabileceği aklıma gelmişti.

Omurgama hayali bir ürperti yayıldı.

Ben kime çıkmıştım?

Güvende olmak için, kumlu yoldan saptım ve yıpranmış patikalardan birine –sahile giden labirent yola– saptım. Neredeyse bir peri masalından fırlamış gibiydi, ağaç dallarının arasından güneş ışığının süzüldüğü ormanlık bir patikaydı. Yürürken kuşların cıvıltısı duyuluyordu.

Sonunda patikadan mavi-yeşil suların parıldadığı İstiridye Göleti'nin kıyısına ulaştım. Gözlerimi kıstığımda, bir grubun çoktan hepimizin gerçek kumsal olarak kabul ettiği yerde, durgun gölet ile dalgalı okyanus arasında, her ikisinde de yüzebilmeniz için bir kum şeridinde toplanmış olduğunu gördüm. Her iki dünyanın da en iyisini sunuyordu. Claire ve ben (ne zaman bir dalga denize geri çekilen bir dalganın üzerine çıksa) birbirimize okyanusun dalgalarına karışmak ve "çamaşır makinesinde" sıkışıp kalmaktan kaçınmak için meydan okurduk. Sonra gölete gider bir süre sırtüstü yüzerdik. Ablam bir keresinde "Burası cennet," demişti. "Bunu çok seviyorum, Mer."

Şimdi, kum tepelerinin arasına yerleştirilmiş küçük iskeleye ulaşana kadar ayakkabılarımı tatlı suda ıslatarak okyanusun ters yönüne doğru ilerliyordum. Çürük eski bir merdiven Göl Evi'ne çıkıyordu. Wink'in botundan Eli bana, "Christine Yenge bunu fazla ciddiye alıyor," dedi. En son gelen bendim. Pravika ve Jake, can yeleklerini ayırırken, Luli büyük tüpü karmaşık bir düğümle botun arkasına bağlıyordu. Eli, düğün fotoğrafının çekildiği tepeyi işaret etti. *Dinle,* dedi.

"Hayır, hayır, millet," diyordu teyzem. "Sarah ve Michael ortada olacak, sonra nedimeler bir tarafta, sağdıçlar diğer tarafta olacak."

"Ama karışık sıralamanın daha harika olabileceğini düşünmüyor musun?" diye sordu biri, kendinden emin sesini hemen tanımıştım.

Wit.

Sarah, "Evet, anne," diye onayladı. "Michael ve ben yine ortada olalım ve nedime, sağdıç, nedime gibi sıralanalım. Daha az resmi ve daha eğlenceli olur. Geleneksel pozları düğün gününe saklamalıyız."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Sanırım olur," dedi.

"Evet!" Sarah, Wit'in "Isabel'in yanında duracağım!" diye bağırdığı sırada haykırdı.

Hayır, diye düşündüm, homurdanmamı bastırarak. *Olmaz, burada olmaz.*

Isabel Davies, Sarah'nın üniversitedeki oda arkadaşıydı ve Wit'in ilk hedefiydi. "Daha önce Çiftlik'e gelmişti," diye ona bilgi vermiştim, "bu yüzden gayet iyi biliyor. Bütün gün sahilde öylece yatmayacak. Sabahları tenis oynamayı, öğle yemeğinden sonra kürek çekmeyi sever ve akşam yemeğinden önce de genellikle Job's Neck Gölü yakınlarında kitap okur."

Jake şişme bota binmeme yardım ederken, "Sorun değil, Wit," diye yanıtladı Christine Yenge. Luli, tüpü sabitlemeyi bitirmişti. "Sadece elindeki su şişesinden kurtul, lütfen."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım kendi kendime. *İşte bu.*

Ama Wit'in ilk alt edilişine kulak misafiri olamadım çünkü Eli bota güç verdi, motorun sesi hepsini boğuyordu. "Hadi gidelim!" dedi Luli, tembel bir ses tonuyla.

Eli bizi İstiridye'nin aşağı yukarı ortasına, kıyıdan metrelerce uzağa, kanoculardan, kürek sörfçülerinden, yelkenlilerden ve yüzücülerden kaçınarak yönlendirdi. Dördümüz tanımasak da gördüğümüz herkese "Merhaba!" dedik. Göletin çevresinde se-

vimli kulübelerden büyük malikanelere kadar bir dizi ev vardı. En sevdiğim ev her zaman büyük bir 4 Temmuz partisi verirdi ve birlikte geçirdiğimiz son yaz, Claire'i benimle o partiye gizlice girmesi için ikna etmiştim. "Fark etmeyecekler," demiştim ona. "Zaten orada çok fazla insan var!"

Şimdi geniş sedir kiremitli eve, özel plajına baktım ve Claire'in o gece ilk öpücüğünü yaşadığını hatırladım. Mavi gözlü yakışıklı bir çocukla şenlik ateşinin yanında aptalca bir şişe çevirme oyunu sırasındaydı.

"Tamam," dedi Luli can yelekleri bağlanır bağlanmaz; henüz kimse tüp için hamle yapmadı. "Konumuza gelelim: Sana kim çıktı?"

Hiç tereddüt etmeden hedeflerimizi söyledik. Eli dışında herkes Suikastçı oynamayı seçmişti. "Yapamam çocuklar," dedi biz inlerken. "Bu oyunun anksiyetemi artırdığını biliyorsunuz. 'Oynayacak mısın?' sorusu bile midemi bulandırdı!"

Daha önce Rachel Yenge'yi ortadan kaldırma konusunda çenemi kapalı tutmuştum ve onun da sessiz kalacağına güvenmiştim. Nedense insanların bu yıl ne kadar sıkı oynadığımı bilmesini istemiyordum. Wit dışında birinin.

Pravika birkaç dakika sonra, "desteyi karıştırdıktan" sonra, "Güncel hedefim Büyük Amca Richard," dedi. İttifakımızın standart stratejilerinden biri, hedeflerimizi veya *sözde* hedeflerimizi sızdırmaktı. Doğal olarak, bu Claire'in fikriydi. Büyük Amca Richard gerçekten de Jake'in hedefiydi ama Pravika'nın Büyük Amca Richard'ı hedef aldığına dair haberin yayılmasını sağladık. "Bu dahice, Claire," demişti Luli, birkaç yıl önce kız kardeşim planı ilk kez sunduğunda. "*Dahice.*"

Ben de kabul etmiştim çünkü Suikastçı'da kimin sizi hedef aldığını bilmediğiniz zaman aşırı paranoyaklaşıyor ve herkesten şüpheleniyordunuz. Ancak kimin sizin için silahlandığını öğrenirseniz, otomatik olarak diğer insanlara tekrar güvenirdiniz.

Jake, "Yine de sana iyi şanslar Meredith," dedi. "Daniel Robinson?" Kafasını salladı. "O da kim?"

"Ah evet, asıl bana sor." Yalandan güldüm, midem bulanıyordu. "Tam John Doe!"

Wit sayesinde Daniel benim için bir sır değildi ama hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştım. Gülüşüm çok tizdi ve Luli'nin gözlerini üzerimde hissettim. Herhangi bir soru soramadan, bota herkesten önce binmek için gönüllü oldum. Pravika bana katıldı ve o ve ben kollarımız, can yeleklerimiz ve bacaklarımız birbirine bağlı olarak yüzüstü yatarak Eli'ın gölde hızla ilerlemesini bekledik. Eli, Çiftlik'te sizi gerçekten suya sertçe indirmekle ünlü olduğundan, kulpları elimizden geldiğince sıkı tuttuk.

Pravika iç çekti ve kalçasıyla benimkini dürttü. Bikini altlarımız çift düğümlüydü ama yine de suya çarptığımızda çıkıyordu. Her zaman çıkarlardı. "Bunu neden yapıyoruz?" diye sordu.

Gülümsedim. "Çünkü biz deliyiz."

Güldü ve tam işaret ettiği anda gürleyen bot öne doğru yalpaladı, botumuz su sıçrattı ve döndü. Eli'ın "ısınma" anlayışı buydu.

Ama *pek* de ısınma sayılmazdı. Kısa süre sonra motoru çalıştırdı ve tam gaz verdi. Rüzgâr şiddetlendi, bizi geriye doğru savurmak istiyordu ve biz de botun yarattığı dalganın üzerinde bir taş gibi aşağı yukarı zıplayarak süzülüyorduk.

"Aman Tanrım!" Pravika, Eli'ın ilk ani dönüşünde bizi ters yöne savurduktan sonra bağırdı. Botla kaç kez sürat yaparsa yapsın çığlık atardı ve bir şekilde bu hiç eskimemişti: "Meredith!"

"Sıkı tutun!" diye bağırdım. Artık her şey kaygandı, su yüzümüze fışkırıyordu. Gözlerimi bir saniyeliğine kapattım, sonra uzaktan seyircilerimizi görmek için bir tanesini araladım. Jake bize başparmağını kaldırmıştı ama kız kardeşi kollarını göğsünde kavuşturmuş haince sırıtıyordu. Her zaman iyi bir düşüş izlemeyi severdi.

Ona hâlâ o özrü borçlu olduğumu bildiğim için yutkundum.

Kısa süre sonra Eli tekrar hızlandı ve yavaşladı, bu yüzden Pravika ve ben dümen dalgalarının üzerinde itişip kakıştık.

Ay-yai-yai-yai-yai!

"Ahhh, düşüyorum!" diye bağırdı Pravika, başka bir hızlı dönüş ve zikzak kombinasyonundan sonra. Sesi neredeyse rüzgârda kayboluyordu. "Sanırım zorundayım— "

Cümlesini bitiremedi, aniden *yok oldu*. Botta yalnızdım ve ileride Luli'nin ağzını kapattığını gördüm. Tam bir felaket olmalıydı.

Eli orada durmadı; her iki yolcu da düşene kadar asla durmazdı. Pravika ben kontrolü kaybedene kadar gölde şamandıra gibi kalacaktı. Bu çok da uzak görünmüyordu - vücudum tüpten aşağı kaydı, ayak parmaklarım suya daldı. Kolları daha iyi kavrayabilmek için kendimi yukarı çekmeye çalıştım.

Ama ben de çok geçmeden havada uçmaya başladım, dişlerimi sıktım ve kendimi çarpışmaya hazırladım. Büyük bir *şapırtıyla* hızla suya yapıştım. Can yeleğim beni tekrar yüzeye çekmeden önce İstiridye Göleti beni yuttu. *Her şey* acıtıyordu.

Sonra beklenmedik bir şekilde, Eli yanıma geldiğinde kontrolsüzce hıçkırarak ağlıyordum. Jake ve Luli bota binmeme yardım edip iyi olup olmadığımı sorarken, bacaklarım altımda sallanırken bir belirsizlik içindeydim. Onları neredeyse hiç duymadım, gözyaşlarım hâlâ akıyordu.

Böyle mi hissettiriyordu? Merak etmek istemiyordum ama ediyordum. Artık etmemem imkansızdı. *Ona* çarptığında *böyle mi hissetmişti?*

~

Ağlamamı alışık olmamama bağladım. "Gerçekten, ben iyiyim," dedim arkadaşlarıma, plaj havlumu vücuduma sararak. Her uzvum hâlâ şoktaydı. "Sadece olayların akışına geri dönmem gerekiyor."

"Ama bak," dedi Pravika dizimi işaret ederek, "morarmış." Eli'a döndü. "Sen bir canavarsın!"

Eli hemen özür diledi ama başımı iki yana salladım, kolum her zamanki gibi elimi sallayamayacak kadar titriyordu. Sonra bota binme sırası Jake ve Luli'ye geldi. İzlemedim, başka bir havluya sarındım ve rüzgârdan saklanmak için bota uzandım.

"Yani anlaştık mı?" Luli, tekneyi sahile yakın bir yere demirledikten sonra sordu. Wink ve birkaç ebeveyn bize doğru yürüyordu, önlerinde çocuklar vardı. Şimdi bota binme sırası onlardaydı. "Bilgi sızdırma zamanı mı?"

Pravika, Jake ve ben başımızı salladık. Sahil yalanlar yaymaya başlamak için mükemmel bir yerdi; güneş tepedeydi ve Çiftlik'in çoğu o gün için kamp kurmuştu. Ailem, Brad Amca ve Christine Yenge'nin yanı sıra Michael'ın annesi ve Wit'in babası olması gereken, saçlarında gümüş tutamlar olan sarışın bir adamın da dahil olduğu bir şezlong çemberinden bana el salladı. Honey ve Julia Hala, küçük Ethan ve Hannah'yı gölün kenarında daha genç Dupré'lerle oynarken izliyorlardı. Julia Hala'nın mayosuna küçük, yeşil bir fışkırtma tabancası sıkıştırılmıştı ve kumsalı taramak için omzunun üzerinden bakıp duruyordu. "Julia Hala!" diye seslendi Pravika. "Peter'ı bu sabah indirdin mi?"

Halam gülümsedi.

Evet.

Birkaç metre ötede, Michael'ın ablası Kasi ile maden suyunu yudumlarken *People* ve *Us Weekly* dergilerini karıştıran Rachel Yenge olabildiğince kaygısız görünüyordu.

Ve sonra Sarah, Michael ve ekibi vardı. Göletin sığ kısmında devasa deniz yataklarının üzerinde uzanıyorlardı. Biri pembe bir flamingo, diğeri kuğu ve üçüncüsü gökkuşaklı tek boynuzlu atıydı, o kadar büyüktü ki damat ve sağdıçlarından üçü birlikte binmişti ve şimdi rahatça süzülüyorlardı. "Buraya bakın çocuklar!" Baş nedime Danielle kıyıdan bağırdı. Telefonunu kaldırdı. "Instagram için!"

Herkes güldü.

Beşimiz yalan tohumları ekmek için farklı gruplara dağıldık ama ailemle birkaç dakika sohbet ettikten sonra babama saatin kaç olduğunu sordum. Sırıttı ve gitmemin daha iyi olacağını söyledi. Saat bir olmuştu ve Bağevi'ndeki herkes Morning Glory'nin ünlü turtalarının ikide çıktığını bilirdi. Zaman ilerliyordu.

Ekürimi bulmak için çabucak etrafa baktım ama Wit'i göremedim. Muhtemelen çoktan müştemilata gitmişti. "Akşam görüşürüz, Meredith!" diye seslendi Honey arkamdan, ben kumda koşmaya çalışırken –imkânsız bir şeydi— ve kum tepesini aşıp kumsalın otoparkındaki tozlu arabaların yanından geçerken. Etrafta kimse olmadığına göre ev boştur diye düşündüm. Arazi güvenli bir şekilde boş görünüyordu.

Sonra bir ses duydum.

"Merhaba, Meredith," dedi Luli ve arkamı döndüğümde beni takip ettiğini gördüm. "Plaj modunda değil misin?"

"Ah, kesinlikle hayır," dedim kendime hedefinin Fox ailesinden başka biri olduğunu hatırlatırken, ben değildim. "Aslında bir işim var, yani..." Önümüzdeki evleri işaret ettim.

"Wink ve Honey'nin akşam yemeği için mi?"

Başımı salladım. Bu gece, büyükbabam ve büyükbabam Büyük Ev'de bir ziyafet vereceklerdi ama sadece en yakınları için: Çocuklar, torunlar ve eşler veya diğer önemli kişiler. Sanırım dışarıdan özel görünüyordu ama yıl boyunca hep birlikte olduğumuz birkaç andan biriydi. "Eğerler, veler veya amalar yok," derdi Honey her zaman. "Gir içeri ve bir sandalye çek."

Luli ve ben birlikte yürümeye devam ettik ve evlere yaklaştıkça daha fazla erteleyemeyeceğimi biliyordum. Zamanı gelmişti.

"Özür dilerim, Luli," dedim. "Geçen yıl yaptığım her şey için özür dilerim." Sesim titremesin diye uzun bir nefes vermek için duraksadım. "Ya da *yapmadıklarım* için, gerçekten. Çok kötüydüm – mesajlarına, aramalarına veya Snap'lerine cevap vermedim."

Luli sessizdi. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ama Ek Bina'nın yanında duran Wit'i gördüğümde biraz olsun sakinleşti. Tişörtü artık yeşildi, açık mavi olanı değiştirmişti.

"Teşekkürler Meredith," dedi sonunda Luli. "Bu çok şey ifade ediyor. Gerçekten." Biraz durdu ve daha kısık bir sesle ekledi, "Ama neden? Neden onlara cevap vermedin? Onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Sesi daha da alçaldı. "İkimizin de ihtiyacı vardı—"

"Hey!" diye seslendi Wit, sözünü keserek. "Meleğim!"

Luli olduğu yerde durdu. "Ee, pardon?"

"Merak etme," dedim. "Bu sadece bir şaka. O zararsız." Sonra Wit'e "Kapa çeneni seni şeytan!" dedim.

Wit sahte bir sırıtışla güldü.

Luli içini çekti. "Demek o, ha?"

Başımı salladım. "Evet, bu Michael'ın üvey kardeşi, Wit. Dün gece tanıştık. O..."

"Yeni Ben," diye sözünü net bir şekilde bitirdi ve Wit'i gösterdi. Şimdi koşarak yanımıza geliyordu. "Görünüşüne bakılırsa."

Yeni Ben mi? Havlumu daha sıkı kavradım. *Bu ne anlama geliyordu?*

"Bu sabah Michael ve onunla birlikte koşuya çıktığını duydum. Şafak vakti gibi. Ne zaman bu kadar erken kalktın ki?"

Çok teşekkürler gelin ve damat, diye düşündüm. Michael gerçekten de Sarah'ya bu sabahtan bahsetmişti ve o da Wit'le benim takıldığım haberini yaymıştı. Ki beni rahatsız etmemişti... Ama Luli neden bu konuda üstüme geliyordu? Neden Ben'den bahsediyordu?

"Uyuyamadım," gibi bir şeyler mırıldanırken Wit, hâlâ sırıtarak gelip yanımızda durdu. Bu görüntü bende karşılık olarak sırıtma isteği uyandırdı. Arkadaşlığımızı bir sır olarak saklamayı kabul etsem bile, bu asla uzun sürmeyecekti. Wit benim etrafımda fazla güler yüzlüydü ve ben de onun yanında kendimi fazla güler yüzlü buluyordum.

"Merhaba," dedi Wit, Luli'ye elini sıkması için uzatarak. " Sen Luli'sin, değil mi?"

"Evet." Başını salladı. "Sen de feribotta suratına yumruk yiyen sağdıçsın."

Wit dirseğini benimkine çarptığında içimde garip bir his uyandı – derimin altında spiraller çiziyordu. "Onun sayesinde, evet."

Luli bana bir bakış attı.

"Uzun hikâye," dedim ve ardından Wit'in kolunu tutup depoya doğru çekiştirdim. Bisiklete ihtiyacımız vardı. "Sana daha sonra anlatacağım."

"Doğru," dedi yavaşça. "İşin."

"Bekle, iş mi?" dedi Wit. "Beni özel bir yere götürdüğünü sanıyordum."

"Morning Glory Çiftliği özeldir," dedim.

Bu Luli'yi güldürdü. "Öyle dostum," dedi Wit'e. "Morning Glory Çiftliği gerçekten özeldir."

Luli'yle birbirimize bakıp gülümsedik.

Her ne kadar Claire'in Luli'nin gergin gülümsediğini söyleyeceğine dair bir sezgim olsa da, bunun iyi olduğumuz anlamına geldiğini umuyordum.

ALTI

Morning Glory Çiftliği, Paqua'dan kısa bir bisiklet yolculuğu uzaklıktaydı ama önce Wit'le birlikte Çiftlik'in kumlu toprak yolundan üç kilometre aşağı gitmemiz gerekiyordu. "Bana beş saniye ver!" Bunu ona Luli sahile döndükten sonra saçımı dağınık bir topuz yapıp mayomu çıkarmak için hızla müştemilata koştuktan sonra söylemiştim. Spor ayakkabılarım göletten dolayı hâlâ ıslaktı, ben de yedek ayakkabıma geçtim.

Şimdi sahil bisikletlerimize biniyorduk, güneş üzerimize vuruyordu ama hafif bir esinti de vardı. Tahminimce, hava yaklaşık yirmi dört dereceydi, mükemmel Bağ sıcaklığı. Wit'e Isabel'i ortadan kaldırıp kaldırmadığını sormak istedim ama başını bir sağa bir sola çevirip gördüğü her şeyi, manzaranın tüm sihrini hayranlıkla izliyordu. Uzun meşe ağaçları ve örümcek bacağına benzer dalları olan kısa bodur ağaçlar, tatlı çimenler ve menekşe kümeleri, görünürde tek bir sokak lambası bile yoktu. "Biz daha küçükken," dedim bir noktada, "bu bir meydan okumaydı."

"Ne meydan okumaydı?" diye sordu Wit.

"Bu." Başımı sallayarak yolu gösterdim. "Claire ve ben ortaokuldayken, Sarah'nın erkek kardeşleri bize yolun tepesine kadar yürüyüp geri dönmek için meydan okurlardı."

Wit şaşırmadı. "Bu oldukça yapılabilir görünüyor."

"*Gece*," diye ekledim. "Zifiri karanlık, fener yok, bütün hayvanlar pusudayken."

"Tamam, evet," dedi bir süre sonra. "Şimdi anladım."

"Ama Claire ve ben başarmıştık," dedim, boğazımda küçük bir yumru oluşurken. "Bütün yol boyunca dans etmiştik ve Taylor Swift şarkıları haykırmıştık."

Fearless albümü aklımdan geçti. Kokarcaları, rakunları veya tilkileri korkutmak için her şarkıyı o kadar yüksek sesle ve detone söylemiştik ki. *Gerçek* tilkileri.*

Wit güldü. "Bir şey kazandınız mı?"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim. "Övünme hakkı sanırım, Peter ve Ian bize asla inanmamış olsalar da." Gözlerimi devirdim. "Anneme göre bize özgüven kazandırmıştı."

Başını sallayarak onayladı. "Pekâlâ, ben varım," dedi. "Bunu bu hafta bir ara yapalım mı?"

"Elbette..." dedim yavaşça, bizi birlikte gezinirken hayal edebiliyordum. Dün Çiftlik'te yaptığımız gibi, konuşuyor, şakalaşıyor ve gülüyorduk.

"*Elbette...*" diye tekrarladı Wit. "Bu bana pek inandırıcı gelmedi."

"Hayır, yapacağız." Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, sonra ona alaycı bir şekilde gülümsemek için döndüm. "Sana resmen meydan okuyorum."

Wit, "Mükemmel," dedi. "Ve hey, hâlâ korkuyorsan, kendini korumak için her zaman *bıçağını* getirebilirsin."

Bıçağım – karanlıkta onu tehdit ettiğim İsviçre Çakısı. "Aslında bende bir tane var," dedim, ikimiz yolun ucundaki dikilitaşın yanına vardığımızda. Ön kısmına dikey olarak PAQUA yazısı oyulmuştu. "Wink bana bu yılki doğum günümde verdi ama evde kaldı." Mücevher kutumda saklıydı çünkü Ben bir bıçağım olmasını tuhaf bulmuştu. Bıçağın oymasında Meredith için yazıyordu.. *Her zaman kış tekmeleyebilir ve kara listene yazabilirsin.*

Wit ve ben, West Tisbury Yolu'nun asfalt bisiklet yoluna gir-

* Taylor Swift'in I Know Places şarkısına gönderme yapılmaktadır. *They are the hunters we are the foxes, and we run.* Hem şarkının öznesi tilki olduğu için hem de kendi soyadı Fox sebebiyle gerçek hayvan olan tilkiler diye belirtmektedir. (e. n.)

dik. "Ah, inan bana, ben de o kadarını düşündüm," dedi. "Senin imajına uygun görünüyor."

Benim imajıma uygun mu görünüyor?

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum, biraz nefes nefese. "Benim imajım ne?"

Çünkü belki de bana söylemesini istiyordum. Belki de benim hakkımda ne düşündüğünü duymak istiyordum.

Ama o sadece gülümsedi ve omuz silkti.

Bu yüzden ona kaşlarımı çattım ve hedefimize ulaşana kadar, sonraki on dakika boyunca sessiz kalarak pedal çevirmeye devam ettim. "Morning Glory'ye hoş geldin!" dedim frene basıp bisikletimden inerek. Wit de aynısını yaptı ve bisikletleri çitlere dayayıp kilitledik.

Morning Glory Çiftliği, Bağevi'nde en sevdiğim yerlerden biriydi: Büyük ambarları, seraları ve hepsinden önemlisi, bölgedeki çiftliklerin standlarının yer aldığı altmış beş dönümlük tarlalar. Şehirdeki her süpermarketin antiteziydi, sıcaklık, ahşap kirişler, taze meyve ve sebzeler ve bol miktarda ev yapımı ikramlarla dolu başıboş bir evdi. Morning Glory o kadar popülerdi ki kendi yemek kitabını yayınlamıştı. Claire bir yıl Noel'de aileme bir kopyasını hediye etmişti, artık çok fazla kullanılmaktan kitabın sırtı ayrılmıştı.

Wit'in çiftliğe hayranlıkla bakmasını izledim, tüm insanların eski püskü piknik masalarında ağız sulandıran sandviçler yediğini, kovalamaca oynayan çocukları ve onlarla birlikte koşturan köpekleri fark ettiğini gördüm. Ama sonra telefonuma baktığımda saatin 1:55 olduğunu gördüm. Sadece birkaç dakikamız kalmıştı. "Tamam, tamam," dedim tişörtünü çekiştirerek. "Haydi!"

Onu güzel kır çiçekleri buketleriyle dolup taşan kovaların yanından geçirerek, veranda basamaklarından yukarı, sonra da sallanan kapılardan geçip çakıllı yürüyüş yolundan aşağı sürüklememe izin verdi. Sesler yüksek tavanda yankılanıyordu ve gökkuşağının her rengi bizi karşıladı. Wit'e her şeyi göstermek

istiyordum ama önce tamamlamamız gereken bir görevimiz vardı. Kalabalık toplanmaya başlamıştı. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu.

"Turtalar," diye fısıldadım, sanki bu büyük bir sırmış ve herkesin bildiği bir şey değilmiş gibi. "Turtalar saat 2'de çıkıyor ama hemen bitiyor. 2:15'e kadar hepsi satılmış olur."

Wit tek kaşını kaldırdı. "Yani oldukça iyiler?"

"*Oldukça* iyi mi?" Ona bir bakış attım. "*Leziz* diyebilirsin! Babam ve Brad Amcam bir keresinde sadece *beş* günde *dokuz* tane yediler..." Yarıda kestim; bu başka bir zamanın hikâyesiydi. Morning Glory'nin fırıncıları turtaları mutfaktan çıkarıp vitrine yerleştirirken artık turtaların tatlı kokusunu alabiliyorduk. Odaklanmamız gerekiyordu. "İşte," dedim, ellerimi Wit'in beline götürüp onu birkaç adım atmaya zorlayarak. Gömleğinin içinden sıcak tenini hissettiğimde parmaklarım biraz karıncalandı. "Burada dur ve kıpırdama. Yolu kesmelisin."

"Ne için?"

Etrafımızdaki turtalara yaklaşan müşterileri işaret ettim. Böyle bir anda kişisel alan yoktu. Ayrıca kirli oynamaktan, önümdeki insanların arasından geçmek için yerlerde sürüklenmekten de korkmuyordum. Minyon olmanın bir getirisiydi.

Wit'e dönüp baktığımda, sırım gibi yerinde duruyordu. Ama şimdi başı eğikti ve ağzının bir tarafı yukarı kıvrılmıştı. Kumral saçları alnına dökülmüştü.

"Ne var?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi. "Sen sadece–"

"Tatlısın deme," diye sözünü kestim, boynum kızarmıştı. "Herkes bunu söylüyor."

Ben, özellikle bir şey hakkında gerçekten hevesli veya tutkulu olduğumda bunu söyleyenlerden biriydi. Örneğin Bağevi. "Ve turtalar!" Bir keresinde sesimin yüksek ve gururlu olduğunu söylediğini hatırladım. "Her gün öğleden sonraları yapılıyorlar

ve akşam yemeğinden sonra tekrar ısıtmana bile gerek yok. Hâlâ *sıcacık* oluyorlar ve kocaman bir kaşık dondurmayla..."

Daha sonra beni öpmüş ve milyonuncu kez tatlı olduğumu söylemişti. Bebeğim denilmesi gibiydi. Claire bunun beni rahatsız ettiğini biliyordu, bu yüzden ne zaman morali bozuk olsa ve çenemi kapamamı ya da onu rahat bırakmamı istese, açıkça, "Ah, çok tatlısın Meredith," derdi.

Wit bana alaycı bir bakış attı. "Aklımdaki kelime tam olarak bu değildi..."

Daha sonra söylediği hiçbir şeyi duymamıştım, artık ön sıralara geçmek için yarışıyordum. Kendi kendime gülümserken ayaklarımı sürüyerek ilerlemeye başladım. Turta saati resmen gelmişti.

"Aman!" Ben vitrinin önüne bir anda çıktığımda fırıncı haykırdı. Artık benimle ödülüm arasında hiçbir şey durmuyordu. "Sen nereden çıktın?"

~

Üç turtayı (yaban mersinli, şeftalili ve çilekli) başarıyla güvence altına aldıktan sonra onları Wit'e verdim ve doldurmamız için hasır bir alışveriş sepeti buldum. "Kabak ekmeği inanılmaz," dedim bir somun alarak. "Şampanya üzümleri de öyle." Wit'in önüne bir salkım sarkıttım, mor üzümler o kadar sevimliydi ki küçücüktüler. "Özellikle onları dondurursan. Mükemmel bir plaj atıştırmalığı olurlar."

Wit olgun erikleri, ahududuları, iri dolmalık biberleri, domatesleri ve taze sıkılmış portakal suyunu ekledikçe sepetimiz ağırlaştı. Çok geçmeden iki düzine mısır koçanını alacak başka bir sepete ihtiyacımız oldu. Sonra şarküteri tezgâhında sandviç sipariş ettik: Hindi, çedar ve ekşi mayalı ekmek üzerinde dilimlenmiş Granny Smith elması.

"Vay canına," dedi kasadaki kız nihayet oraya vardığımızda. Sarı saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve Wit'in beresine komik bir bakış attı ama bir şey söylemedi. "Burada epey iş var!"

Başımı salladım ve o bizim yiyeceklerimizi geçirirken sohbet etmeye başladık – şey, o *Wit* ile sohbet etti. Tuttuğum yeri kırış kırış olmuş tişörtünü fark edince gülümsedi ve Wit'i küçük marketin içine çekti. *Sugarbush,** dedi göğsünün üzerinden. "Evet, Vermont'luyum," diye açıkladı. "Annem orada kayak eğitmeni olarak çalışıyor."

"Sugarbush'u severim!" dedi, ben Wit'in tişörtünü düzeltme dürtüme karşı koyarak ellerimi arkama saklayıp parmaklarımı birbirine düğümlerken. "Ailemle birlikte Noel'i orada geçiririz ve Middlebury'den sadece bir saat uzaklıkta. Bu sonbaharda ikinci sınıf öğrencisi olacağım."

Wit sessizleşti. "Orası benim ilk seçimimdi," dedi sonunda. "Ama artık Tulane'deyim."

"Harika, New Orleans!" Kasiyer hâlâ ustalıkla boşaltma, tarama ve paketleme yapıyordu – yetenekli bir çoklu görev uzmanıydı. İsim etiketinde *Sage* yazıyordu. "Arkadaşım Tulane'e gidiyor ve ben de Mardi Gras** sırasında ziyaret etmeyi umuyorum. Biliyor musun..."

Tamam, bu kadar, diye düşündüm, parmaklarımı çözüp Wit'e yaklaşarak kollarımızı birbirine bastırdım. *Yeter!*

Hızlanan kalp atışının çarpıntısını hissederek Wit'in tişörtünün önünü düzeltmek için uzandım. Kısa süre sonra o da kollarını gelişigüzel bir şekilde boynuma doladığında, parmak uçları köprücükkemiğimde gezerken benimki de daha hızlı çarpmaya başladı.

"Ah," dedi Sage ben nefesimi tutarken. "Ah hayır – üzgünüm, hiçbir şey demek istemedim." Güldü ve başını salladı, sonra paketlemek için son kalanı kaldırdı: bir turta. "Çilekli olan erkek arkadaşımın favorisi." Yüzü güneş gibi aydınlandı. "Tamamen destansı olduğunu söylüyor."

~

* Bir tişört markası – (e. n.)

** Hıristiyanların Büyük Perhiz'den önceki Salı gününde kutladıkları bir gün – (e. n.)

Wit'in ve benim çift gibi davranma maskaralığı, korkunç faturamızı ödemek için babamın kredi kartını kullandıktan hemen sonra, başladığı kadar çabuk sona erdi. Wit tamamen şoktaydı. "Gerçekten mi?" dedi bisikletlerimize geri dönüp kağıt torbalarımızı arkaya taktığımız eski meyve kasalarına yerleştirdikten sonra. "O turtaların tanesi yirmi beş dolardı, öyle mi?"

"Hı hı," diye cevap verdim ve Wink'in en sevdiği sözlerden birini ezbere söyledim. "Morning Glory'den turtalarla ve yüz doların altında bir faturayla ayrılmamak imkânsız!"

Wit güldü ama benim düşünebildiğim tek şey köprücükkemiğimdeki parmakları, tenimdeki dokunuşuydu – yarattığı küçük elektrik şokları. Beni o kadar sersemletmişti ki sallandığımı hissettim.

"Hey." Wit'in sesi gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. Her nasılsa şimdi bir piknik masasında karşılıklı oturmuş sandviçlerimizi yiyorduk. "İyi misin?"

"Evet," dedim ve kendimi sandviçten bir ısırık almaya zorladım. "İyiyim."

Wit ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Emin misin?"

Bir soru sorarak sorusundan kaçmaya çalıştım. "Middlebury'ye mi gitmek istedin?"

"Evet," diyerek onayladı. "Kabul edilmeyince gerçekten çok üzüldüm."

"O zaman neden Tulane?" diye sordum. "Zıt kutuplar gibi görünüyorlar."

Wit içini çekti. "Çünkü Middlebury olmayacaksa, üniversitenin bir macera olmasını istedim. New Orleans en uzak olanıydı." Omuz silkti. "Babamın yaşadığı yerdi ama orada hiç fazla zaman geçirmemiştim. Hep annemle yaşadım." Bir saniyeliğine bakışlarını kaçırdı. "Ve Dupré'ler orayı çok sevdiği için babam da belli ki hayrandı."

"Ama bundan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye tahminde bulundum. "Bir macera olmadı mı?"

"Ah, macera," dedi Wit. "Sadece bunun benim maceram olduğundan emin değilim." Kıkırdadı. "Artık susacağım. Senin için Michael ve Sarah'nın NOLA* ütopyasını mahvetmek istemiyorum."

Ona söylemekten çok kendi kendime, "Zaten mahvoldu," diye mırıldandım. "Bir süre önce."

Ama Wit yine de duydu, gözleri büyüdü. "Kahretsin," dedi. "Meredith, üzgünüm." Yüzünün morluk olmayan tarafını okşadı. "Beni tekmelemekten çekinme."

Başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım. "Başka bir şey hakkında konuşalım."

Başını salladı ve bacağını sıranın yanından sarkıtarak bana katıldı – kasa kuyruğunda olduğu gibi iyice yaklaştı. "Son zamanlarda Instagram'a baktın mı?"

"Dün geceye kadar hayır," dedim, telefonunun kilidini açıp uygulamaya dokunmasını izleyerek. "Ama Instagram kullanmadığını söylediğini sanıyordum." Ekrana girişini izledim. "Görünüşe göre yanılmışım, @sowitty17."

Wit içini çekti. "Sarah benden bu hafta çaba göstermemi istedi."

"Ah, anlıyorum," dedim. "Peki, kullanıcı adının iğrenç olduğunu düşünen tek kişi ben miyim?"

Aldığım tek cevap bir homurtu oldu.

Güldüm ve dalgınlıkla elimin tersiyle yarasına dokundum. Hâlâ büyük ve mordu ve Wit'in yüzünü buruşturmasına bakılırsa son derece acıyordu. Parmakları yazmayı bıraktı. "Ah," dedim, sanki yaralanan benmişim gibi. "Benim hatam."

Tam anlamıyla.

Wit yukarı baktı, turkuaz gözleri güneş ışığında parladı, inanılmayacak kadar net altın hareleri vardı. "Çok şefkatlisin," dedi, bakışları benimkileri yakalayarak. "Bunu biliyorsun değil mi?"

Verecek cevabım olmadığı için başımı salladı. Kim böyle şeyler söylerdi ki? *Şefkatli mi?* Ben'in veya herhangi bir arkada-

* New Orleans, Louisiana için kullanılan kısaltma – (e. n.)

şının bu kelimeyi kullandığını hayal bile edemezdim. Ve Wit'in bunu söyleme şekli – sesi. Nazikti, dürüsttü, samimiydi. Nasıl bu kadar samimi olabilirdi? Daha yeni tanışmıştık.

Ablam önemli olmadığını söylerdi. Bir astroloji aşığı olan Claire, bazı insanların yıldızlara yazılan kader bağlantıları olduğuna inanıyordu ve her zaman gözlerimi devirmeme rağmen, belki de şimdi ona inanmaya başlıyordum. Anlaşmamızı oluştururken dizlerimizin birbirine dokunduğunu ve vedalaştığımızda hayal kırıklığına uğradığımı hatırladığımda tüylerim diken diken oldu. Müştemilatın oturma odasında uykuya dalmadan önce düşündüğüm son şey *onu yarın görmek istediğimdi.* Aramızda inkâr edilemez *bir şey* vardı.

Ama onu henüz ne olduğunu tanımlayamıyordum.

"Sadece bir gözlem," diye fısıldadı Wit birkaç sessiz saniyenin ardından. Koltuğunda kıpırdandı ve telefonuna geri döndü.

Arama çubuğuna #OleyyOArtıkbirDupre yazdı ve bana ne göstermek istediğini anladığımda neredeyse yerimden sıçradım.

"Aman Tanrım!" diye haykırdım. "Grup fotoğrafı!"

Wit o melodik sesiyle güldü. "Görene kadar bekle." @Sarah_Jane tarafından gönderilen bir tanesine dokunmadan önce, düğün etiketli birkaç fotoğrafa göz attı – tek boynuzlu at şeklindeki şişme oyuncağın üzerinde Michael ve üç sağdıcı bir anlığına gördüm. Göl Evi'nin arka bahçesinde çekilmişti ve Sarah ve Michael, kuzenimin diğer tarafında sağdıç ve Michael'ın yanında baş nedime olacak şekilde, ortada birbirlerine sarılmışlardı. Gülümsemeleri mükemmeldi.

Ama sıranın en sonunda, nedime Isabel'in yüzünde tam ve katıksız bir *korku* ifadesi vardı. Gözleri o kadar genişti ki, yakınlaştırdığınızda yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyorlardı ve ağzı bir çığlıkla açık kalmıştı.

Çünkü Wit, emredildiği gibi kameraya sırıtırken, su şişesinin tamamını Isabel'in kafasına dökmek için kolunu yukarı kaldırmıştı.

"Aman Tanrım," diye nefes verdim, hayret içindeydim. "Neden ona su püskürtmedin?" Şişenin turuncu kapağı görünürde yoktu, zamanından önce gevşetilip atılmıştı.

"Daha önce bana *ufaklık* dedi," diye yanıtladı.

Nefesim kesilmiş gibi yaptım. "Nasıl cüret eder!"

Wit kaşlarını çattı. "Ufaklık denmesini sevmiyorum," dedi. "Sadece annem bana öyle der."

"Daha sonra ne oldu?" diye sordum Eli'ın tekneyi çalıştırmadan önce bir dakika daha beklemesini dileyerek. Her şeyi duyabilirdik!

"Şey, çileden çıkmış yengenle yeni bir gömlek almak ve saçlarını kurutmak için içeri girmeden önce bana neredeyse lanet okudu ve yirmi dakika sonra geri geldiklerinde, fotoğrafı yeniden çekmek zorunda kaldık."

"Sonra hedefini sana verdi mi?"

"Başka bir dizi lanet okuduktan sonra, evet"

Güldü. "Peki kim? Sana kim çıktı?"

Wit eğildi ve kulağıma tanıdık bir isim fısıldarken hafif bir şekilde bir elini dizime koydu. Ben'in eskiden yaptığı gibi güven verici bir şekilde sıkmıyordu; orada dinlenmesine izin verdim... Bu bir şekilde daha da sakinleştiriciydi. Avucunun altında bir sıcaklık vardı ve parmaklarımızı birbirine dolamak istediğimi hissettim.

"Sen de şefkatlisin," diye mırıldandım ve Wit bana baktığında gülümseyerek. "Sadece bir gözlem."

YEDİ

Wit ve ben Paqua'ya döndüğümüzde ittifakım ilk zayiatını vermişti. "Baba, gerçekten mi?" dedim daha sonra akşam yemeği için Wink ve Honey'e giderken. Annemle babam birer torba mısır taşıyordu ve bende de turtalar vardı. "Pravika'ya daha fazla zaman veremez miydin?"

Babam içini çekti. "Ne dememi istiyorsun Meredith? Oradaydı. Ekibinizin bir parçası olduğunu biliyorum ama gardını indirmişti ve bu fırsatı kaçıramazdım."

Annem yanında kahkahasını bastırdı. Ona bir bakış attım.

Meredith!!! Ben bisikletle eve dönerken Pravika grup sohbetimize mesaj atmıştı. *Baban!!!*

Sahilde uyuyordu, diye açıkladı Jake *ve baban onu uyandırdı diyelim.*

Luli daha sonra gönderdiği videoda –Brad Amca tarafından çekilmişti– babam Pravika'nın havlusuna yavaşça yaklaşıyordu, başparmağını kaldırarak kameraya poz verdikten sonra küçük kuzenlerinden birinin kovasıyla başında aşağı suyu boşaltarak Suikastçı kariyerine son veriyordu. Pravika sarsılarak uyanıp kendine geldiğinde "Senden nefret ediyorum, Tom Amca!" diye bağırmıştı.

Bundan çıkan gerçekten iyi tek şey, hepimizin babamın bir sonraki hedefinin kim olduğunu bilmemizdi. Videoda Pravika, plaj çantasını karıştırmış ve kâğıdı öfkeyle ona fırlatmıştı. Başka bir kuzeniydi.

Brad Amca, Büyük Ev'e vardığımızda babama bir beşlik daha çaktı. O da ilk hedefini başarıyla öldürmüştü.

Turtaları mutfak tezgâhının arkasına, Wink ve Honey'nin Golden Retriever'ından uzağa koydum. Clarabelle tezgâha saldırarak birçok yemeği mahvetmesiyle tanınırdı. Köpekler bir şekilde bu gece bir şeyler olduğunu biliyorlardı çünkü mutfakta toplanmak peşinde oldukları tüm maceraları bırakıp gelmişlerdi. Bu sabahtan beri görmediğim Loki bile. "Uslu dur," dedim ona. Ne de olsa adını yaramazlık tanrısından almıştı.

Mutfak kalabalıktı; kimse *ziyafetin* geleneksel tanımına uymamıştı. Herkes yiyecek getirmişti ama yine de hepsinin pişirilmesi gerekiyordu. Sarah lavaboda salata yapmak için marul yıkıyordu, Michael ise onun yanında durmuş salatalıklarını doğruyordu. Wink ve Julia Hala tezgâhın aşağısında birlikte biftekleri marine ediyorlardı. Rachel Yenge fırında bir şeye bakarken annem kendini domates ve mozarella peyniri tabağına fesleğen serpmeye adamıştı. Sarah'nın küçük erkek kardeşi Ian, masada içkileri karıştırıyordu. Yirmi bir yaşına yeni basmıştı ve görünüşe göre kendini bir barmen sanıyordu.

Midem düğüm düğüm oldu. Mutfak çok kalabalıktı ama aynı zamanda çok *boş* geliyordu. O neredeydi? Masayı kurabilmek için tabakları, bardakları ve diğer mutfak eşyalarını dengede tutabilen Claire neredeydi? O *neredeydi*?

"Tamam tamam!" Honey, Ethan ve Hannah'yı dışarıya doğru itmeye başladı. "Bu mısırlar kendi kendine soyulmayacak!" Bana döndü ve kendimi kız kardeşimle ilgili düşünceleri uzaklaştırmaya zorladım. "Onlara gösterir misin, Meredith?"

"Evet, tabii ki," dedim ama koridoru işaret ettim. "Önce tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Ben mutfaktan çıkmadan önce Peter'ın karısı Kate, "Onlara göz kulak olacağım, Honey," dedi. Gevezelik eden bebeklerini kocasına teslim etti. "Nell Pete'de."

Mükemmel, diye düşündüm ama birinci kattaki tuvalete git-

mek yerine, Büyük Ev'in eski meşe merdivenlerinden ikinci kata çıktım ve Büyük Amca Richard ve üç numaralı karısının kaldığı yatak odasına girdim. Akşam yemeği için Bağevi Sığınağı'na gitmişlerdi, bu yüzden oda güvenliydi. Yutkundum ve odanın karşısındaki cumbalı pencereye baktım; bu pencere yalnızca okyanusa bakmakla kalmıyordu, aynı zamanda bir kişinin verandanın çatısına tırmanabileceği kadar büyüktü. Wit öğle yemeğinde, "İnfazda birbirimize yardım etmenin anlaşmamızın bir parçası olmadığını biliyorum," demişti, "ama bu akşam yemek yiyeceğine göre, bu en iyi zaman gibi görünüyor."

Başta tereddüt etmiştim. Evet, infaz yardımı üzerinde anlaştığımız şey değildi; sadece istihbarat, bilgi ve olası tehditleri paylaşacaktık. Bu kadar. Birlikte gerçek bir tuzak kurmak, hemen suç ortağı olarak etiketlenmemiz anlamına geliyordu. Arkadaşlarım kızacaktı.

Ama...

Planını açıkladıktan sonra, "Senin için pencereyi açacağım," demiştim. "Bu kadar. Hangi oda olduğunu anlaman için pencereyi açacağım ama hepsi bu." Bir an düşündüm. "Ayrıca ben herkesin yanına geri dönene kadar hiçbir şey yapamazsın. Bunun izlerinin bana ulaşmasını istemem."

Şimdi yatak odasının pencere kenarındaki rahat koltuğuna oturmuştum ve Wit'in günün ikinci koşusunu yapıyormuş gibi koşarak görüş alanına girmesini bekliyordum. Ve bunu yaptığında, mısır soyuculara ve ailemden verandada duran diğer kişilere el salladı. "Witty!" Pencereyi iterek açarken Michael'ın seslendiğini duydum, gümbürdeyen sesinin gıcırtıları boğması için dua ediyordum. Menteşelerinin yağlanması gerekiyordu. "Bir gözyaşı avında daha mısın, ha?"

Tarafsız, Michael! diye düşündüm. *Kimseye fikir verme!*

Kulaklık takan Wit sadece gülümsedi ve tekrar el salladı. Sohbet etmek için durmadı; hatta hızını artırdı. Wit'in hızla gözden kaybolmayı ve sonra dönüp yan kapıdan gizlice girme-

yi planladığını bildiğimden, bunu alt kata inmek için bir işaret olarak aldım.

Menteşelerin gıcırdamasını da kimse duymasın diye Honey'nin boyalı taşlarından biriyle açmak üzereydim. Onların da yağlanması gerekiyordu. Fener Evi dışında Çiftlik'teki hemen hemen tüm kapı menteşelerinin yağlanması gerekiyordu. Böyle küçük şeylerin takibini Christine Yenge yapardı.

Beni kapı eşiğinde dururken görünce Wit tek kaşını kaldırdı. Dolap çevirmek yok dediğini sanıyordum," dedi kulaklıklarını çıkarıp bana yarı sırıtarak. "Burada beklemek dolap çevirmek sayılmıyor mu?"

Bu yorumu görmezden gelmeyi seçtim. "Silahın nerede?" diye sordum bunun yerine çok sessizce. "Su şişen nerede?"

Daha da alçak bir sesle, "Herkes onu Isabel üzerinde kullandığımı biliyor," diye yanıtladı. "Onunla Fox Ailesi'nden birinin yanından bile geçemem. Şüphe uyandırır."

"Yani?" dedim. "Ne o zaman?"

Wit minicik pembe su tabancasını şortunun yanından çıkardı. "Şimdi buradan git." Evin önünü işaret etti. "Planımıza sadık kalalım."

"*Senin* planın," diye düzelttim.

"*Bizim* planımız," dedi göz kırparak ve sonra gitti.

Gözlerimi devirdim ve rahatça yürüyerek dışarı çıkmaya çalıştım. Michael ve Sarah hamaktaydılar, Christine Yenge ile düğün detayları hakkında konuşuyorlardı (ve tarafsızca kokteyllerini yudumluyorlardı), Honey verandadaki uzun masayı hazırlıyordu ve neyse ki küçük kuzenlerim ve Kate mısır konusunda pek ilerleyememiş gibi görünüyorlardı. Verandanın geniş basamaklarında yan yana oturuyorlardı ki bu, Wit'in umabileceği en iyi şeydi; içeride değillerdi.

Ama ben yokken Peter, Nell'i Kate'e geri vermişti. *Hayır,* diye düşündüm, ilerlerken. *Bebeklerin ateş hattında olmasına izin verilmiyordu.*

"Ah, teşekkürler Meredith," dedi Kate, Nell'i kollarından aldığımda. "Biberonunu unuttuk, bu yüzden Peter onu almak için eve koştu." Dönüp Ethan ve Hannah'ya gülümsedi. "Artık bunları *gerçekten* çözebiliriz. Beni izleyin, Epstein-Fox'lar."

Büyük Ev'in bu tarafı göle bakıyordu ama Nell kucağımda ve sırtım milyon dolarlık manzaraya dönükken çimlere yerleştim.

Çünkü *milyar dolarlık* manzara bu taraftaydı. Kuzenlerimin mısır soymayı öğrenmesini izliyormuş gibi yaparak, bakışlarımı Wit'in şimdi dikkatli bir şekilde pencereden ve kiremitli çatıya çıkmakta olduğu ikinci kata diktim. Derin bir nefes alacakmış gibi bir süre orada durdu, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Yanlışlıkla göz teması kurduğumuzda, bana bir öpücük gönderdi... Ve yemin ederim yanağıma çarptığını hissettim, hafif bir gıdıklama ve ardından bir sıcaklık dalgası.

Kahretsin, diye düşündüm, birinin fark edeceğinden endişe ederek.

Ama görünüşe göre herkes, özellikle de Wit'in hedefi, habersizdi. "Hayır, bekle bir saniye, Han," dedi Kate. "Bütün saçakları aldığından emin olmalısın." Hannah'nın mısır koçanını aldı ve ipliğe benzer liflerin geri kalanını çekiştirerek gösterdi. "Bunun gibi, gördün mü?"

Şimdi Wit, elinde pembe su tabancasıyla çatının kenarına doğru ağır ağır sürünerek iniyordu. Birkaç santim, belki bir adımlık mesafeyi daha geldikten sonra durdu ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için etrafı dinledi. Oluk hattında durduğunda, karnının üzerinde Kate'i doğrudan nişan aldığında kalbim gümbür gümbür atıyordu. Pozisyon almıştı.

Gülmek istedim ama tutmak için kendimi zorladım. Planımızı hiçbir şekilde mahvedemezdim. Fazlasıyla iyiydi.

Ama Kate suyun ilk fışkırmasını hissetmedi, hâlâ Ethan ve Hannah'nın mısırları soymasına dalmıştı.

O yüzden Wit tekrardan su sıktı.

Bu sefer eli ensesine gitti. *Hayal gördüğünü sanıyor*, diye düşündüm. Bu küçük silahlar, elde edebileceğiniz en ince su akıntısına sahipti.

Wit de bunu biliyordu, Kate'e üçüncü kez su sıkarken ağzının kenarı kıvrıldı. Kendini onun katili olarak ilan etmeyecekti; onu keşfetmesini istiyordu.

Kate tekrar boynunu ovuşturdu, önce mavi gökyüzüne sonra da bana baktı. "Yeni anne beynim mi," dedi, "yoksa yaz yağmuru mu çiseliyor? Bir serinlik geliyor—"

Wit onu pusuya düşürmüştü. Fışkırt, fışkırt, fışkırt!

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Basamaklardan kalktı ve onu görmek için çatıya döndü. "Şaka yapıyor olmalısın!"

"Ne?" Peter elinde Nell'in biberonuyla evden dışarı çıktı. "Ne oldu?"

"Üvey kardeşim karını öldürdü," dedi Michael, çimenlerin üzerinde yanımda dururken. Gururla gülümsedi, yani tarafsız değildi. "Olan bu."

"Hayır." Peter başını salladı ve Wit'in işaretparmağında su tabancasını döndürdüğünü görmek için başını kaldırdı. Çok iğrençti ama içimden yükselen kahkahayı kontrol edemiyordum. "Hayır," diye tekrarladı Peter, Wink, Honey ve diğer herkes ne olduğunu görmek için dışarı çıkarken. "Hayır, yapmadı, çünkü 'dışarıda' demek bir kapıdan en az üç metre uzakta demektir." Tel kapıdan basamakları işaret etti. "Üç metre olmasına imkân yok."

Kate başını onaylayarak salladı. "Mümkün değil."

"Bilmiyorum." Julia Hala uzaklığa bakarak. "Olabilir."

"Hmm, Jules haklı olabilir," diye söze girdi Brad Amca. "Onunla aynı fikirde olmak istemesem de..."

Julia Hala gözlerini devirdi. "Kapa çeneni, Brad."

"Hey, hey." Babam ortanca çocuk olarak arabuluculuk yapmaya çalıştı.

Michael ve Sarah birbirlerine baktılar, Peter ve Kate ise merdivenlerin kapıdan sadece iki veya iki buçuk metre uzakta olduğu konusunda ısrarcıydı. Üç değildi.

Hâlâ çatıda olan Wit, ürkütücü bir şekilde çömeldi. "Tamam," dedi soğukkanlılıkla, çenesini biraz dışarı çıkararak. "O zaman bir mezura alalım."

"Memnuniyetle!" Wink anlaşmazlık yüzünden gülümseyerek ellerini çırptı. Suikastçı hakemi olmanın en sevdiği yanı buydu.

Ve böylece soruşturma başladı.

"Kate, canım," dedi Honey, Wink içeride gözden kaybolunca, "lütfen Wit seni vurduğunda olduğun yere otur..."

Kate içini çekti ve verandanın en üst basamağına oturdu.

"Orası değildi..." diye lafa girdim ama sonra Ethan aşağıdan seslendi.

"Hayır Kate." Kafasını salladı. "Burada benimle ve Hannah ile oturuyordun, unuttun mu? Bize mısır soymayı mı öğretiyordun?"

Kate'in isteksizce en alt basamağa inmesini izlerken, *evet*, diye düşündüm. *Al bakalım.*

Wit şimdi kendi kendine ıslık çalıyordu, görünüşe göre en ufak bir endişesi yoktu. Bir yanım, bugün erken saatlerde mesafeyi ölçmek için buraya gizlice girip girmediğini merak etti.

Wink evden yeniden çıktı. "Tamam, hadi bakalım."

"Kaç metre?" diye Brad Amca'nın babama mırıldandığını duydum. "Üç mü?"

"Üç buçuk," diye mırıldandı babam.

"Yirmi dolarına bahse var mısın?"

"Varım."

Yumruklarını tokuşturdular.

Wink mezurayı evin eşiğinden torununun ensesine kadar uzattı. "Evet?" Kate'in sesi tizdi.

"Karar nedir, Wink?" diye sordu Peter.

Büyükbabam ölçüyü anlamak için gözlerini kısarken nefesimi tuttum. "Sanırım gözlüğüme ihtiyacım var," dedi bir saniye sonra. "Honey, sen—"

Şaka yaptığını bilen herkes kıkırdadı. Wink gözlük takmıyordu.

"Üç metre on beş santim," diye duyurdu. "Üç metre on beş santim." Mezura aniden kapandı. "Bu meşru bir öldürme!"

"Boom!" Wit yukarıdan bağırdı ve ardından verandanın sütunlarından birine tutunarak yere kadar kaydı. Kate'in yanına gitti ve ona gülümsedi. "Tanıştığıma memnun oldum Kate. Ben Wit."

"Biliyorum," dedi sıkılı dişlerinin arasından, cebini karıştırıp hedef fişini çıkararak. Bir homurtu ile teslim etti. "İyi şanslar."

"Teşekkürler." Wit kâğıdı kendi cebine attı ve bizi selamladı. "Artık yolundan çekileceğim. Afiyet olsun."

Honey'i Wink'e bakarken yakaladım ve o da başını sallayarak cevap verdi. "Bir dakika, Wit," dedi büyükannem. "Neden kalmıyorsun? Bol bol yiyeceğimiz var ve tabii sıkışık bir sofraya oturmaktan rahatsız olmazsan..."

Sarah, "Sıkışık oturmak, taburede oturacağın anlamına gelir," diye tercüme etti ve masayı işaret etti. Kalabalık olduğumuzdan, bahçe koltukları, mutfak sandalyeleri, aile fotoğraflarıyla süslenmiş bir bank ve masanın bir köşesinde uzun ahşap bir tabure vardı. Kötü şöhretli rahatsız tabure.

Claire her zaman onda oturmaya gönüllü olurdu.

"Ah," dedi Wit. "Gerçekten çok naziksin." Sanki araya girmekten endişe ediyormuş gibi elini saçlarından geçirdi. "Ancak –"

Michael devreye girdi ve üvey kardeşinin omuzlarını sıktı, sonra eliyle Wit'in ağzını kapattı. "Kalmayı çok ister, Honey," dedi. "Onu davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Evet," diye tekrarladı Wit, üvey kardeşi elini çektikten sonra. Michael'ın kaburgalarına dirsek attı. İkisi de sırıttı. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

~

Tabii ki, Wit tabureye geçti. Wink ve Honey masanın iki başına yerleşirken ben de her zamanki yerime oturdum, Wink'in küçük çalışma odasında yer alan antika Edgartown Yat Kulübü kaptan koltuğuna. Wit'in hemen yanındaydı. Claire'in taburesi benim sandalyemden daha uzundu ve Wit'in neredeyse tabağını dizlerinin üzerine koyup yemek yiyebileceği kadar uzundu. "Sanırım burası onur koltuğu?" dedi ona baktığımı fark ettikten sonra.

"Evet," diyebildim sadece, sesim bir fısıltı gibiydi.

"Pekâlâ, çok onur duydum," dedi o da fısıldayarak.

Salatamı almadan önce zorla gülümsedim. Asla bir salata hayranı olmamıştım. Claire de olmamıştı. Biz buna "tavşan yemeği" derdik ve restoranlarda hep salata yerine çorba sipariş ederdik.

Masanın karşısında, Sarah benim marulu ittiğimi fark etti ve salatayı kendisi hazırlamış olmasına rağmen güldü. "Senin için yeterince ilham verici değil mi, Mer?" diye sordu, diğer bütün konuşmalar sustu. Kuzenimin ışıltılı kahkahasını görmezden gelmek imkânsızdı. Güldüyse, nedenini bilmek isterdiniz.

"Hayır, hayır," dedim başımı sallayarak. "Bu iyi... gerçekten, ıı, taze." Michael'a baktım. "Salatalık hoş bir dokunuş olmuş."

Sarah bana sırıtmak için öne eğildi. "Yalancı." Sonra tüm masaya hitap etmek için doğruldu. "Claire, New Orleans'taki en komik şeyi yapmıştı," dedi, artık acı-tatlı bir gülümsemeyle. "Onu bir arkadaş grubumuzla birlikte sevdiğimiz restoranlardan birine götürmüştük ve menü onu o kadar zorlamıştı ki, birinin onun için sipariş vermesine izin verdi..."

Çatalımı bıraktım, iştahım kaçmıştı. Ablam son mesajlaşmamızda *burası Basin denen yer,* yazmıştı. *Sarah, Garden District'te olduğunu söylüyor ama daha sonra o ve arkadaşları bana French Quarter'ı* gezdirecekler! Bourbon Sokağı*'nı! Ne kadar kıskandın?*

French Quarter, New Orleans'ın en eski mahallesiydi ve Bourbon Sokağı, gece hayatıyla ünlüydü. Caz kulüpleri, parlak ışıklar ve çılgın kokteyller sunan barlar. Kuzenimiz, ben evde mahsur kalmışken Claire'in Yeni Yılı ve Tulane'e erken kabulünü kutlamasına yardım ediyordu. *Delicesine kıskandım,* diye yazmıştım. *Neden orada değilim ki?*

"Danielle'in salata olayı hakkında hiçbir fikri yoktu," dedi Sarah, artık tam anlamıyla hikâye anlatma modundaydı, "ve elbette Claire ona söyleyemeyecek kadar kibardı."

Masanın çoğu güldü. "Bizim tatlı Claire'imiz," dedi Honey, ben aileme kaçamak bir bakış atarken. Hoşnut ifadelerle dinliyorlardı ama babamın elini annemin omzuna koyduğunu fark ettim. Annem babamın parmaklarını öptü.

Sarah konuşmaya devam etti. "Yani başlangıcı, ıstakozlu mac 'n cheese *–harikadır—* sonra istiridyeli sezar salatası geldi ve yemin ederim tek bir lokma bile almadı. Rol yaptı. Yanında kimin oturduğunu unuttum..." Bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Ama Michael ve ben onun bıçağını ve çatalını tabağında gezdirdiğini ve bu arada kiminle sohbet ettiğini izledik. O kadar çok konuşuyordu ki hiçbir şey çiğnemediğini veya yutmadığını fark etmediler." Kıkırdadı. "Garson gelip tabaklarımızı aldığında, gerçekten çoğunu yemiş gibi görünüyordu!"

Yine kahkahalar masayı sardı. Kalbim ağrıyordu. *Bilmiyorlar mıydı?* Muhtemelen taburede rahatsız olan Wit'in yanımda kıpırdandığını hissettiğimde merak ettim. *Numara mı yapıyorlardı? Yoksa gerçekten zamanlamanın farkında değiller miydi?*

"Tavşan yemeği," diye ekledi Sarah, masanın altından ayağımı kendi ayağıyla dürterek. "Biz gittikten hemen sonra bana söylediği buydu. İkinizin gizlice salataya tavşan yemeği dediğiniz söyledi."

"Eh, bu artık bir sır değil," diye şaka yapmaya çalıştım ama sesim soğuk ve duygusuz çıktı... Çünkü sonra ne olduğunu biliyordum.

On sekiz ay önce o gece saat üçte telefonumun çaldığını hatırladığımda sesleri gürültüye dönüşte. Her nasılsa, gözlerimi açmadan cevap vermiştim. "Merhaba?" demiştim, sadece hattın diğer ucundaki Michael'ı duymak için.

"Meredith, Meredith," dedi çabucak. "Ailen. Aileni aradım. Onlar nerede?"

Esnedim. "Sızmışlardır. Bir parti verdik ve babam meşhur margharitalarını yaptı..."

Michael sözümü kesti. "Lütfen onları uyandır."

"Ne?"

"Onları uyandır!" Sesi histerikti; Sarah'nın sakin nişanlısına hiç benzemiyordu. "Sarah," dedi. "Sarah'm ve Claire." Ağlıyormuş gibi titriyordu. "Claire..."

Kız kardeşimin adı geçince dikkatim dağıldı, örtülerimi geriye attım ve karanlık koridordan koşarak ailemin odasına gittim. "Anne!" Işıkları yaktım. "Baba!"

Anneme telefonu verdikten sonra çığlık attı ve Michael'ın ne dediğini duymasam da *biliyordum.*

Claire öldü, diye düşündüm, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken dizlerimin üzerine çöktüm. *Ablam öldü.*

Alkollü araç kullanmaktan dolayı bir kaza olmuştu. Bourbon Sokağı'ndaki bar gezintisi sırasında Claire'e bir kokteyl yetmişti ama görünüşe göre Sarah kafayı bulmuştu, bu yüzden ablama anahtarlarını vermişti. "Şoförüm ol!" demişti Sarah. "Hatta arkada oturacağım!"

Birlikte, Fransız Mahallesi'nin hemen dışında paralel park etmiş kuzenimin arabasına geri dönmüşlerdi. Claire becerikli ve dikkatli bir şofördü, herhangi bir yere gitmeden önce her şeyi iki kez kontrol ederdi, araba park yerinden yeni çıkmış olsa bile.

Ancak o gece aynaları ayarlama ve çevresini değerlendirme şansı olmadı. Claire emniyet kemerini bağlamış, Sarah'nın kendi kemerini bağlayıp bağlamadığını kontrol etmek için dönmüş ve daha anahtarı kontağa sokmuştu ki devasa bir SUV birden-

bire fırlayıp onlara çarptı. Sürücünün alkol promili yasal sınırın üç katıydı.

Sarah'nın birkaç kemiği kırılmıştı, ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmişti ve yara izleri kalmıştı.

Ama ablam anında ölmüştü.

Anında.

Ertesi gün, ailem New Orleans'a giden ilk uçaktaydı ama ben kesinlikle taş kesmiş bir halde evde kalmıştım. Ben geldi ve ona sarıldım, Wink ve Honey gelene kadar ağladım. "Tatlım," dedi büyükannem ve daha fazlasını söylemesini beklerken, o söylemedi. Dudağını ısırdı ve kendi gözyaşlarını sildi. Çünkü gerçekten söylenecek ne vardı?

Claire gitmişti.

Şimdi gözlerimin yandığını ve Wit'in elinin sırtımda olduğunu, birkaç parmak ucunun incelikle ve pürüzsüzce saçlarımı okşadığını hissettim. Sakinleşmeye ihtiyacım olduğunu sezgisel olarak biliyordu. Sadece tişörtünün eteği olsa bile onun da bir yerine uzanmak istedim. Ama bunu yapamadan, adımı duydum. "Meredith!"

Luli verandanın basamaklarını tırmandı ve telefonunu salladı. "Sohbette neden yanıt vermiyorsun?"

"Çünkü akşam yemeğinde telefona izin vermiyoruz," diye yanıtladı Wink benim yerime. Ortasında bir iPhone kulesi olan masayı işaret etti. "Aile zamanı."

"Ah, anlaşıldı." Luli başını salladı, sonra yeniden bana odaklandı. "Senin hedefin— "

"Merak etme Luli." Bu kez konuşan Julia Hala'ydı. "Hepimiz Meredith'in hedefinin kim olduğunu biliyoruz." Göz teması kurduk, gözlerinde bir pırıltı vardı. "Gizliliğe gerek yok."

Teyzemin "desteyi karıştırma" stratejimizi bildiğini fark eden Luli'nin yanakları pembeleşti. "Her neyse," –Luli boğazını temizledi— "görünüşe göre hedefin Edgartown'da ve Pravika onları yakalayabileceğini düşünüyor. Mesela *bu gece*."

"Bir dakika ne?" diye sordum ve masadan kalkmadan önce Wink'e baktım.

Başını sallayarak onayladı. İzin verilmişti.

"Daniel Robinson, kız arkadaşıyla Edgartown'da," diye tekrarladı Luli, mutfakta yalnız kaldığımızda. "Jake, dondurmalarını Mad Marthas'ta yediklerini söyledi ve Pravika, bir sonraki durak olarak Murdick's'de onu ziyaret edeceklerini tahmin ediyor."

"Tamam," dedim. "Bir saniye düşüneyim."

Daniel Robinson – bu sabah Jake ve ben onun bir John Doe olduğu konusunda şaka yapmıştık ama babam Pravika'yı ortadan kaldırdıktan sonra, Pravika kendini ittifakımızın baş araştırmacısı olarak atamıştı. Daha önce Daniel'in Kır Evi'nde kaldığını söyleyen bir mesaj almıştım ve Michael'ın küçük kız kardeşi Nicole ile bir Instagram fotoğrafı da eklenmişti. Tabii ki bu detayları zaten biliyordum. Wit ayrıca Daniel'in deniz biyoloğu olmak için çalıştığını da söylemişti, ben de ona at nalı yengeçlerini gösterme kisvesi altında İstiridye Gölü'nde onu indirmeyi planlıyordum. Mütevazı ama sanatsaldı.

Ama şimdi... Onu şimdi indirebilir miydim?

Claire olsa onu şimdi indirirdi.

"Tamam," dedim Luli'ye. "Eli'a cipi almasını söyle ve benimle müştemilatın dışında buluşsun."

Çünkü Claire, bu görevin Süper Sağanak'ı gerektirdiğini de söylerdi.

Derin bir nefes aldım ve Luli planı Eli ile onayladıktan sonra verandaya döndüm. "Bana biraz turta ayırır mısınız?" diye sordum. "İşimle ilgilenmeliyim."

"Tabii tatlım," dedi Honey, Brad Amca ve babam aynı anda, "Söz vermiyorum," derken.

Gözlerimi devirdim ve hâlâ taburede oturan Wit'e döndüm. *Geliyor musun?* diyecektim neredeyse ama sonra iş birliği yapmadığımızı hatırladım. Bugün tek seferlik bir şey olmuştu. Bilinen suç ortakları değildik.

Ona çok uzun süre baktığımda, "Sana bir dilim çilekli ayıracağım," dedi ve bunun iyi şanslar anlamına geldiğini bildiğim için sırıttım.

~

"Meredith!" diye bağırdı Eli. "Her şey yolunda mı?"

Wink'in yıpranmış eski Jeep'iyle Paqua'nın garaj yolunda hız yapıyorduk; hepimiz gerçek ehliyetimizi almamıza daha yıllar varken bu arabayla kullanmayı öğrenmiştik. Çatısı ve kapısı yoktu, bu yüzden rüzgâr dört bir yanımızı kasıp kavuruyordu. Gözlerim sımsıkı kapalıydı, neon renkli Süper Sağanak'ı göğsüme bastırarak ön koltukta iki büklüm oturuyordum. *Yavaşla*, diye düşündüm, midem düğüm düğüm olmuştu. *Lütfen yavaşla...*

"Daha hızlı Eli!" Luli'nin arka koltuktan seslendiğini duydum. "Pravika, Murdick'e girdiklerini söylüyor!"

Cip, beyaz kaplama duvarlı ve sedir kiremitli evleri, Eski Balina Avcılığı Kilisesi, tuğla kaldırımları ve su kenarındaki yat kulübüyle Edgartown'a girene kadar yavaşlamadı. Bu gece kasaba, mağazalara girip çıkan ve külah dondurma yalayan insanlarla doluydu. Alchemy Restaurant'ın balkonundan kahkaha sesleri geliyordu. Fox'lar büyük doğum günlerini hep orada kutladıkları için orayı bizim balkonumuz olarak düşünürdüm. Sonuncusu Claire'in on sekizinci doğum günüydü. Ona bu iğrenç ışıklı tacı taktırmıştım. O muhteşemdi.

Eli, North Water'a dönüp Mad Martha's Dondurmacısı'nın yanından geçtiğimizde Luli, "Tamam, çöz," dedi. Murdick's Fudge sokağın iki kapı ilerisindeydi. "Koltuğunun kemerini çöz..."

"Aman Tanrım!" Eli sözünü kesti, omzunun üzerinden arkasına baktı. "İşte burada!"

"Kim?!" dedi Luli ve "Daniel mi?" dedim ben de.

"Hayır, hayallerimin adamı!" Boynunu daha da uzattı ve cip aniden yoldan çıktı. Kalbim de öyle. "Orada, çizgili kravat ve mavi ceketiyle orada!"

"Eli, yol!" Koluna yumruk attım. "Yol! *Yola* odaklan!"

"Meredith!" Luli öne doğru eğildi ve Nicole Dupré ve daha önce bahsedilen Daniel Robinson'ın ellerinde iri beyaz şekerleme poşetiyle kapıları iterek girdiği Murdick'in vitrinini işaret etti (hangi tatları seçtiklerini merak ettiğim için ağzımın sulandığını itiraf edebilirdim). Çift kaldırımda yürümeye devam edecek gibi görünüyordu ama sonra, şanslıydık, sokağın karşısındaki kuyumcuya kırmızı ışıkta geçmeye karar verdiler.

Gerisi yaklaşık üç saniye içinde oldu:

Eli arabayı yavaşlattı.

Emniyet kemerimi çözdüm ve ikinci defa düşünmeden ayağa kalktım.

"Hey!" Su tabancamı cipin ön camına yerleştirirken Luli bağırdı. "Daniel!"

Daniel bize, şimdi doğrudan onu hedefleyen Süper Sağanak'a baktı. Gözleri genişledi. "Koş, Dan!" Nicole onu hemen hemen itti. "Koş!"

Ama çok geç kalmıştı.

"Gör bunu, Claire," diye fısıldadım ve tetiği çektim.

Çiftliğe geri döndüğümüzde bir şekilde çok fazla turta kalmıştı. Arabayla eve gitmekte ısrar etmiştim, bu yüzden cipi doğruca Büyük Ev'in önüne, verandanın önüne çektim. "Nasıl gitti?" diye sordu annem ben Wit'i ararken. Taburesi boştu.

"Harikulade," dedi Luli en iyi İngiliz aksanıyla. "Bir James Bond filminden fırlamış gibiydi."

Sonunda, Sarah ve Michael'ı Nicole ve Daniel rollerine alarak, nasıl vurduğumu herkes için yeniden canlandırdık. Michael daha sonra telefonunu kontrol ederken, "Bana mesaj atmayı bırakmayacak," dedi. Wink'e döndü. "Kasabada olduğu için geçerli bir öldürme olmadığını söylüyor, burada değil."

Wink kıkırdadı. Günün ikinci kararıydı. "Ona üç kuralı ha-

tırlat, Michael." Kendine daha çok şeftalili turta aldı. "Bir, oyun günün yirmi dört saati devam eder." Üzerine bir top vanilyalı dondurma koydu. "İki, tüm vuruşlar dışarıda yapılmalıdır." Büyük bir çatal aldı. "Ve üç–"

Christine Yenge, "Düğün etkinliklerine hiçbir şey karışmayacak," diye tamamladı onun için. Şarabını yudumladı. "Meredith'in suikastı hiçbir şekilde bu parametrelerle çelişmiyor. Teknik olarak Suikatçı aksiyonlarını Paqua mülk sınırlarının ötesinde kısıtlayan hiçbir şey yok."

Honey yengemin elini okşadı. "Bir gün harika bir hakem olacaksın."

Christine Yenge gülümsedi.

Michael, kız kardeşine bir mesaj yazarken dudağını ısırdı ve kız kardeşi cevap verdiğinde derin bir iç çekti. "Hâlâ bunun adil olmadığını düşünüyor," dedi, "ama Daniel hedefini bu gece müştemilatın posta kutusuna bırakacağını söylüyor." Öksürdü. "Bir sürü kızgın emoji de eklemiş."

Güldük. Julia Hala, "Herkes dikkatli olsa iyi olur," dedi. "Birinci gün daha bitmedi ve Mer iki kişiyi öldürdü bile. O bir tehdit."

"Bekle, iki?" Luli'nin kaşları çatıldı. "Daniel'in ilk hedefin olduğunu sanıyordum? Göldeyken başka kimseden bahsetmedin."

Bir sessizlik oldu, yanaklarım utançla ısındı. Neden arkadaşlarıma söylememiştim? Onlar benim ittifakımdı! "Şey, şey, Rachel Yenge'yi de eledim," dedim. "Bu sabah erkenden."

"Ben meditasyon yaparken," diye ekledi Rachel Yenge, kesinlikle gerilimi azaltmak için. "Geldiğini bile görmedim ve bir süre sessiz kalmasını istedim." Julia Hala'nın yanağını öptü. "Julia'yı bu kadar çabuk hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Ah," dedi Luli." Yani sen *gerçekten* Michael ve Wit ile koşuya çıkmadın."

Başımı iki yana salladım.

"Ama Wit'ten bahsetmişken," dedi Brad Amca, "dikkatli olunması gereken biri daha– bugün de çifte eleme yaptı." Bize bir bakış attı. "Ve daha önceki hamlesi..."

"Hangi hamlesi," diye sordu Luli.

Kurban olarak Kate açıklama görevini üstlendi ve gün batımından çok sonra eve yürürken babam konuyu tekrar açtı. "Çok zekiceydi," dedi ve "uygulama mükemmeldi. Acaba birisiyle çalışıyor mu..." Sustu ve bana ciddi bir şekilde yan gözle baktığını hissettim. "Yani, nasıl bildi? Bu akşam yemek yiyeceğimizi nereden biliyordu?"

Annem güldü. "Tom, *herkes* bu akşam yemek yiyeceğimizi biliyordu!"

"Tamam," diye kabul etti, "ama diğer her şey ne olacak? Kate'in dışarıda olacağını ve Richard Amca'nın yatak odası penceresinin mükemmel bir giriş noktası olduğunu nereden biliyordu?" Ek Bina'ya vardığımızda dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. "Brad haklı, ufaklık tehlikeli."

"Ufaklık denilmesinden hoşlanmıyor," diye mırıldandım.

"O ne demek, Mer?"

"Hiçbir şey," dedim ve duraksadım. Babam tel kapıyı benim için açık tutuyordu ama ben henüz içeri girmek istemiyordum. Özellikle ranzada tek başıma uyumayı düşündüğümde...

Sessiz ve boğucuydu.

"Meredith?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ben biraz dışarı çıkacağım," dedim neredeyse gece yarısı olmasına rağmen. "Bilirsiniz, takılmak için."

Babam elini ufuğa doğru salladı, *Ne yapacaksan yap!* der gibiydi. On sekiz yaşındaydım; Artık benim için Çiftlik kuralları yoktu.

"İyi eğlenceler!" dedi annem yeni hedefim için posta kutusu-

nu kontrol ettikten sonra. Muhtemelen arkadaşlarımla birlikte olmak için çadır alanına gideceğimi düşünmüştü. Eli'ın Naylon Apartman Kompleksi'ne.

Bu tamamen bölgenin dışında değildi. Bir arkadaşımı görmeye gidiyordum.

Sadece görmeye gittiğim arkadaşım, çadırda uyuyanlardan biri değildi.

~

Kulübe karanlıktı, sağdıçlar kesinlikle nedimelerle Oak Bluffs'ta parti yapıyorlardı. Sarah ve Michael onlarla buluşmak için Büyük Ev'den ayrılmıştı ama Wit...

Koridordaki son odaya yöneldim ve panjurların arasından sızan ışığı görünce, Wit'in yatakta olduğunu görmek için kapıyı açtım. Yorganın altında Yeni Zelanda gezi rehberi gibi görünen bir şey okuyordu ama kapının menteşeleri geldiğimi belli ettiğinde kitap elinden düştü. "Tanrım, hanımefendi!" dedi. "Kapı çalmayı hiç duydun mu?"

"Özür dilerim lordum," dedim gülümseyerek. "Ama Paqua Çiftliği'nde kapı çalmak yok."

Sonra şapşal bir reverans yaptım.

Wit güldü ve beni yatağına çağırdı. Yanına gittiğimde, "Bugün odama ikinci gelişin," dedi. Yeni Zelanda kitabını kapattı ve komodinin üzerindeki buz torbasını bana uzattı. "Yaralarımı sarmaya mı geldin?"

"Evet, kesinlikle," dedim buz torbasını yarasına bastırarak, dramatik bir şekilde inlediğinde homurdanarak onu eğlendirdim. "Unutma," dedim ona, "portren bu hafta sonuna kadar boyanacak!"

Wit sırıttı. "Ee n'aber? Daha fazla hedef konuşması mı yapacağız? Daniel'ı hakladığın videoyu gördüm."

Bir kaşımı kaldırdım. "Videosu mu var?"

Onayladı. "Arkadaşın Pravika çekti sanırım. Hepsi Instagram'da."

"Etiket OleyyOArtıkBirDupre."

"Aynen."

Gülümsedim ve ona başımı salladım.

@sowitty17.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu.

Gözlerimin kenarları karıncalandı. "Sana bir şey söylemek istiyorum," dedim, sesim biraz titriyordu. "Ama kimseye söylemeyeceğine yemin etmelisin."

Wit sessizdi.

Kalbim hızlandı. "Tamam mı?"

"Tamam." Başını salladı ve serçeparmağını uzattı. "Yemin ederim."

SALI

SEKİZ

Birinin derin nefes alması gibi bir sese uyandım ve onun Wit'e ait olduğunu anladığımda yüzüm kızardı. Wit'in odasında, Wit'in yatağında, onunla yorganın altındaydım. *Ağzından nefes alanlardan*, diye düşündüm, ağzı ardına kadar açık olduğundan, sanki bir şey söylerken yarı yolda uyuyakalmış gibiydi. Muhtemelen öyle olmuştu – gece geç saatlere kadar konuşmuştuk.

Ve tam olarak sarılmamıştık ama ikimizin de kollarını bilinçsizce diğer kişiye doğru uzattığını fark ettiğimde yüzüm daha da ısındı. Benimki göğsüne giderken onunki belimi hedef almıştı. Bir anlığına, onun kalp atışlarını hissetmek için ona göğsüne yaklaşmanın nasıl bir his olduğunu hayal ettim.

Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı ve sonra derin ve özlem dolu bir çaba hissettim.

"Gitme zamanı," diye fısıldadım kendi kendime ve kapıdan daha da dikkatli bir şekilde kaçmadan önce yorganının altından sıyrıldım. O eski menteşeler...

Çığlık attılar tabii ki. Wit uyanmadı ama Michael'ın kafası, sabah antrenmanı için esnediği ateş çukurunun yanında yukarı kalktı. İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece kıyafetime bakıp bir kaşını kaldırdı – akşam yemeğinde Büyük Ev'de giydiğim aynı delikli elbiseydi. Ancak şimdi kırışmıştı ve sandaletlerimin kayışlarından parmaklarımdan sarkması da yardımcı olmuyordu. Bütün işaretler bir utanç yürüyüşüne işaret ediyordu.

"Hiçbir şey olmadı!" dedim hemen.

"Bir şey olduğunu söylemedim," diye yanıtladı.

"Konuşurken uyuyakaldık," diye açıkladım. "Tamamen masumdu."

Michael başını salladı ama kahkahasını tutuyormuş gibi görünüyordu. Sırıtıp "Tamamen masum, ha?" demeden önce birkaç saniye birbirimize baktık.

Kaşlarımı çattım ve ona doğru parmağımı salladım, bu sadece daha çok gülümsemesine neden oldu.

"Beni dinle, Michael Dupré," diye söze başladım ama verandanın aşağısındaki bir kapı gıcırdayarak açılınca başka bir şey söylemeden müştemilata doğru yola çıktım. Paranoya içime çöktü – katilim kimdi? Tek bir söylenti ortalıkta dolaşmıyordu. Herhangi biri olabilirdi, akşamdan kalma sağdıçlar da dahil.

Annemle babam çoktan uyanmış, oturma odasındaki küçük masada çırpılmış yumurta ve Honey'nin ev yapımı böğürtlen reçeliyle tost yiyorlardı. "Günaydın," dediler ama muhtemelen Luli ve Pravika ile birlikte olduğumu varsayarak geceyi nerede geçirdiğimi sormadılar. Pek uyumuşa benzemiyorlardı. Babamın gözlerinin altında torbalar vardı.

"Kamp'a gidiyorum," dedim aniden. "Rachel Yenge ile meditasyon yapmak için."

Bu annemin yüzünü güldürdü. "Tamam." diyerek güldü. "Kulağa iyi geliyor."

"Silahını almayı unutma," dedi babam ben üstümü değiştirdikten sonra. Kahvesinden bir yudum aldı. "Kiminle karşılaşacağını asla bilemezsin."

Evleri net bir şekilde görerek geniş arazide geçit töreni yapmak yerine, ormanın içinden gizlice geçtim ve Kamp'ın arka tarafına geçtim. İçeride koşuşturma vardı –Julia Hala'nın Ethan'a waffle'ların üzerine çok fazla krem şanti döktüğü hakkında bir şeyler söylediğini duydum– ama Rachel Yenge dün olduğu gibi bayrak direğinin yanında huzur içindeydi. "Merhaba," dedi yanına oturduğumda. "Daha fazlası için hazır mısın?"

Boğazımda bir yumru oluşurken başımı sallayarak, "Bugün olmaz," dedim. Çünkü Claire... bu çok Claire'di ve ben henüz gerçekten odaklanabileceğimi sanmıyordum. Yoga dersinden sonra kız kardeşimin beni uyandırmasıyla ilgili anılar zihnimde canlandı. Ter içinde yatağıma atlardı ve ben nefes alamayana kadar beni gıdıklardı. Şimdi düşündükçe kalbim sızlıyordu. "Ama biraz oturmak istiyorum," dedim alçak sesle, "eğer sakıncası yoksa."

Rachel Yenge eğilip başımın tepesini öptü. "Elbette yok, Mer," diye fısıldadı. "Tabii ki yok."

Yine de yengemin beni kanatları altına almasına ve bana meditasyon tekniklerini öğretmesine izin verseydim daha iyi olurdu çünkü gözlerim kapalı sessizce oturmak dün geceye, Wit'e ve ona itiraf ettiklerime geri dönmeme izin veriyordu. Serçeparmağı sözümüzün ardından ve o, başucu lambasını söndürdükten sonra, "Bazen ona çok kızıyorum," demiştim. Her nasılsa, karanlık konuşmayı kolaylaştırıyordu. "Kin tutmuyorum ama bazen..."

Wit'in kimden bahsettiğimi sormasını bekledim ama sormadı. Biliyordu.

"Aynı geceydi," diye devam ettim, sesim biraz çatlamıştı. "Neden bu hikâyeyi anlatmak zorundaydı? Salata falan hakkında? Aynı geceydi, *o* gece. Claire, *o gün* bana yemekten sonra French Quarter'a gideceklerini söyleyen bir mesaj atmıştı." Gözlerim karıncalandı ve bir an sonra Wit'in birkaç parmağının benimkilere hafifçe dolandığını hissettim. Onları sıktığımda gözyaşlarım döküldü.

"Onu suçlamıyorsun," dedi – bir soruydu ama öyle gelmemişti.

"Hayır, suçlamıyorum," dedim, tamamen boğulmuştum. "Gerçekten bilmiyorum. Yanlış bir şey yapmadı. Claire'i sarhoş etmedi, araba sürmeye çalışmadı, acayip bir kazaydı ama ben hâlâ *kızgınım*. Claire sadece on sekiz yaşındaydı. Sarah neden ona sahte bir kimlik bulup Bourbon Sokağı'na götürmek zorun-

daydı? Neden turistler gibi gündüzleri ziyaret edemiyorlardı?" Kalbim çarptı. "Sarah'ı seviyorum ve iyi olduğu için, Michael'la evlendiği için çok mutluyum ama... Bazen berbat bir insanım. Bence Claire'i oraya götürmeseydi hâlâ *burada* olacaktı. Şu anda burada olacaktı. Benimle, bizimle. Onunla tanışırdın." Gözyaşlarımı daha fazla sildim, gözlerim çoktan şişmişti. "Keşke onunla tanışsaydın."

Wit benim duyabileceğim kadar güçlü bir şekilde yutkundu. Uzun bir sessizlik oldu ve sonra mırıldandı, "Korkunç biri *değilsin*. Sen bir *insansın*. İnan bana, nasıl hissettiğini anlıyorum. Ben de o yollardan geçtim." Parmaklarımızın çoğunu birbirine doladı. Neredeyse el ele tutuşuyorduk. "Ben de o yollardan geçtim."

Ardından, birkaç dakika sonra, omuzlarımı dikleştirdim. "Aslında evet," dedim Rachel Yenge'ye. "Lütfen, bana daha fazlasını öğret."

~

Pravika, Luli'ye "Çok kolay," dedi. "Git ve yap."

Luli içini çekti. "Ama *olay* bu," dedi. "Çok kolay. İlk cinayetimin ön sayfa haberi olmasını istiyorum." Bana baktı. "Wit'in çatı katındaki suikastı veya senin 007 anın gibi."

Üçümüz Oyster Göleti'nde açıkça ve gururla gökkuşağı renginde tek boynuzlu at şeklindeki su yatağının üstündeydik. Nedimeler sağdıçlarla Atlantik'te körfez kenarında bir öğle yemeği için ayrıldıktan sonra onu Göl Evi'nin arka güvertesinden çalmıştık. Baş nedime Danielle, Sarah ve Michael'ın birlikte istiridye yedikleri bir video yayınlamıştı. Açıklamasında şu yazıyordu: SON 5 GÜN #OleyyOArtıkBirDupre.

Wit ve ben hâlâ birbirimize numaralarımızı vermemiştik, bu yüzden @sowitty17'ye mesaj attım ve başlangıç olarak guacamole* soslu ıstakoz sipariş etmesini tavsiye etmiştim. Mükemmel bir tortilla cipsiyle taş havanda servis ediliyordu. Bu birkaç saat önceydi.

* Avokado ve domatesle yapılan bir Orta Amerika sosu – (e. n.)

Şimdi Luli, Pravika ve ben, Luli'nin hedefi olan Kuzen Margaret hakkında keşif yapıyorduk. Fox'larla akrabaydı ama bağını anlamak için bir soyağacına ihtiyacımız vardı. Kesin olarak bildiğim tek şey onun otuzlu yaşlarında olduğuydu, babamın birkaç margharitasından sonra en komik hikâyeleri anlattığı ve Pravika'nın haklı olduğuydu: Luli'nin onu devirmesi çok kolay olurdu. Şu anda, kafası bir aşk romanına gömülmüş halde, plaj sandalyesinde oturuyordu, sarkık bir şapka ve büyük yuvarlak güneş gözlüğü takmıştı.

"Bak," dedim birkaç dakika daha Margaret'ın bir sayfadan diğerine geçişini izledikten sonra. "Ne yazık ki, bu hamle gösterişli olmayacak." Rachel Yenge'ye suikast düzenlemenin hayal kırıklığını hatırlayarak omuz silktim. Bu bir atlama taşıydı, başka bir şey değildi. "Gerçekten drama istiyorsan, belki bir perende falan atabilir veya başka bir şey yapabilirsin."

"Evet," diye onayladı Pravika. "Bir perende at, sonra onu vur."

Luli dudağını ısırdı, sonra başını sallayarak onayladı. "Tamam."

Kıyıya geri kürek çektik ve sessizce dağıldık. Luli su tabancasını çıkarmak için havlusuna dönerken Pravika soğutucumuzdan bir fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yemeye gitti. Sonra beline kadar uzanan siyah saçlarını gevşek bir atkuyruğu yaparak ve tabancasını renkli saç lastiğine sıkıştırarak sakladı.

Bu sırada bir yengeç ağı kaptım ve İstiridye Göleti'nin sığlıklarında Ethan ve Hannah'ya katıldım. Yengeçleri topluyor ve kuma kazdıkları "tanklara" bırakıyorlardı. Suyun yenilenmesi için her birinin gölete akan bir kolu vardı.

"Hayır, Ethan!" diye bağırdı Hannah. "Onları dövüştürmeyin!"

"Bekle, *dövüştürmek* mi?" Margaret'ın tek başına oturduğu şezlonga giderken önünden geçtiğimiz insanlara merhaba diyen Luli'ye döndüm. "Onları *dövüştürüyor* musun?"

"Evet," dedi Ethan ve ağıyla havuzlardan birini işaret etti. İçinde hem büyük hem de mavi olan sadece iki erkek yengeç

vardı. Bir açmaz içinde gibiydiler. "Bu merkez ring." "*Hamleni yap!*" dercesine sopasıyla birini dürttü.

"Tamam, hayır." Başımı salladım. "Dövüştürmeye izin yok, Ethan, *asla*." Bir yengeci aldım ve onu Hannah'nın kazmayı bitirdiği tanka götürdüm. Çünkü kışkırtılsın ya da kışkırtılmasın, bazen erkek yengeçler birbirinin üstüne giderdi.

Ethan ofladı, sonra tekrar suya girdi. Şimdi hedefinden sadece bir veya iki metre uzakta olan Luli'ye yeniden odaklandım. Eğer gerçekten perende attıysa bile bunu kaçırmıştım. Şimdi okyanusa bakıyordu. "Sanırım biraz dalacağım!" dediğini duydum. "Katılmak ister misin Margaret?"

Margaret gözlerini kitabından ayırmadı, onun yerine elini kaldırdı. "Sonsözü neredeyse bitirdim."

Luli saç tokasını çekiştirdi ve dramatik bir şekilde saçını salladı – su tabancasını kuma düşmeden yakaladı ve işaretparmağını tetiğe getirerek arkasına sakladı. "Emin misin?" diye sordu. "Meredith suyun harika olduğunu söylüyor."

Haydi ama Luli! diye düşündüm. *Bugün okyanusa parmağımı bile sokmadım!*

Margaret'in bakışları değişti. "Öyle mi?" dedi hafifçe, Luli'ye bakmak için güneş gözlüklerini kaldırarak. "Çünkü henüz Meredith'in yüzmeye gittiğini görmedim."

Bu Luli'yi paniğe soktu. İleriye doğru birkaç adım attı, omuzlarını dikleştirdi ve aniden silahını Margaret'a doğrulttu.

Bir kez daha elini kaldırdı. "Son sayfa, Luli," dedi. "Kitabın son sayfası."

Luli'nin silahı sallanmaya başladı. Sahildeki herkes buraya bakıyordu, babam ve Brad Amca koltuklarında öne doğru eğilmişlerdi. *Bu biraz zaman alıyor,* diye düşündüm. *Belki Margaret sonun tadını çıkarıyordur ama...*

Ve sonra olanlar oldu.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Margaret sandalyesinden fırladı, Luli'nin su tabancasını elinden aldı ve kumsala doğru fırlat-

tı. Esinti, kuma düşmeden önce havada dönen sarkık şapkasını süpürdü.

"Kahretsin!" diye bağırdı Luli, sonra silahını kaptı ve Margaret'ın peşinden koştu. Herkes gülmeye başladı, ben bile. Biraz dramaya ihtiyaç olduğu fark ediliyordu.

Ethan göletten ağına taktığı üç yengeçle döndü. Altı yaşındaki bir çocuğa göre oldukça yetenekliydi. Pençeleri ağa dolanmış halde onları en büyük havuza bırakmasını izledim. Sonra tüylerimi ürperten bir şeyler fısıldadı. "Ne?" diye sordum. "Tekrar mı yapacaksın?"

"Annemin konuşmasını duydum," diye yanıtladı ıslak kumu tekmeleyerek. "Senin hakkında – senin kimin hedefi olduğunu biliyorlar."

Kalbim hızla atıyordu. "Kimmiş?" Sakinliğimi korumak için titrememeye çalıştım. "Kimin hedefiyim?"

Ethan omuz silkti. "Onlara sor."

Onlara sor mu?

Hayır, onlara soramazdım. Halam ve teyzem bana önceden haber vermemişlerse, bu benim tarafımda olmadıkları anlamına geliyordu. Onlara tam olarak güvenemezdim.

"Hayır, Ethan," dedim başımı sallayarak. "*Sana* soruyorum."

Tereddüt etti.

"Ethan..."

"Ian," diye mırıldandı. "Ian'ın seni yakalayacağını söylediler."

Derin bir nefes verdim. Bu durumu açıklıyordu. Sarah'nın erkek kardeşi, Julia Hala'nın vaftiz oğluydu. Elbette ona sadık olacaktı.

Gitmen gerek, diye tavsiye etti Claire'in kafamın içindeki sesi. *O burada, unuttun mu? Sörf yapmak için Atlantic'teki öğle yemeğine gitmedi.*

Kahretsin, diye düşündüm kuzenimi sörf tahtasıyla okyanusta yüzerken gördükten sonra. Claire haklıydı; gitmek zorundaydım çünkü Ian'ın istiridyeleri dağıtmasının tek amacının biraz

dalga yakalamak olmasına imkân yoktu. Yakında pes edecekti ve eğer havlumun üstünde yatıp bronzlaşıyorsam veya kumdan kaleler inşa ediyorsam...

Eve gittiğime dair bir şey söylemedim. Hızlıca ve sessizce plaj çantamı topladım, havlumu boynuma sardım ve parmak arası terliklerimi giydim.

Yine de Julia Hala'nın Brad Amca'nın çok sevdiği megafonundan "Güle güle Meredith!" diye bağırdığını duydum.

Nabzım hızlandı. Ian sudan çıkmış mıydı?

Arkanı dönme, dedi Claire ben bu dürtüyle savaşırken. *Arkanı dönme ve koşma. Her şey ortaya çıkar. Bildiğini anlarlar!*

Bu yüzden veda etmek için hızlıca elimi salladım.

Ama gözden kaybolur kaybolmaz koşmaya başladım.

Hayatım buna bağlıydı.

~

Müştemilatta güvende olduktan sonra, çok sıcak bir açık hava duşu aldım -tam ve mutlak mutluluk— ve ardından bir askılı üst ve en sevdiğim solmuş J.Crew şortumu giydim. Telefonumu oturma odasının prizinden çıkardım ve herhangi bir bildirim var mı diye kontrol etmek için kendimi koltuğa attım, @sowitty17'nin guacomole soslu ıstakoz hakkındaki önerime yanıt verip vermediğini merak ediyordum. Onu mu sipariş etmişti?

Ancak bir Instagram mesaj bildirimi yerine beş cevapsız mesajım vardı.

Hepsi Ben'den gelmişti.

"Ne alaka?" dedim yüksek sesle, onları okumak için şifremi girerek. "Gerçekten *ne alaka?*"

İlk mesaj: *Selam, Mer.*

İkinci mesaj: *Nasıl gidiyor?*

Üçüncü mesaj: *Çok eğleniyormuşsun gibi görünüyor.*

"Evet," diye mırıldandım. "Çünkü sen burada değilsin."

Dördüncü mesaj: *Dün gerçekten çok güzel görünüyordun.*

Aha! Instagram'a girip @meredithfox'un profilini açarken vücudumu ateş bastı. Ve işte *buradaydı!*

Dün gece Wink ve Honey'nin akşam yemeğinden bir fotoğraf paylaşmıştım. Annem onu Luli, Eli ve ben Edgartown'dan döndükten sonra çekmişti. Üçümüz birbirimize sarılmıştık ve arka planda pembe-turuncu gün batımı vardı (Claire buna pembe-limonata gün batımı derdi). Ortada gülümsüyordum, Suikasçı adrenalinin hücumundan yanaklarım kızarmıştı ve saçlarım esintiyle uçuşuyordu. *Kuzenler!* Yazmıştım fotoğrafın altına düğün etiketini tamamen unutarak. Bir ton beğeni almıştı ama ben bildirimleri yıllar önce kapatmıştım. Şimdi ise en üstteki yorumu fark etmemem imkansızdı: @benfletcher üç ateş emojisi bırakmıştı. Gözlerimi devirdim. Ben, beni sevmişti ama bunu hiçbir zaman çok derinde hissetmediğini fark etmiştim. İltifatları her zaman benim dış görünüşüm etrafında dönüyordu.

Ben'in son mesajını okumak için mesajlarımı yeniden açtım: *Sanırım konuşmamız gerekiyor.*

"Hayır, kesinlikle gerekmiyor Bokkafalı," diye mırıldandım ve telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıp fırlatmamayı düşündüm. Ama hayır, Ben'in mesajlarını silmeye karar verdim. Sonra Instagram profilime geri döndüm ve biraz değişiklik yaptım.

Birkaç dakika boyunca akış sayfamda gezindim. Clinton'ın kasaba meydanında piknik yapan eski sınıf arkadaşlarımın Instagram hikâyeleri, en sevdiğim grupların turneye çıktığı videoları, sevimli köpeklerin fotoğrafları ve komik hatıralar. Timothée Chalamet'nin en son gönderisine çift tıkladım. İtalya'da tatildeydi.

Bir sonraki fotoğraf gözüme Timothée'den daha fazla çarpsa da... Çünkü o bana aitti. Şimdiki değil, *yıllar öncesindeki* bana. Belki de on yaşındaydım, saçlarım örgülüydü ve gömleğimin içine bir peçete sıkıştırmıştım ve oturduğum hasır sandalyeyi anında tanıdım. Masaya ulaşmak için çok küçük olduğum için dizlerimin üzerinde oturuyordum.

Ve masaya, önümdeki Atlantik'in ünlü guacomole soslu ıstakoz dolu dev taş kâseye ulaşmam *gerekiyordu*. Ama görgü kurallarına uyarak kibarca bir tortilla cipsi batırmak yerine, bir parça guacomole alıp yüzüme bulaştırmıştım. Biri bana meydan okumuştu.

Ne?

Böyle bir saçmalıktan kimin sorumlu olduğunu görmek için gözlerimi kırpıştıracak kadar uzun süre aval aval baktım. Çok lezzetli, diye yazmıştı @sowitty17. *Teşekkürler, ıstakozum, tavsiyen için! #OleyyOArtıkBirDupre.*

Hemen ona DM attım: O FOTOĞRAFI NERDEN BULDUN?!?!

Ve sonra bir mesaj daha yazdım: Friends *izledin mi?*

Çünkü Wit'in sevgi ifadesi olan "ıstakozum" sadece yemeğiyle ilgili bir kelime oyunu değildi, aynı zamanda eski bir komedi dizisine doğrudan bir göndermeydi. Phoebe'nin, ıstakozların pençelerini birbirine bağlamasının, âşık oldukları ve ömür boyu çiftleşecekleri anlamına geldiğine dair bir teorisi vardı. Ross'a Rachel hakkında her zaman "O senin ıstakozun," derdi. İkonikti.

Wit! Bir yanım tekrar suratına tekme atmak isterken, diğer yanım onunla gülmek istiyordu. Ama şu anda tek seçeneğim, geri mesaj gönderip göndermediğini kontrol etmekti.

Henüz değil.

O fotoğrafı nereden bulmuştu? Oturma odasında duvarları kaplayan fotoğraflara göz gezdirirken yine merak ettim. Ben burada yoktum ama Fox ailesinin fotoğrafları Paqua Çiftliği'ndeki her evi süslemişti. Kendi kendime gülümsedim. Her evi ama Wit sadece *birinde* kalıyordu.

Birkaç dakika sonra, devasa taş şöminesi, çatlamış deri koltukları ve dişlerini gösteren kaplan resmiyle Kulübe'nin boş ana odasına doğru yürüdüm. Ian yakınlarda pusuya yatmış olabilir diye ormanın içinden arka yoldan gitmiştim. *Rahatla, rahatla,* dedim nabzıma. İçeridesin. Güvendesin.

Şöminenin rafında sergilenen çerçeveli fotoğrafları fark etmeden önce odayı bir, iki, üç kez gözden geçirdim. Çoğu iki yüzyıl önce çekilmişti ama tüm siyah beyaz fotoğrafların arasında bir renk cümbüşü vardı.

Tabii ki, o bendim.

"Buldum," dedim ve cebimde telefonumun titrediğini hissettiğimde çerçeveyi almak için odanın diğer tarafına geçtim. @sowitty17'den gelen DM'i görmek için ekranı kaydırdım.

Sağa kaydırdın mı? diye sormuştu.

Sağa kaydırmak mı? @claires_sister yanıt verdi. *Affedersin ama Tinder'da eşleştiğimizi hatırlamıyorum.*

Hatırlayamazsın, dedi. *Tinder hesabım yok.*

Benim de diye neredeyse yanıtlayacaktım ama Wit'ten başka bir mesaj belirdi:

Burayı kastetmiştim, eski güzel instagramı. Gönderimi sağa kaydırdın mı?

Gönderisini sağa kaydırmak mı? Kaşlarımı çattım ve birden fazla fotoğraf yüklediğini o an fark ettim.

İki fotoğraf.

Olamaz, diye düşündüm başparmağım ekranımın üzerinde gezinirken. *Yapmış olmasına imkân yok...*

Ama yapmıştı. Kaydırdığımda, küçük Meredith Fox'u tam anlamıyla taklit eden on dokuz yaşındaki Wit Witry'yi gördüm. Tıpkı benim gibi, önündeki masanın üzerinde, gömleğinin yakasına ağır bir guacamole sosu sürülmüş mavi bir peçete sıkıştırmıştı ve yine benim gibi, bir parça alıp gülen yüzüne bulaştırmıştı.

Midem kasıldı.

Fotoğrafı beğendikten sonra Wit tekrar mesaj atmış olmalıydı ama cevap veremeyecek kadar meşguldüm ve Kamp'tan bir şey çalmak için Ian'la bir kez daha karşılaşma riskini göze aldım.

Hannah'nın kırmızı ıstakoz şeklindeki pelüş hayvanı.

Kulübeye, koridorun sonundaki odaya koşarken kendi kendime *fark etmeyecek,* dedim. *O kadar çok oyuncağı var ki, farkına bile varmayacak!*

Wit yatağını yapmamıştı ama komodini süslemek için bunu atladım. Resim çerçevemi tam da bu şekilde düzenlemek için dün geceki buz paketini hareket ettirdim ve ardından ıstakozu Yeni Zelanda rehber kitabının üstüne yerleştirdim. *Annesiyle bir gezi mi planlıyor?* Diye tahminde bulundum. *Belki de yaz sonunda gideceklerdi?*

Ayrılmadan önce dağınık yatağını tekrar fark ettim... ve demek istediğim, durdum ve ürkütücü bir şekilde ona baktım. Örtüsü ayak ucuna kadar tekmelenmişti, çarşafında biraz kum vardı ve hâlâ nerede uyuduğumuzu görebiliyordunuz. Şiltedeki girintilerimiz tamamen platonik olamayacak kadar yakındı. Bu sabah onun yanında uyandığımı ve kollarımızın birbirine doğru uzandığını gördüğümü hatırladım.

Evet, diye düşündüm. *Onunla gülümsemek ve gülmek istiyorum...*

Kalbim takla attı, yapmak istediğim tek şeyin bu olmadığını fark ettim.

Ayrıca onu öpmek de istiyordum.

Wit'i öpmek istiyordum.

DOKUZ

O öğleden sonra saat dört civarlarında Naylon Apartman Kompleksi'ne doğru yürüdüm. Çadırların oluşturduğu köy, dolambaçlı yollardan birinin çıkışındaydı, Çiftlik'teki tek malikâne olan Kır Evi'nden çok uzakta değildi. Dün uğradığımda biri, "Dupré'lerin çok *etkilendiğinden* eminim," diye şaka yapmıştı. "Kamp alanımızdan daha çok göz zevkini bozan bir şey olabilir mi?"

Bu, bir bakıma doğruydu –on iki çadır Kır Evi'nin Job's Neck Gölü manzarasının net olarak görülmesini engelliyordu. Şimdi Eli ve ben onun çadırında fermuarı çekmiş, konuşuyorduk. Pravika ve Jake işe gitmek için ayrılmışlardı ve kumsaldaki olaydan beri Luli de kayıplara karışmıştı. "Sence hâlâ peşinde mi?" diye sordum. "Belki bir yerlerde Margaret'i bekliyordur?"

"Mmm," diye yanıtladı Eli. "Olabilir." Yarısını okuduğu kitaptan başını kaldırdı. "Kendi suikastçısından saklanıyor da olabilir."

Homurdandım. Ian da bir günlüğüne ortadan kaybolmuştu ama bu beni daha iyi hissettirmemişti – hatta daha çok gerilmiştim. Istakozu Wit'in odasına bıraktıktan sonra, müştemilata dönmeden önce sahilin temiz olup olmadığını üç kez kontrol etmiştim.

"En azından artık kimin hedefi olduğunu biliyorsun," dedi Eli ve kitabına geri döndü. Uyku tulumunun yanında yeni bir kitap yığını olduğunu görmek için etrafa baktım.

"Eli..." dedim sakince. "Bu sabah neredeydin?"

Cevap vermedi.

"Kitapçıda değildin, değil mi?"

Eli kitabını daha sıkı tutmaya başladı, neredeyse parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

Güldüm. "Eğer yat kulübünde çalışıyorsa, bu süre boyunca kitapçıda olmayacaktır..."

"Öğle arasında gittim!" Sesi birkaç ton yükselmişti. "Çünkü asla bilemezsin!"

"Ve?" diye sordum. "Yelken hocan *geldi* mi?"

Eli'ın omuzları çöktü. "Hayır." Kafasını iki yana salladı. "Ama bugün çalışan adam çok tatlıydı... siyah saçlı, kemik gözlüklü, kitaplara ilgili bir tip." Durakladı. "Ama utangaç. Merhaba dedikten sonra kasanın arkasında okuduğu kitaba geri döndü."

"İyi bir müşteri hizmeti gibi durmuyor," dedim Claire'i düşünerek. Bu yaz Edgartown Kitabevi'nde çalışsaydı, herkese tavsiyelerde bulunacağından emindim. Kimse elinde poşet olmadan dükkândan ayrılmazdı. Onu severlerdi.

Eli, "Yelken hocasına harika bir müşteri hizmeti verdiğine bahse girerim," diye homurdandı.

"Aman Tanrım, Eli!" Ona bir kitap fırlattım. "Gay olduklarını nereden biliyorsun?"

Eli konuyu değiştirmeden önce yüzünü buruşturdu. "Bu gece Yıldızlar Odası'na gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Ian oraya gidene kadar beni bir tuzağa düşürmezse."

"Hayır, çok meşgul olacak. Artık ev sahibi o, unuttun mu? Adını hatırlamadığım kız mezun olduğundan beri?" Şaşkınlığım karşısında başını kaldırdı ve sonra aklına geldi. "Ah, doğru," dedi nazikçe. "Geçen yıl burada değildin."

"Aynen." Başımı iki yana salladım ve midemdeki hafif bulantıyı görmezden gelerek telefonumu kontrol ettiğimde saatin neredeyse dört buçuk olduğunu gördüm.

Neredeyse gitme zamanı gelmişti.

Çadırın fermuarını açtığımda, "İyi şanslar," dedi Eli. "Nasıl gittiğini sonra bana haber ver."

"Veririm," dedim ve çadırların arasından geçerek Kır Evi'ne doğru yürürken Rachel Yenge'nin öğrettiği bazı derin nefes etkinliklerini yaptım. Çünkü hem avlandığım hem de *av olduğum* düşüncesi çok rahatsız ediciydi. Beynim bana bu görevi iptal etmem, savunma pozisyonuma dönmem ve bir yere saklanmam gerektiğini söylüyordu. Yani, kim bilebilirdi ki? Ian gizlice beni takip ediyor olabilirdi. Cebimdeki kâğıtta da OSCAR WITRY yazmasının hiçbir yardımı olmuyordu.

Dün gece, özellikle konuştuklarımızdan sonra, artık babasının avım olduğunu Wit'e söyleme konusunda o kadar endişeliydim ki, sonunda itiraf ettiğimde gülmüştü. "Bu çok komik," demişti. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten komik." Esnedi. "Tam bir tatil modunda olduğundan, onu indirmek için çok doğru bir zaman var."

Wit'in gülüşünü düşünmek birdenbire onu özlememe neden oldu. Onu bütün gün görmemiştim; şimdiye kadarki en sakin öğle yemeğinden sonra, öğleden sonranın geri kalanında Chappaquiddick'i gezeceklerini söylemek için mesaj atmıştı. Ada, Edgartown kıyısının açıklarında, kanalın sadece yüz elli metre ötesindeydi. Elbette bir nedime, Chappy Ferry denen yerden herkesin olduğu bir fotoğraf paylaşmıştı. Wit kameraya bakmıyordu, kum rengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu ve gözüne takılan şeyi incelemek için başını çevirmişti.

Her zaman gözleri fır dönüyor, diye düşündüm Morning Glory'ye bisikletle yaptığımız yolculuğu, her şeyi nasıl gözlemlediğini hatırlayarak. Çevresindeki her şeyin hakkını vermek istiyor.

Bu hoşuma gitmişti.

Kır Evi'ne vardığımda midem alt üst olmuştu, gittiğim orman patikası beni yan bahçeye getirmişti. "Yalnız olacak," de-

mişti Wit. "Yani, bir puro ve bir kadeh burbonla birlikte olur. Dışarıda oturmayı ve günü sakince bitirmeyi sever, sessizliğin tadını çıkarır."

Ama şu anda sessizlik yerine gürültü vardı. Arka bahçeden gelen sesleri duyduğumda nabzım hızlandı. Bocce* oynadıklarından şüphelendim ve toparlanmak için kendimi evin beyaz duvarına yasladım. Bocce oynuyorlarsa, bu, dışarıda en az dört kişi olduğu anlamına geliyordu. Wit'in babasını kaçması için uyarabilecek üç düğün davetlisi.

Yaklaşmış ama puro yok, diye düşündüm, yarın tekrar denemeye karar verdim.

Sonra bir kadının güldüğünü duydum. "Oscar, neydi o?" Maçı izlemek için evin köşesinden bakarken bunu Kasi Dupré'nin söylediğini anladım. Bocce top sahası, bir tenis kortuyla aynı yeşillikte, ufalanan kil ile kaplı, yaklaşık iki metre uzunluğunda ve dört metre genişliğindeydi. Michael'ın ablası bir tarafta küçük erkek kardeşleri, Wit'in babası ve üvey annesi diğer tarafta duruyordu. İkisinin de bardaklarda burbon vardı ve Oscar gerçekten de puro içiyordu.

Kıkırdadı. "Bunun öğrenme eğrisi var, Kase."

"Ve hepimiz gelişme gösterdik," Michael'ın abisi ağır topu sahada yuvarlayarak Oscar'ın toplarından birini çevresinden dolaştırdığında donakaldı. "Senin dışında."

Oscar, babaların yaptığı gibi homurdandı.

"Ah, *cher bébé*," dedi karısı yanağından öperek. "Endişelenme."

Birdenbire yüzüm alev aldı ve su tabancamı şortumun arkasına sabitlendiğimden emin oldum. Oscar Witry'ye suikast düzenlemeye gelmiştim ve yapacağım da tam olarak buydu.

Sarah'ya karşı duyduğum derin kini anlattıktan sonra Wit, "Nasıl hissettiğini anlıyorum," demişti. "Ben de o yollardan geçtim." Parmaklarımı sıktı. "Dupré'leri seviyorum. Jeannie, Kasi, Michael, Nicole ve Lance – onları seviyorum ama bu biraz za-

* Bocce, demir bilyelerle oynanan bir oyun ve spor dalıdır – (ç. n.)

man aldı." Durakladı. Annem ve babam ben on dört yaşındayken ayrıldılar, biz annemle Vermont'ta kaldık ve babam New Orleans'a taşındı. İletişimde kaldık -en azından denedik- ama asla önemli konulardan bahsetmiyorduk." İçini çekti. "'İşler nasıl? Okul nasıl? Çok kayak yapıyor musun? Her aramanın sonu 'Buraya ziyarete gelmelisin' diyerek bitirirdi."

"O ziyaret ne zaman oldu?" diye sordum o sustuktan sonra.

Wit öksürdü. "İki yıl sonra," dedi. Her zaman 'biz'in onu ve beni kastettiğini düşünmüştüm ama o bizden bahsetmiyordu. Kendisinden ve Jeannie'den bahsediyordu." Parmaklarımla oynamaya başladı. "Çünkü sonunda bana bir uçak bileti aldığında, bu onların *düğünü* içindi."

"Hayır," dedim nefes alarak. "Şaka yapıyorsun."

"Yapmıyorum," diye cevap verdi. "Oraya taşındıktan birkaç ay sonra çıkmaya başlamışlar ve bana bundan bahsetmeyi hiç düşünmedi." Sesini giderek düşürdü. "New Orleans'a hoş geldin oğlum! Müstakbel üvey annenle tanış!"

Kalbim sıkıştı. "Wit..."

"Çok üzülmüştüm," diye fısıldadı. "O kadar kızgındım ki, hemen o an eve uçmayı düşündüm."

"Peki ne oldu?" diye fısıldadım.

Omuz silkti. "Evlendiler. Evlendiler ve birdenbire ilk başta bana kendimi bok gibi hissettiren dört kardeşim oldu. Babamın onlarla olan ilişkisini uzaktan izlediğim için unutulmuşum gibi hissettiren dört kardeş..." Sustu. "Onları ne kadar sevdiği belliydi."

"Yerin doldurulmuş gibi hissettin," dedim.

"Evet, öyle ve uzun süre kin besledim – Dupré'lere âşık olana kadar sürdü." Neredeyse karanlıkta gülümsediğini görebiliyordum. "Onları sevmek çok kolay."

"Evet," diye kabul ettim Michael'ı düşünerek. Sarah onu tanıştırdığı andan itibaren Fox ailesine ne kadar kolay uyum sağlamıştı. "Öyleler."

Sonra ikimiz de uzun bir süre sessiz kaldık, o kadar uzun sürdü ki Wit'in uyuyakaldığını sandım ama sonra konuşmaya devam etti "Onun için Tulane'i seçtim. Orayı macera olsun diye seçtiğimi söylediğimi biliyorum ama bu bir macera değil ve olmayacağını da *biliyordum*. Babam sadece on beş dakika uzakta yaşarken olmaz." Derin bir nefes verdi. "Tulane'i seçtim çünkü beni fark etmesini sağlayacağını düşündüm."

"Ve öyle oldu mu?" diye sordum. "Senin farkına vardı mı?"

"Evet," dedi Wit. "O benim, ben de onun farkına vardım, birbirimizi fark ettik." Durdu, sonra daha yumuşak bir sesle ekledi, "Ve şimdi bir macera istiyorum."

~

Bahçeden bocce sahasına doğru sakince yürümeye çalıştım ama içeride kalbim hızla atıyordu. "Merhaba, Meredith!" diye seslendi Kasi. "Wit'i mi arıyorsun?"

"Şey, evet," diye yalan söyledim. "Geri dönüp dönmediğini biliyor musun?"

Kasi başını iki yana salladı. "Daha dönmediler. Nicole, diğer kasabalardan birinde akşam yemeği yemeyi düşündüklerini mesaj attı. İsmi Chil-bir şey olan bir yerde?"

"Chilmark," dedim. "Muhtemelen Chilmark Tavern'dir."

"Çok şey kaçırdık mı?" diye sordu Jeannie yüzünde nazik bir gülümsemeyle. O ve Michael aynı insanı rahatlatan kahverengi gözlere sahipti.

"Pek sayılmaz," dedim. "Yemekleri lezzetlidir ama restoran *inanılmaz* gürültülü." Kendimi gülümsemesine karşılık verirken buldum. "Ablam, tüm bu sesleri dinlemenin kafanı duvara vurmakla eşdeğer olduğunu söylerdi."

Gruptan toplu bir inilti yükseldi. Oscar, "Wit perişan olacak," dedi. "Sakinliği ve sessizliği sever." Karısına bakmak için döndü.

Bu andan yararlanarak silahımı çıkardım bana baktığında ona doğrulttum. "Kişisel almayın Bay Witry," dedim, "ama yapmam gerekiyor."

Oscar başını sallayarak onayladı. Üvey çocukları eve koşması için bağırdılar ama Wit'in babası gözlerini kapattı ve ben suyu tam göğsüne püskürttüğümde düşüyormuş gibi numara yaptı. Kahkahamı bastırdım; bu bana oğlunun yapacağı bir şey gibi gelmişti.

Hedefini teslim ederek, "Bunun kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi. "Michael'a sordum ama tabii ki tarafsızmış gibi davranıyor ve ben sorduğumda Sarah bolca özür diledi."

İsmi okudum ve sırıttım.

"Tanıyor musun?"

"Evet."

"Pekâlâ, İyi şanslar Bayan Meredith." Wit'in babası el sıkışmamız için elini uzandı. Elini sıktım. "Teşekkürler, Bay Witry."

~

Kır Evi'nin kırık deniz kabuğundan oluşan garaj yolunda yürürken midem guruldadı, bu yüzden yavaşça müştemilata yürümek yerine –ağaçların arkasına saklanıp her beş saniyede bir omzumun üzerinden arkama bakarak— rüzgârı göz ardı edip eve koşmaya karar verdim. Ben açsam Ian'ın muhtemelen daha aç olduğunu düşündüm. Belki de akşam yemeğinde düğün ekibinin geri kalanıyla buluşmak için Chilmark'a bile gitmiş olabilirdi.

Job's Neck Gölü'ne giden dönüşün yanından koşarak geçiyordum ki bir ses duyunca kayarak durdum. Bir kadın, "Hayır, bu kesinlikle *saçmalık*," diyordu ve arkamı döndüğümde onun kulaklarında AirPods ile bir meşe ağacının yanında volta attığını ve telefonla konuştuğunu gördüm. "Kahretsin, kadının çok erken uyanan küçük kuzenlerinin olduğu bir evde kanepede uyuyorum."

Bu gerçek olamayacak kadar iyi, diye düşündüm ve kelimenin tam anlamıyla Sarah'nın iyi arkadaşlarından biri olan ama nedime olacak kadar iyi olmayan Viv Malitz'i görmezden gel-

meden önce silahımın hazır olduğundan emin oldum. Sarah bize "Bunun doğru olmadığını söyleyip duruyorum," demişti. "Ama yine de bu konuda o kadar iğneleyici konuşuyor ki, keşke gelmeseydi diyorum."

Artık Viv'in de aynı şeyi dilediğinden emindim. Üstüne su fışkırttıktan sonra, "Seni sonra ararım," dedi donuk bir sesle. Merhametli bir öldürme olmuştu, sadece koluna birazcık su sıçramıştı.

Ama yine de bana en çirkin bakışlarını atıyordu.

"Hedefini alabilir miyim?" diye sordum uysalca.

"Telefondaydım," diye cevap verdi Airpods'larını göstererek.

"Biliyorum," dedim. "Ama, şey, oyun yirmi dört saat sürüyor." Buz gibi bakışlarının beni delip geçmesinden korkarak göz temasından kaçındım. "Ve sen, şey, dışarıdasın, yani..." Yutkundum. "Hedefini alayım, lütfen?"

Viv bana baktı ve bakışları gerçekten keskin bir bıçak gibiydi. "Yanımda değil."

"Ne?"

"Yanımda değil," diye tekrar etti. "Kamp'ta bıraktım, muhtemelen fıstık ezmesine bulanmıştır, kuzenlerin yüzünden."

Ethan'ın yerfıstığına alerjisi var, diyecektim ama konudan uzaklaşmak istemedim. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktardım. "Daha sonra buluşabilir miyiz?" diye sordum. "Ya da belki benim posta kutuma bırakabilirsin? Yoksa seninkinden mi alayım? Devam etmek için önemli—"

"Aman Tanrım!" diye lafımı kesti. "Evet, tamam, her neyse! Sakin ol, bir yolunu bulacağım!"

Ardından AirPods'unu takıp yüz tanımayla telefonunu açtı.

Bunun konuşmamızın bitişi olarak kabul ettim.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi ben uzaklaşırken, telefonda her kimle görüşüyorsa. "Beni bu adadan çıkarmana *ihtiyacım* var."

~

Düğün ekibinin adanın yukarısındaki Chilmark'a gitmek yerine akşam yemeği için Çiftlik'e geldiği ortaya çıkınca ailem de Coop de Ville'e gitmemizi önerdi. Oak Bluffs'ta kızarmış istiridyeleri, buharda mantıları ve tavuk kanatlarıyla ünlü bir açık hava deniz ürünleri restoranıydı.

Aralıklı masalar yerine, sıraları ve yüksek taburelerı olan uzun ve dar masaları vardı ve duvarlar uluslararası futbol bayrakları ve *Deniz Tarağı Düğünü!* ve *Sahil Partisi Gecesi* gibi şeyler yazan soluk tabelalarla süslenmişti. Coop, Claire'in favorilerinden biri olmuştu. Babam istiridyelerini paylaştırmak için her zaman kolunu bükmek zorunda kalırdı.

Üçümüz limana bakan taburelere oturduk ve kanatlarımızı sipariş ettikten sonra babam Suikastçı'dan bahsetmeye başladı. Bir kuzenini ortadan kaldırmış ve başka bir kuzenini yeni hedef olarak almıştı, bu arada annem Nicole Dupré'nin peşine düşmek için doğru anı beklediğini itiraf etti. "Onun nedime olması işi zorlaştırıyor," dedi. "Her zaman dışarıdalar ve yakında düğün görevleri artacak."

Daha sonra, onlara Wit'in babasını öldürmek için Kır Evi'ne yaptığım ziyareti anlatarak gülmelerini sağladım. "Gerçek bir erkek gibi karşıladı," dedim ağzımı acılı tavukla doldurarak. Dudaklarımda muhtemelen acı sos lekeleri vardı.

Ben Viv'le karşılaşmamdan bahsetmeden önce annem, "Eh, o çok hoş biri," dedi. "Dün onunla sahilde birkaç saat konuştuk." Suyundan bir yudum aldı. "Oğluna resmen taptığı anlaşılıyor."

O sırada bacağımı titremeye başladım. Wit, Wit, Wit – neden bu sabah onunla vedalaşmamıştım? Onu bugün hiç görmeyeceğimi bilseydim, yapmalıydım ve yapardım da.

Hayır, bekle, boşver gitsin, diye düşündüm, bacaklarım daha çok titriyordu. *Onu bu gece görecektim.*

Bu öğleden sonra Eli'ın çadırından çıkmadan önce ona, *Daha sonra şu şey var,* diye mesaj atmıştım. *Yıldızlar Odası'nda.*

Şey? diye cevap vermişti. *Bu parti demek mi oluyor?*

Evet, diye yazdım. *9'da başlayacak.*

Üstüne alınma, dedi ama pas geçebilirim. Bütün günü bu insanlarla geçirdikten sonra onlardan biraz sıkıldım.

Hayır, hayır, bu farklı, diye cevap verdim. Söz veriyorum.

Birkaç dakika sonra yazdı: *Serçeparmak sözü mü?*

Kendi kendime gülümsedim. Serçeparmak sözü.

"Peki ne yaptın, Mer?" diye sordu babam, dikkatimi tekrar akşam yemeğine çekerek. "Kaç tane oldu?"

"Dört," dedim tereddüt etmeden. "Dört hedefimi hallettim."

Babam birasını kaldırdı. "İşte buna içerim."

"Beşinci hedef kim olacak?" diye sordu annem bardaklarımızı tokuşturduktan sonra.

"Bilmiyorum," dedim kaşlarımı çatarak. Acaba Viv hedefin yazılı olduğu kâğıdı posta kutusuna bırakmış mıydı? Yoksa bunun için onun peşine mi düşmem gerekecekti. "Gerçekten bilmiyorum."

~

Yıldızlar Odası, Paqua'nın tenis kortunun hemen yanındaydı ve dış cephesinde sedir ağacı kaplamaları olsa da, diğer evlere benzemiyordu. Kendi başına bir ev bile sayılmazdı. İçerisi amacı tam olarak belli olmayan ama birçok şey için kullanılan bir bodrum katına benziyordu. Sadece iki odası vardı, büyük olanda spor aletleri, eski bir kanepe, artık çalışmayan eski bir televizyon, bir şekilde hâlâ çalışan daha da eski bir müzik seti ve babamla Brad Amca'nın -lisede kendileri inşa etmişti- bir bar olduğu konusunda ısrar ettikleri şaşırtıcı ahşap bir yapı vardı. Üstünde eğlenceli çıkartmalar olan bir buzdolabı da odanın ortasındaydı.

Duvarın diğer tarafında bir masa tenisi masası ve turnuvalar sırasında skoru takip etmek için kullandığımız büyük bir kara tahta vardı -Wink rakipsiz şampiyonumuzdu. Tavandan ampuller sarkıyordu ve köşede de bir langırt makinesi vardı (Honey'nin güçlü yanı).

Kısacası, Yıldızlar Odası parti yapmak için mükemmel bir mekândı.

Ailemle birlikte Oak Bluffs'tan döndüğümüzde onlar, Brad Amca ve Christine Yenge ile takılmak için Fener Evi'ne gittiler, bu sırada Luli, Pravika ve ben hazırlanmak için müştemilatta kaldık.

"Göz kalemi!" diye bağırdı Luli. "Hemen!" Bu sabahtan beri hâlâ enerjikti; Margaret gerçekten kaçmayı başarmıştı.

"Geliyor!" diye bağırdım fön makinesinin fişini çektikten sonra makyaj çantamı karıştırırken. Sonra annemlerin odasına gittim; evdeki en iyi ayna buradaydı.

Luli arkasını döndü ve bakışlarımız buluştu.

"Ne?" diye sordum, aniden biraz çekinerek.

"Bir şey yok," diye cevap verdi.

"İnsanlar hâlâ süsleniyor, değil mi?" diye sordum. Kızların ve erkeklerin iyi giymesi her zaman bir gelenek olmuştu... her neyse. "Yoksa bu değişti mi?"

"Hayır, değişmedi."

Sonra konuşurken Wit'in gelip gelmeyeceğini sordu.

"Evet, davet ettim," dedim.

Luli başını sallayarak onayladı. "Güzel."

Boynumun arkasının ısındığını hissettim. Söyleyişi hoşuma gitmemişti, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi konuşmuştu. "O gerçekten havalı biri," dedim göz kalemini uzatırken sesimi normal tonunda tutmaya çalışarak. "Belki bu gece hepimiz–"

"Vay canına, Meredith!" Pravika odaya girdi. Mutfakta oje sürüyordu. "Ne kadar *seksi* olmuşsun." Biraz seksi olduğunu kabul edebileceğim elbisemi işaret etti: Halter yaka bir elbiseydi ama sırt dekoltesi o kadar derindi ki arkası yok gibiydi. Sarah bunu bana Nisan'daki doğum günüm için göndermişti. "Bunu özel biri için mi giyiyorsun?"

"Sadece kendim için," diye cevap verdim, beyaz yalanın zararı olmazdı. "Bana Sarah vermişti."

Birinin aklını alman için, diye yazmıştı karta.

Bu ilk giyişimdi ve bir anlığına Ben beni hiçbir zaman böyle göremediği için mutlu oldum. Onunlayken de bir sürü güzel elbise giymiştim ama bunu değil. Belki de içten içe onun 'biri' olmadığını biliyordum.

Bugünkü mesajını hatırladığımda biraz midem bulandı: *Sanırım konuşmamız gerekiyor.*

Mesajı sildiğimi hatırladığımdaysa keyfim yerine geldi.

Gözüme gözükmezse, aklıma da gelmezdi.

Pravika ve Luli gitmek için hazır olduklarında üstüme babamın kapüşonlu yağmurluğunu geçirdim. Yağmur yağmıyordu ama Ian'ın hedefi olmaktan kurtulana kadar beni görmesini istemiyordum.

Yıldızlar Odası'na vardığımızda kılık değiştirmeme gerek olmadığını anladım. Ian, verandanın basamaklarında bar güvenliği gibi takılmakla meşguldü ve bazı misafirlerin sürgülü kapılardan geçmesini engelliyordu. "Cidden, Ian," diyordu Michael, yanında Sarah ve arkalarında hevesle bekleyen arkadaşlarının çoğuyla. "Bizi içeri al."

Suikastçım kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yirmi bir yaşın üzerinde misin, Michael?" diye sordu kayınbiraderi. Çenesiyle gruplarını işaret etti. "*Hepiniz* çok yaşlı değil misiniz?"

Sarah homurdandı. "Ian!"

Ian ıslık çaldı. "Kuralları biliyorsun, ablacım!"

Pravika, Luli ve ben yanlarından geçip geniş kapı aralığından geçerken güldük. Wit'e bu partinin farklı olduğunu söylemiştim ve yalan söylemiyordum. Farklıydı, büyükbabamın bize dediği gibi Çiftlik'in "genç grubunun" davetli olduğunu anlamına geliyordu.

Ama evet, biraz içki vardı. Bunun ebeveynlerimizden sakladığımız bir sır olması gerekiyordu ama Paqua yetişkinlerinin çoğu bir zamanlar Paqua gençleri olduğu için çok iyi saklanan bir sır değildi; yani, babam ve Brad Amca'nın o sözde barı inşa

etmelerinin bir nedeni vardı. Eli ve Jake merhaba anlamında, "Wink uğradı," dediler ve her birimize birer tane White Claw Seltzer verdiler. "Uyarı konuşmasını yaptı."

Başımızı sallayarak onayladım. Büyükbabamın katı kuralları vardı ve bize onları hatırlatmak için her zaman Yıldızlar Odası partilerine gelirdi. "İçmek istemeyene içirmeyin," derdi. "Ağır likörler yasak, sadece bira ya da gazlı şeyler. Lütfen o aptal kart oyunlarını oynamayın ve benim pinpon masamı bira pong oyunu masasına çevirmeyin." Boğazını temizledi. "Ve son olarak, eğer biri arabaya binerse –arabayı siz kullanmıyor olsanız bile– anahtarları bulup Oyster Göleti'ne kendim atarım!"

"Üşüdün mü, Meredith?" Jake birasından bir yudum aldı.

Vücudumun titremeye başladığını fark etmemiştim... ve bu yağmurluğu kenara attığım için değildi. "Birazcık," dedim, gözlerimi hızla kırpıştırıp alkollü seltzerimin kapağını açarak. Vişne aromalıydı ve birden fazla yudum alamazdım.

Ben odayı incelerken Jake, "Pinpon için isimlerimizi yazdım," dedi kız kardeşine. Müzik, ortaçağdan kalma ses sisteminden yayılıyordu ve bazı insanlar zaten dans ederken, Nicole Dupré ve oyundan elenen Daniel Robinson bir koltukta fısıldaşıyorlardı. Barın yanında kuzenlerim grup grup sohbet ediyorlardı. Kalabalıktı.

"Kesinlikle evet," dedi Luli ve seltzeriyle diğer odayı işaret etti. Bir alkış tufanı koptu. "Hadi gidip yarışma ne durumda bakalım."

O ve Jake masa tenisi masasının orada gözden kayboldular ve birkaç dakika sonra Eli, Pravika'yı dans pistine çıkardı (gerçekten yetmişlerden kalma iğrenç tüylü bir halıydı). "Mer!" Onlara katılmam için el salladılar. "Hadi!"

Ama birdenbire müzik ve onların sesleri kuru gürültüye dönüştü çünkü bir grup kız bardan uzaklaştığında, karşı duvarın yanında duran tanıdık bir figür ortaya çıktı. Garip olduğundan değil ama birini bekliyormuş gibi görünüyordu.

Kalbim gümbür gümbür atarken ona doğru yürüdüm.

ON

Wit rustik ahşap duvara yaslanmıştı ama beni görünce doğruldu. "Şey, selam," dedi. "Kapıdan rahatça geçebilmişsin?"

Ian benim suikastçım, diye mesaj atmıştım ona daha önce. *Ethan*'ı konuşturdum.

Ufaklıktan kritik müdahale, diye mesaj attı ve sonra: *İcabına bakarız,* yazdı.

Sen icabına bakarsın değil icabına *bakarız* yazmıştı.

"Hı hı." Başımı sallayarak onayladım. "Ian başka bir durumla uğraşıyordu." Omzumun üzerinden kapıyı işaret ettim. Sarah ve Michael henüz pes etmemişlerdi, hâlâ kuzenimle tartışıyorlardı.

Wit güldü ve ona bakmadan duramadım. Beyler bu parti için gerçekten hazırlanmışlardı –Jake'in üzerinde hâlâ dondurma lekeli Mad Martha'nın mor gömleği olsa da– Wit'in üzerinde dar bir kot pantolon ve çizgili bir gömlek vardı. Koyu yeşil ve beyazdı. Altında gri bir tişört giymişti ve kolları deri kordonlu saatini gösterecek şekilde kıvrılmıştı. Nabzım Paqua Göleti'ne atılan bir taş gibi sıçradı.

"Hey, yaran daha iyi görünüyor," diye yorum yaptım; mavi rengi yeşile dönmeye başlamıştı. "Christine Yenge buna memnun olacak."

"Çünkü dün akşam buz koydum," diye cevap verdi.

Kaşlarımı kaldırdım. "*Sen* mi buz koydun?"

Wit göz kırptığında neredeyse üstüne atlayacaktım. Üzeri-

mizdeki ampuller parıldarken saçları ve fantastik turkuaz rengindeki gözleri de parlıyordu.

Sonra onun da beni incelediğini fark ettim; uzun dağınık saçlarımı ve sırtı açık elbisemi. Bana güzel göründüğümü söylemesini bekledim.

Söylemedi ve kulağa ne kadar garip gelirse gelsin, bu hoşuma gitti.

Onun yerine, "Bu ayakkabıların bu gece için en iyi seçenek olduğuna emin misin?" dedi.

"Ah," dedim dolgu topuklu ayakkabılarıma bakarak. Ian beni eve kadar kovalamaya karar verirse hiç şansım olmazdı. "Yani..."

Wit gülümsedi ve kırmızı şarap gibi görünen içkisinden bir yudum aldı.

"Bekle, o şarap mı?" diye sordum. "Şarabı nereden buldun?"

"Hiçbir yerden," diye cevap verdi. "Bu şarap değil." Tadına bakmam için kadehini uzattı. "Kızılcık suyu. Buzdolabında buldum." Omuz silkti. "Bira pek bana göre değil."

"Ha." Tanıdığım tüm erkekler bira severdi.

Kısa bir sessizlik anı oldu.

"Hediye için teşekkür ederim bu arada," dedi Wit sakince. "Her gece onunla uyuyacağım."

Kahkahamı durduramadım, içtiğim seltzer neredeyse burnumdan fışkıracaktı. Hannah'nın pelüş ıstakoz oyuncağı. "Yapamazsın."

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Evet, yapamam. Sen yemekteyken geri verdim. Kampta yankılanan çığlıkları kesinlikle *duyabilirdin*."

"Tahmin edebiliyorum," dedim Hannah'nın tiz bağırışlarını düşünerek -onun hırsızlığı fark etmeyeceğini düşünmem aptallıktı. O kadar çok oyuncağına rağmen ıstakoz en sevdiği şeylerden biriydi.

"Günün geri kalanı nasıl geçti?" diye sordu Wit, sırtını duvara yaslayarak. Aramıza biraz mesafe koydu, bu yüzden onu

kapatmak ve ileri gitmek için adım attım. Arasında durabilmek için ayaklarını birbirinden ayırdım. Boğazını temizleyerek, "Babam, bana bocce oynarken yaptıklarından bahsetti," dedi. "Tutumunu takdir etmiş."

"Ve ben de kaçmamasını takdir ettim," diye yanıtladım ona Viv'den bahsetmeden önce. "Eve doğru koşuyordum ve birden telefonda olduğunu gördüm, bir ağacın altında daireler çizerek yürüyordu..."

Konuşmayı bitirdiğimde, Wit'in ellerinden biri belimin üzerindeydi. Parmakları ince kumaşın üstünden bile sıcacıktı ve bu bir spiral çiziyormuş hissi uyandırıyordu. Pravika'nın adımı seslendiğini ve Luli ile Jake'in masa tenisi oynadıklarını söylediğini belli belirsiz duydum.

"Gidip izlemeliyiz," dedi Wit, elini belimden sırtıma doğru kaydırarak. Teni tenime değdiği an hem kalbim hem de ben sıçradık. "Ah, özür dilerim." Durdu, sonra kendini beğenmiş bir tavırla, "Soğuk mu geldi?" dedi.

"Evet, dondum." dedim alaycı bir şekilde.

Kalabalık masa tenisi salonuna girdiğimizde kendimizi başka bir köşede bulduk. Luli ve erkek kardeşi, Nicole ve erkek arkadaşına karşı mücadele ediyorlardı, Eli da hakemdi. İzliyordum ama aynı zamanda izlemiyordum da. Wit'in eli sırtımdan ayrılmıştı ve şimdi parmaklarımız birbirine dokunuyordu. *Elimi tut,* diye düşündüm. *Elimi tut...*

"Geri dönmek ister misin?" diye ilk yarı bittikten sonra sordum. Arkadaşlarım öndeydi ve pek çok taraftarları da vardı. "Burası biraz gürültülü."

Gürültülü falan değildi.

Wit başını sallayarak onayladı ve çok geçmeden eski yerimize döndük. Seltzerime dokunulmamıştı, bu yüzden onu bıraktım –zaten yeterince kıkırdıyor ve boş boş gülümsüyordum. Wit'in dudakları içkisinden dolayı kırmızıydı ve parmağımla izini sürmek için uzandığımda dudaklarının köşeleri kıvrıldı.

"Hoş dudakların var," dedim.

Gülerek beni kollarının arasına almak için kadehini bıraktı. "Öyle mi?"

"Evet," başımı sallayarak onayladım ve fısıldadım, "Sanırım onları öpmek istiyorum."

"Sanırım mı?" Güldü. "Sadece *sanırım* mı?"

Nefesim kesildi. İşte buydu. İpucu buydu.

Ama ona doğru eğildiğimde, Wit çekildi. "Burada olmaz." Kafasını iki yana salladı ve kapıya doğru baktı. "Beni takip et."

Kalbim çok hızlı atıyordu ve beni ve sersemliğimi kapıya doğru götürmesine izin verdim –o sırada Ian hemen yolumuzu kesti, su tabancası cebindeydi. "Merhaba Mer," dedi. "Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?"

"Hayır," dedim, Wit'in arkasına saklanarak. "Daha değil." Ayakkabılarımı çıkarmak için hızla eğildim. Sol ayak, sağ ayak. "Sadece bir manzara değişikliği." Ayakkabılarımdan kurtuldum. "Wit ve ben iskelede takılacağız."

Ian bizi takip ediyordu, tabii ki; dün doğmamıştı. "Bu iş nereye gidiyor?" diye fısıldadı Wit ben birine mesaj yazarken.

"Bekle," diye fısıldadım.

Beş saniye sonra Pravika kapıdan dışarı fırladı. "Ian!" diye haykırdı. "Buraya gel! Sarah ve Michael arka kapıdan içeri girmeye çalışıyorlar!"

"Tamam, koş," dedim Wit'e, onu verandanın basamaklarından aşağı çekerken, Ian araştırmak için hışımla içeri girmişti. "Koş!"

~

Kulübeye ulaştıktan sonra kahkahalara boğulduk, kendimizi Wit'in yatağına atmıştık. "Ian intikam peşine düşecek," dedi Wit, biraz sakinleştiğimizde. "Pravika'nın performansı Oscar'lıktı."

Aynı fikirdeydim ve sonra sessizlik oldu. Bundan sonra ne olacağını ikimiz de biliyorduk ama önceki sihrin bir kısmı yok olmuştu. Peri ışıkları, sessiz köşe, flört eden parmaklar. Ian'dan kaçmak atmosferi değiştirmişti.

Bunu tekrar yaratma yöntemim ayağa kalkıp elbisemi işaret etmek ve "Bunu çıkarmamın bir sakıncası var mı?" diye sormak oldu.

Wit'in gözleri büyüdü ve o da doğrulmaya çalıştı. "Şey, tabii," dedi. "Eğer istediğin buysa." Boynunun arkasını kaşıdı. "Baskı yok..."

Güldüm ve başımı salladım. Terlemesini izlemek eğlenceliydi. "Hayır, seni aptal," dedim. "Rüyanda görürsün." Şifonyerini gösterdim. "Bir tişört ödünç alabilir miyim?"

Wit başını salladı ve üst çekmecesini açmak için ilerledi. Bana mavi bir gömlek fırlattı.

"Arkanı dön, lütfen," dedim.

İtaat etti.

Zaten içime bisikletçi şortu giymiştim, elbisemin yere düşmesine izin verdim ve hızla tişörtünü giydim. "Tamam," dedim. "Hazırım."

Wit arkasını döndü ama sanki ikimiz de ne yapacağımızı bilmiyorduk. Odanın karşısında öylece duruyordu.

Parmak uçlarımda öne doğru adım attım.

Sonra durdum.

Benim hareketimi yakaladı ve kendisi de birkaç adım attı.

Birkaç adım daha attım.

O da birkaç adım attı.

Ortada buluştuğumuzda, özellikle de Wit belli belirsiz gülümseyerek parmak uçlarıyla yüzümü nazikçe okşamaya başladığında midem yerinde durmuyordu. Kaşlarım, göz kapaklarım, burnum, elmacıkkemiklerim– dudaklarımı en sona sakladı. "Ben de seni öpmek istiyorum," diye mırıldandı. "Uygun olur mu?"

"Evet," diye mırıldandım. "Kesinlikle uygun olur ve tercihim yakında olması."

"Hey." Ellerini kaldırdı. "Centilmenlik yapıyorum."

İç çektim. "Tercihim *hemen* olması, Wit."

"Tamam, yalvarmana gerek yok–"

Lafını bitirmesine izin vermedim, bunun yerine kollarına atıldım ve onu kendim öpebilmek için bacaklarımı beline doladım. Güldü ve ben ellerimi kalın saçlarında gezdirmeye başladığımda dudaklarının benimkilerin üstündeyken de gülümsediğini hissettim. Tadı daha önce içtiği kızılcık suyu gibi tatlıydı ve tenimin altında bir kıvılcım hissettim, küçük spiraller çizerek vücuduma yayılan sismik dalgalar. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda ağzımdan bir inilti kaçtı.

Wit gülümsedi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Kızardım.

Gülümsemesi kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüştü.

Onu öptüm.

ÇARŞAMBA

ON BİR

Hafif bir baş ağrısıyla uyandım ve yerden gelen bir titreşim sesi duydum. Wit'in odası zifiri karanlıktı ama dün sabahın aksine, kollarımız birbirini bulmuştu; Wit kolunu belime atmıştı ve benimki de onun tişörtünü tutuyordu. İkimiz de tamamen giyiniktik, yorgun düşene kadar öpüştükten sonra uyuyakalmadan önce giyinmiştik. Kendi kendime gülümsedim.

Titreşim durdu, sonra yeniden başladı. Dikkatle yataktan kalktım ve telefonumu fırlattığım ayakkabılarımın ve elbisemin yanında buldum. *Ne oluyor?* Ne olduğunu merak edip telefonu almaya çalışırken esnedim. *Saat sabahın ikisini geçmiş olmalıydı...*

Ekrana dokunduğumda bacaklarım neredeyse pes edecekti. Gerçekten de saat sabah ikiyi geçmişti, ekranda birkaç cevapsız aramam ve Ben'den gelen bir sesli mesajım olduğunu gördüm.

Hayır, diye düşündüm serin bir ürperti omurgama yayıldı. *Neden?*

Neden bu mesajların sonu gelmiyordu?

Onunla ilgili her şeyin *son* bulmasını istiyordum.

Dinleme, dedim kendi kendime sesli mesajı düşünürken. *Onu engelle ve ne olacaksa olsun.*

Ama merakım galip geldi. Wit'e baktım, o ve komik ağzı hâlâ derin uykudaydı. "Hemen döneceğim," diye fısıldadım ve sessizce kapıdan dışarı çıktım. Neyse ki bu sefer menteşeler beni ele vermedi.

Gökyüzünde hiç yıldız yoktu. Tamamen bulutlarla kaplıydı ve rüzgâr hissediliyordu. Verandadan indim ve ön bahçeye çıkarak evden uzaklaştım. Telefonumun şifresini yazarken parmaklarım titriyordu ve Ben'in sesli mesajını duyduğumda tüm vücudum titremeye başladı.

"Selam, Mer," sesi kısık ve kekeliyormuş gibi geliyordu. Yüzündeki o sarhoş ifadeyi resmen görebiliyordum. "Hepimiz Finn'in evindeyiz." Arka planda müzik ve kahkahalar vardı. Ben bir nefes aldı. "Ve seni özlediğimi söylemek istedim bebeğim. Gerçekten özledim. Yani, çok fazla. Geçen akşam paylaştığın fotoğrafta çok güzel görünüyordun." Derin bir nefes daha aldı. "Belki bazı şeyler konusunda çok aceleci davranmışızdır diye düşünüyorum. Belki de bu kararı hemen vermemeliydik."

Yanaklarım alev aldı. *Biz mi?* diye düşündüm. *Benden ayrılan sensin, Ben Fletcher. Bunun suçunu bana atmaya sakın cüret etme.*

"Seninle gelirdim," diye devam etti. "Bebeğim, gerçekten düğüne gelirdim." Kıkırdadı ve beni terk ettiği gece söylediği şeyi tekrarladı: "Sen hâlâ kolumda olmasını en çok istediğim kızsın."

Sen hâlâ kolumda olmasını en çok istediğim kızsın.

Bu cümleyi eskiden severdim ama artık nefret ediyordum. Bu kadar. Bu, artık böyleydi ve böyle kalacaktı. Dinlemeyi bitirdim ve geri arama tuşuna bastım ve Ben cevap verdiğinde geçen ay söylemem gereken şeyi söyledim. Keşke daha fazla gücüm olsaydı. Keşke ilişkimizin dengesiz olduğunu, terazinin hep Ben'in lehine olduğunu fark etseydim.

Keşke gerçekten Claire'i dinleseydim.

Ama şimdi açıkça ve net konuşacaktım. "Anlaman için söylüyorum, Bokkafalı," dedim, "Ben *senin* kolunda falan değilim." Yutkundum ve telefonu olabildiğince sıkı tuttum. "Sen benimkindeydin."

Sonra telefonu yüzüne kapattım ve numarasını engelledim.

Kalbimin etrafına sarılan bir zincirin kilidi açılmış gibi hissettim.

~

Gözlerimi bir sonraki açışımda gün ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu ve bir bacağımı üstüne atmış halde Wit'in sıcacık göğsüne sokulmuştum. "Uyan bakalım." diye fısıldadım ve onu öptüm. "Uyan, tatlı çocuk."

Wit bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordum.

"Dedim ki, *tatlı çocuk* olmaz," diye mırıldandı. "Ethan'la yaşıt değilim."

"Ama hâlâ tatlısın," dedim dudaklarından bir öpücük çaldığımda gözleri biraz açılmıştı. "İnanılmaz tatlısın."

Beni geri öptü ve kollarının arasına alıp gıdıklamaya başladığında bağırdım. "Yakışıklıya ne dersin?" diye sordu, parmakları bir şekilde tüm gıdıklandığım noktaları biliyordu. "Onun yerine yakışıklı olamaz mıyım?"

Kıkırdadım. "Öylesin zaten."

Çünkü o –yeni uyandığı saçları, kırışık tişörtü ve yeşile dönen morluğuyla bile yakışıklıydı.

Wit sırıttı ve ben tekrar ciyaklayana kadar beni gıdıklamaya devam etti, bu da yan duvarı birinin yumruklamasına neden oldu. "Kahretsin, Wit!" diye bağırdı Michael'ın sağdıcı. "Saat daha yedi bile değil." Durakladı. "Ama senin için sevindim, dostum."

Bu sadece bizi güldürdü. Beni sırt üstü yatırdı ve beni sıkıştırmak için yorganı üzerimize çekti. "Gitmeliyim," dedim bir süre sonra, Wit'in uzun vücudunu üzerimde ve yumuşak dudaklarının boynumda olması hoşuma gitse de. "Gitmek zorundayım."

"Hayır değilsin," diye cevap verdi. "Burada yakışıklıyla kal."

"Tamam, sana 'yakışıklı' *demiyorum*," dedim ona. "O kadar yüzeysel ki, senin hakkında hiçbir şey söylemiyor." Claire'i ve

onun kişisel, sevecen, esprili lakaplara olan tutkusunu düşündüm. Bir ilişkiyi daha samimi hale getirdiklerine inanıyordu.

"Sadece şaka yapıyordum," dedi dirseğinin üzerinde doğrularak. "Bu beni tam bir pislik gibi gösterir." Bana uzun uzun baktı. "Ama şunu söylemeliyim ki çok hoşsun."

Kalbim durdu.

Hoş.

Wit tenimin üstüne spiraller çizmeye başladı. "Dün gece sana söyleyemedim," diye devam etti. "Yani, dün gece sana söylerken gergindim ama evet, sen çok–"

"Bana hoş olduğumu söyleme," diye sözünü kestim, nabzım hızlanmıştı. "Lütfen bana hoş ya da tatlı ya da... Onun gibi bir şey deme."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Başımı iki yana salladım. "Gitmeliyim. Muhtemelen Rachel Yenge meditasyon yapmak için beni bekliyordur."

"Mümkün değil, Katil," dedi Wit. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Wit," diye inledim ve altından kaçmaya çalıştım.

"Meredith.. Sesi ciddileşmişti. "Kampa gitme riskini *gerçekten* alacak mısın?"

Bir an kavrayamasam da sonra anladım.

"Julia Halan gerçekten Ian'ın tarafındaysa," dedi kelimeleri ağzımdan alarak, "her şeyin üstüne bahse girerim ki ona haber vermiştir ve tam olarak gözetleme moduna girmiştir."

İç çektim. Wit muhtemelen haklıydı ve bu hayal kırıcıydı, özellikle de dün meditasyon konusunda adımlar attığım için. Rachel Yenge'nin yardımıyla, gerçekten beynimi boşaltıp rahatlayabilmiştim. O gün için anda kalmama yardımcı olmuştu. "Emin olmak için biraz keşif yapar mısın?" diye ona sordum.

Wit battaniyeleri üstümüzden attı. Yataktan kalktığında titredim, vücudunun sıcaklığını artık üstümde hissetmiyordum.

Bir sweatshirt bulmak için şifonyerini karıştırdı ve kapıdan çıkmadan önce dönüp bana baktı. "Burada kal."

Battaniyesini tekrar uyumayı planlıyormuş gibi üzerime çektim.

Ama onun dün geceki gibi terlediğini görmek istediğim için dramatik bir şekilde tişörtünü çıkardım ve ona fırlattım. Artık battaniyenin altından çıplak omuzlarım görünüyordu.

Wit önce ağzını açtı, sonra kapattı.

"Keşif," diye hatırlattım ona ve yanakları kızardı. Yavaşça başını salladı, sonra savaşa gitmek için arkasını döndü. Ona göremediği bir öpücük gönderdim.

Kapı gıcırdayarak kapandı ve sonra kendi kendine "*Hassiktir,*" dediğini duydum.

Sırtımı yastıklarına yasladım, ellerimle yüzümü kapattım ve güldüm.

~

Sadece on dakikalığına gitmişti ama geri döndüğünde, ben çoktan kalkmış ve elbisemi giymiştim. "Bir dakika ne?" dedi, ayakkabılarımı bağladığımı görünce. "Sana gitmemeni söylediğimi sanıyordum."

"Ve gitmedim," dedim arkamı dönerek. "Tam olarak buradayım."

Wit bir elini saçından geçirdi.

Güldüm. "Ah, hadi ama, biraz eğleniyordum."

"Evet," diye mırıldandı, " ve pek düşünceli değildi."

İlerledim ve ona sarıldım, iki kolumu da beline doladım. "Özür dilerim."

Parmaklarını sırtımdan başlayıp aşağı doğru indirerek cevap verdi.

"Wit!" diye bağırdım ama sesim nefes nefese kalmış gibi çıkmıştı.

"Ne?" diye sordu. "Sadece eğleniyordum."

"Hiç komik değil." Kafamı birkaç kez göğsüne vurdum. Güldü ve omzumu öptü. Bir dakika sarılarak sallandıktan sonra büyük soruyu sordum: "Orada mıydı?"

"Evet," dedi Wit. "Hem de kendi yoga matıyla."

"Muhtemelen Julia Hala'ya aittir," diye mırıldandım.

"Ben de öyle düşündüm."

Sarılmayı bıraktım. "Pekâlâ, o zaman bugün benim için meditasyon yok."

Wit tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten o elbiseyle meditasyon yapacak mıydın?"

Yumruklarımı şaka yollu sanki kavga etmeye can atıyormuş gibi kaldırdım.

Sırıttı. "Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Eve," diye yanıtladım. "Ailemle görüşmeliyim." Onu öpmek için eğildim, daha yoğun öptükçe kalbim patlayacakmış gibi hissettim. "Ama benimle traktör garajında buluş," diye ekledim göz kırparak. "Seni kahvaltıya götürüyorum."

"Wit'le kahvaltı mı?" dedi babam müştemilata döndüğümde, üzerimi değiştirip lavabonun yanında su içerken. Kafasını sallayarak onayladı. "Bu iyi bir davranış, Mer. Onu Çiftlik'ten çıkar, rahat etmesini sağla, biraz açılmasına yardımcı ol."

"Tom, içimden bir ses bunun Suikastçı'yla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor," dedi annem. "Hem de hiç." Bana bir bakış attı, eğleniyordu. "Son birkaç gecedir orada mıydın? Kulübede miydin?"

Yalan söylemeyi düşündüm. Eve dönüş saatlerimin sıkı kuralları vardı: Gece yarısı olduysa ve planlarda değişiklik olursa ve bir yerde kalmak istersem onları aramak zorundaydım.

Ve yani aslında, her zaman dürüst değildim. Birkaç kez, aslında Ben'in evinde kalırken aileme bir arkadaşımda kalacağımı söylemiştim.

Ama şimdi yalan söylemedim. Ailemin kuralları Paqua'da gevşekti ve bu sabah mutlu görünüyorlardı. "Evet dedim. Onunla takılıyordum. Biz sadece... konuşurken uyuyakaldık." Omuz silktim.

"Emin değilim..." diye söze başladı babam ama annem elini onun koluna koydu. Eğlenen yüz ifadesi gülümsemeye dönüşmüştü.

"İyi eğlenceler," dedi, ben de başka soru sormalarına izin vermeden sırt çantamla koşarak kapıdan çıktım.

~

Liman Sokağı Kahve Dükkânı, tüm yerlilerin kahvaltı yaptığı yerdi ama neyse ki Wit ve benim dar restoranda iki koltuk bulmadan önce sadece birkaç dakika beklememiz gerekmişti. Önündeki ikonik tabelasıyla Liman Sokağı, dozunda salaş haliyle eski moda bir lokanta havasına sahipti. Duvarlarda karışık bir fotoğraf ve çizim karışımı asılıydı ve uzun bir tezgâh boyunca kırmızı tabureler dizilmişti. Hemen arkasında devasa bir ızgara ve alt dolapları kaplayan kırmızı-beyaz dama desenli perdelerle mutfak vardı. Kahvaltınızın nasıl hazırlandığını izleyebilirdiniz.

Taburelerimiz arkada, en sondaydı. Bir adam siparişimizi almaya gelmeden önce menüyü gözden geçirmek için birkaç dakikamız vardı. *Vay canına*, ciddi spor yapıyor diye düşündüm. Yakışıklıydı ama Michael'dan daha genç görünüyordu. "Pekâlâ, size ne getirebilirim çocuklar?" diye sordu. Lacivert beysbol şapkasının altından kızıl-sarı saçları görünüyordu. Şapkasının ön tarafında *Bulldogs* yazıyordu. "Başlangıç olarak bir şeyler içer misiniz?"

"Kahve," dedik ikimiz de.

"Krema? Şeker?" diye sordu ve kısa bir tereddütten sonra, "Akçaağaç şurubu falan?"

Yüzümü buruşturdum. "Akçaağaç şurubu mu?"

Garsonumuz kızıl renkli sakalını kaşıdı. "Bilmiyorum," dedi. "Kardeşim böyle harika olduğuna yemin ediyor."

Süt ve şeker isteyerek kendimizi güvene aldık. "Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Wit, kahvelerimizi almak için uzaklaştığında.

"Yoo," dedim. "Tanımalı mıyım?"

Wit dizimi dürttü. "Üniversite hokey ligini takip ediyor musun?"

Başımı iki yana salladığımda iç geçirdi. Belli ki üniversite hokeyi için yaşıyordu.

Ama Ben basketbol oynardı ve ben de basketbolu takip etmiştim. Üç yıl üst üste kimin şampiyon olacağını bilmiştim. Villanova hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Hokey yıldızı bir çift kupa ve bir kahve demliğiyle geri geldi. Kaşıkla şekeri karıştırırken, "Peki, yemek için," dedi. "Ne düşünüyorsunuz?"

Her zamanki gibi ev yapımı patates kızartması ve pastırmalı krep ısmarladım ama Wit sosis-yumurta-peynir tabağı ve Monte Cristo sandviçi arasında karar veremedi. Garsonumuza gözlerinde aşırı hayranlıkla ne önerebileceğini sordu.

"Yani, ikisi de müthiş," diye cevap verdi. "Ama ben Monte Cristo alırdım." Gülümsedi, yanağında bir gamze belirdi. "Kız arkadaşımın favorisi."

Wit başını sallayarak onayladı ve yirmi dakika sonra sandviçini ısırmasını izledim. Erimiş peynir aktı ve tabağına damladı. "Güzel mi?" diye sordum.

Wit ağzı dolu bir şekilde bana bir bakış attı – *Benimle dalga mı geçiyorsun?* bakışıydı. "*Güzel mi* mi?" dedi yutkunduktan sonra. Utanmadan bağırmak için başını geriye eğdi, "Burası hayatım boyunca neredeydi ?!"

"Vermont'ta değildi!" diye bağırdı bir kadın ve bir başkası da ekledi, "Ya da Big Easy'de!"

Sesleri tanıdıktı... *Çok* tanıdıktı. "Aman Tanrım!" Birkaç tabure ötede oturan Honey ve Sarah'yı gördüğümde Wit'in kolunu çekiştirdim. İkisi de menüye bakmak yerine bizi gözetliyordu. "Saklan!"

"Nereye?" diye sordu Wit onlara el sallarken. "Neden?"

"Çünkü o ikisi adadaki en büyük dedikoducular!" dedim ona.

Wit sırıttı, dudaklarında hâlâ pudra şekeri vardı. "Ama ne," dedi sakince, "Neyin dedikodusunu yapabilirler ki?"

"Bizim," diye fısıldadım.

Wit'in gözleri açıldı. "Ah."

"Bu şaka değil. Sarah Çiftlik'e dönecek ve Michael'a söyleyecek–"

"—bizi kahvaltı yaparken gördüğünü," dedi Wit bir elini dizime koyarak. "Bu da demek oluyor ki Michael senin hakkında beni sorguya çekmeye devam edecek." Başını kaldırdı. "Anlaşılan birkaç gün önce odamdan çıkarken onunla karşılaşmışsınız?"

Yapabileceğim tek şey kızarmaktı.

Wit, pastırmamın bir parçasını çaldı. Yumuşacık kreplerimi işaret ederek, "Ye," dedi. "Önümüzde büyük bir Suikastçı günü var."

"Vur," dedim.

"Olayın bu olduğunu anladım, evet."

"Hayır." Başımı iki yana salladım ve kreplerimin üzerine akçaağaç şurubu döktüm. "'Vur' derken, herkes bizim suç ortağı olduğumuzu düşünecek' demek istedim."

"Neden?" diye sordu Wit. "Birlikte kahvaltı yaptığımız için mi?"

Ona bir bakış attım. *Şey, evet.*

Omuz silkmeden önce düşünceli bir şekilde kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Tamam, bırak düşünsünler." Taburemi onunla yüz yüze geleceğim şekilde döndürdü ve bacaklarını açarak benimkileri arasına aldı. Aniden Sarah, Honey ve kafe

ortadan kayboldu; sadece biz kalmıştık. "Hiçbir şeyi açıkça kabul etmemize veya reddetmemize gerek yok," dedi. "Ama elbette, bizim Suikastçı'nın yıldız çifti olduğumuzu düşünmelerine izin verebiliriz."

Sözleri içimi ürpertti. *Yıldız çift.* Bunu sadece bir ifade olarak kullandığını biliyordum ama yine de. "Bir anlaşmamız var," diye hatırlattım ona.

Wit güldü ve sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Bu nasıl sadece üç gün önce gerçekleşmiş olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok." Gülümsedim ve artık kendime daha fazla hâkim olamadım – ona doğru uzanıp onu öptüm, pudra şekerli dudaklarını. "Senden hoşlanıyorum," diye fısıldadım. "Senden gerçekten hoşlanıyorum."

"Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum," dedi gülümseyerek. "Hem de çok hoşlanıyorum."

~

Hesabı ödedikten sonra Wit, Edgartown'da bir tur atıp atamayacağımızı sordu. "Tabii, çok isterim," dedim ama kaşlarımı çattım. "Ama dün bütün gün buradaydın."

"Evet," dedi bana, "ama etrafı *keşfedemedim* –bir mekândan diğerine sürüklendim." Ellerini omuzlarıma koydu ve beni kaldırıma doğru çekti. "Hayır, bu taraftan Witty," diyerek Michael'ı taklit etti. "Rezervasyonlarımız var!"

Kıkırdadım ve elini tutabilmek için onu çektim. "Öyleyse sana büyük bir tur attıracağım," dedim. "Her yere ama her yere gideceğiz." Güneşin üzerimize vurduğunu hissetmek için durakladım. "Ama birinin en sevdiği yerden başlamamız konusunda ısrar ediyorum."

Kitapçı. Claire ve ben ne zaman şehre bisikletle gelsek, bisikletlerimizi yakındaki bir bölmeye kilitler ve önce Edgartown Kitabevi'ne giderdik. Siyah panjurlu ve huzurlu verandasını

gölgeleyen yeşil-beyaz tenteli güzel beyaz bir evdi. Şu anda iki küçük kız, büyükanne ve büyükbabalarıyla birlikte verandadaki sandalyelere oturmuş, aldıkları kitapları okuyorlardı. Bir an onları izledim, Wit elimi sıktığı için minnettardım.

İçeri girdiğimizde kapının üstündeki zil çaldı ve karşımızda, ikinci kata çıkan merdivenler vardı. Merdivenin her basamağına farklı renklerde ve şık bir yazıyla türün ismi yazılmıştı. *Evet,* diye düşündüm. *Evet, işte buradayız.*

Ablamın harikalar diyarı.

"Bu taraftan," dedim ve Wit'i sağdaki kemerli tarafa yönlendirdim. "Claire buraya salon derdi."

Çünkü eskiden burası bir ailenin eviyken muhtemelen oturma odaları burasıydı. Büyük pencereler odayı ferah ve aydınlık gösteriyordu, duvarlar açık tonda sarı rengine boyanmış ve tamamına ahşap kitaplıklar dizilmişti. *Martha'nın Bağevi,* diye yazıyordu birinin üzerindeki levhada -yerel keşifler bölümündeydi. Wit, tıpkı bir kâşif gibi, elimi bıraktı ve oraya doğru ilerledi. Bu arada, ben de huzurlu atmosferin tadını çıkarıyordum.

Ta ki kitabevinin büyük ön penceresinin yanındaki kasada konuşan birini duyana kadar. Müşteri değildi, yeni satış elemanı görevdeydi. Bir eliyle kitabı açıp diğer eliyle telefonunu kulağına götürdü. "Hayır, bir ıstakoz dürüm daha yiyemem," dedi alçak sesle. "Skinnys'ten sandviç alıp benimle burada buluşmaya ne dersin? Dışarıda oturacak bir yer bulur muyuz?"

"*Kahretsin,*" diye düşündüm kemik gözlükleri ve bir tutam siyah saçı fark ettiğimde. "Kitapsever tip," demişti Eli.

Bu adam tüm tanımlara uyuyordu ve oldukça hoştu.

"Ekşi maya ekmeğine biberli hindi lütfen," dedi. "Marul, domates, soğan." Durakladı. "Ah evet, bir de ballı hardal." Gözlerini devirdi. "Hı hı, beni kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyorsun." Gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Tamam, tamam, diye düşündüm Wit seyahat bölmesine geçtiğini söylediğinde. *Yani onun bir ilişkisi var...*

Kitapçı telefonu kapatıp onu cebine tıktıktan sonra, koltuğunun altında bir Martha'nın Bağevi hakkında tarih kitabı olan ve şimdi Avustralya ile ilgili bir şeyler okuyan Wit'i bulmak için seyahat raflarına doğru ilerledim. "Genç yetişkin kitaplarına bakmak için yukarı çıkıyorum," dedim saçlarını karıştırarak.

Başını sallayarak onayladı, sonra gözlerini kitabından kaldırmadan yanağını gösterdi.

Tatlı bir şekilde yaşlı büyükanneler gibi yanağını okşadım.

"Bir öpücük istemiştim," dedi daha sonra kasada buluştuğumuzda. Utangaç kitapçı, aldıklarımızın sessizce barkodunu okuttu ve poşete koymadan önce her kitabın içine turkuaz renkli bir Edgartown Kitabevi ayracı koydu.

"Hmm, öyle mi?" dedim sakince. "Fark etmemiştim."

Ama sonra kendi yanağımı gösterdim.

Wit bir makas aldı.

"Ahh!" diye bağırdım.

Kitapçı, "Elli üç dolar seksen sekiz sent," dedi ve onu saatine bakarken yakaladım. Sevgilisiyle öğle yemeğine çıkmayı bekliyordu. Daha sonra Eli'a bu haberi vermek zor olacaktı; neyse ki yelken hocasına düşkündü. Aklıma yine Claire geldi. Bitmeyen enerjisi ve kitaplara olan tutkusuyla buradaki müşterileri kendine hayran bırakacağını düşündüm.

Sen de yapabilirsin Mer, dedi, içimden bir fısıltı gibi. *O enerjiye ve tutkuya sahip tek kişi ben değilim...*

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Wit dışarı çıktığımızda çalan zille birlikte. Poşetimizi ileri geri salladı. "Claire Fox turunun bir sonraki durağı neresi?"

Claire Fox turu.

Hemen yükseldim. "Şekerci Çarşısı," dedim ellerimiz birbirini bulduğunda. "Yat kulübü iskelesinin yanında."

Wit başını salladı. Abartılı bir şekilde onaylayarak, "Önden buyurun," dedi.

"Tamam," diyerek uzandım ve yanağından öptüm. "Beni takip et."

ON İKİ

Wit, dönüş yolunda cipi kullanmasına izin vermem için beni ikna etti ve hız sınırına uyuyordu... Ta ki Çiftlik yoluna çıkana kadar. Ardından, heyecanlı bir çığlık atmadan önce daha yüksek bir vitese geçmek için debriyaja bastı. İlk başta güldüm ama ne kadar hızlı gidersek kalbim de o kadar hızlı atıyordu. "Yavaşlayabilir misin?" diye sordum. "Wit..."

Beni duymadı ve arkamızdan kalın toz bulutları yükseliyordu. Wink'in eski arabasının devrilmesinden endişe ederek dişlerimi sıktım. Daha önce, babam ve Brad Amcam üniversitedeyken olmuştu. Tarlalardan birinin içinde dolaşıyorlarmış ve yanlışlıkla onu devirmişler. Kimse yaralanmamış ama yine de araba yan yatmış. Dedem çok kızmış.

Ve Claire... En çok Claire'i ve o cipin Sarah'nın arabasına çarptığında ne kadar hızlı olduğunu düşünüyordum. Şerit yeterince geniş olsa da Paqua'nın otoyolu teknik olarak iki şeritli bir yoldu. Başka bir arabayla karşılaşsak ne olurdu?

"Wit," diyerek tekrar denedim, bu sefer bir elimle dizini sıktım. "Wit!"

Dönüp yüzümdeki dehşeti görünce gözlerinde bir şey parladı ve ben ona kadar bile sayamadan frene bastı, yolun kenarına çekti ve cipi park etti. "Kahretsin, kahretsin," diye mırıldandığını duydum, arabadan atlayıp kapımı açmak için yanıma geldi.

"Özür dilerim." Yolcu koltuğunda yerden yüksekteyken bana baktı. "Pisliğin tekiyim. Özür dilerim."

Ağlama, dedim kendime. *Ağlama.*

Ama on saniyeden kısa sürmüştü. Noktaları birleştirmesi on saniyeden kısa sürmüştü, Ben ise onları hiçbir zaman birleştiremeyişti. "Hayır, ben özür dilerim," diyebildim. "Ben sadece..." Ona bakamayacağım için bakışlarımı kaçırdım. "Kontrolün bende olmasını istiyorum. O zamandan beri..." Bir gözyaşı firar etti ve yanaklarım yandı. "Kontrolü elimde tutmam gerektiğini hissediyorum."

Wit, sürücü koltuğunu işaret etti. "Kesinlikle," dedi. "Lütfen sen kullan."

"Hayır," dedim ona. "Sen kullanmak istedin." Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. "Bununla başa çıkabilirim."

Çünkü yapmalıydım -direksiyon başında ben olmadığımda korku içinde yaşamaya devam edemezdim. Diğer sürücülere yeniden güvenmem gerekiyordu.

"Yine de bugün olmasına gerek yok," dedi Wit. "Sorun değil."

Emniyet kemerimi açmadım.

Başını salladı, cipin ön tarafına doğru yürüdü ve sürücü koltuğuna tırmandı. Kontağı çevirdi, arabayı birinci vitese taktı, sonra Christine Yenge'nin Range Rover'ı yanımızdan geçtikten sonra yola çıktı.

Yolun geri kalanında hız göstergesinin ibresi elliyi geçmedi ve cipi traktör garajının dışına park ettik. Wit beni müştemilata götürdü, kolunu belime doladı ve bir beyefendi gibi Edgartown ganimetlerimi (kitaplar, şekerlemeler ve yeni bir Black Dog tişörtü) taşıdı. "Bir şey var mı?" diye sordu, ben yeni hedefimi öğrenmek için posta kutusunu kontrol ederken. Viv dün gece de eli boş geldiğinde, Hakem Wink'e mesaj atmıştım. *Ne saçmalık,* diye yanıtlamıştı. *Yarına kadar almazsan bana haber ver, ben hallederim.*

"Yok," dedim bir nefes bırakarak. "Bomboş."

"Gerçekten mi? Bu saçmalık."

"Saçma olan ne?" diye sordu biri, arkamızı döndük ve Luli'nin kulübenin yanında olduğunu gördük.

Wit başımın tepesine tatlı bir öpücük kondurdu. "Sonra görüşürüz," diye fısıldadı, Michael'ın ona bir şey için ihtiyacı olduğunu söylemeden önce.

Luli'den biraz korktuğunu düşündüm, bu yüzden o ve ben yalnız kaldığımızda biraz güldüm... Ama arkadaşım benimle gülmedi. Bunun yerine Wit'in Kulübe'ye gitmesini izledi. "Güle güle," dedi, sesi neredeyse hüzünlüydü. "Güle güle, Benny Boy."

Midem bulandı. Luli yine Ben konusunu açacaktı. Neden? Alışveriş poşetlerimi aldım ve ona bir bakış attım. "Ona gerçek adıyla hitap edebilir misin, lütfen?" diye sordum.

Luli güldü. "Meredith, 'Buraya Sarah ve Michael'ı tebrik etmeye ve ailem ve arkadaşlarımla zaman geçirmeye geldim' e ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedim ona. "Ben de tam olarak bunu yapıyorum." Müştemilatın kapısını ittim ve Luli beni içeriye kadar takip etti. Ailem muhtemelen sahile gitmişti. Bugün hava cehennem kadar sıcak, en az otuz beş dereceydi.

"Evet," dedi Luli, "peki tek gecelik ilişkiler yaşamayacağım olayına ne oldu? Bize demiştin ki–"

"Rahat ol," diye sözünü kestim, enseme iğneler batıyormuş gibiydi. "Wit tek gecelik bir şey değil."

Luli kaşlarını kaldırdı. "Değil mi? Bu sabah tüm çiftlik sizi konuşuyordu. Dün akşam Yıldızlar Odası'ndan birlikte çıktığınızı herkes görmüş."

İyi bir cevap bulmaya çalıştım çünkü Wit'le henüz ne olduğumuzdan emin değildim.

Sonra babamın bu sabah Wit'le Liman Sokağı'na gideceğimizden bahsettiğimde söylediklerini hatırladım. "Bu iyi bir

davranış, Mer. Onu Çiftlik'ten çıkar, rahat etmesini sağla, biraz açılmasına yardımcı ol."

"Sakin ol," dedim tekrar. "Evet, iyi zaman geçiyoruz ama aynı zamanda onun ağzından laf alıyorum." Omuzlarımı dikleştirdim. "İttifakımıza yardımcı olacak suikastçı bilgisi."

Bunu söylemek çok yanlış geliyordu ama Luli'nin dudakları entrikacı bir gülümsemeyle kıvrıldığında, bunun söylenecek doğru şey olduğunu anlamıştım. En azından şimdilik. "Aah, bu çok şeytani. Düşmanla ilişki kurmak. Bayıldım." Oturma odasındaki kanepeye çöktü. "Konu açılmışken, bu öğleden sonra yardımına ihtiyacım var. Açıkçası, Margaret hâlâ bende ama onu nasıl avlayacağımı düşünüyordum..."

"Üzgünüm," dedim midem bulanarak. "Wit ve benim bugün planlarımız var... Peki, şey, Pravika veya Jake benim yerime geçebilir mi?"

"İkisi de işte," dedi Luli duygusuz bir ses tonuyla.

"Eli?" diye öneride bulundum.

"Aslında olabilir," dedi biraz düşündükten sonra, "Wit'in hedefinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Bugün amacım bunu öğrenmek," diye yalan söyledim.

Sırıttı. "Güzel."

Ürktüm.

"Öğrendiğin zaman bana mesaj at."

"Evet." Heyecanımı bastırmaya çalışarak hızla başımı salladım. "Elbette."

~

Sahilde olan herkese katılmak yerine Wit ve ben Paqua Göleti'ne gittik. Müştemilatta benimle buluştuğunda, "Hoşuna gidecek," dedim. "Oraya pek kimse gitmez. Claire ve ben oraya Gizli Sahil diyoruz."

"Kulağa harika geliyor," dedi ve plaj çantamı omzuna attı. Plaj için gerekli tüm malzemeler içindeydi: Havlular, güneş kre-

mi, kitaplar, buz gibi sular, sandviçler ve diğer atıştırmalıklar. Wit göz kırptı. "Beni *gizli* yerlere götürüyorsun."

Tarlalar boyunca yürüdük ama okyanus ve Oyster Göleti'nin aksi istikametindeki ağaçlık patikaya saptık. Her ihtimale karşı ikimizin de su tabancaları vardı. Wit'in diğer sağdıçlardan topladığı yeni bilgileri bana anlatmasını dinledim. "Nedimeler sinek gibi avlanıyor," dedi. "Brad Amca kahvaltılarını bastı ve Danielle'i eledi."

"Ahh, gerçekten mi?" dedim. Kuşlar cıvıl cıvıldı ve şimdiden sırtımdan ter damlıyordu. "Baş nedime mi?"

"HI-hı. Hepsi orada olduğu için bunun resmi bir düğün etkinliği olduğunu iddia etmeye çalıştı ama Wink bunu yaklaşık üç saniye içinde reddetti."

Güldüm.

"Ian hâlâ oyunda, bu yüzden ona dikkat etmeliyiz ve bence o kâbusun numarasını almak için Sarah'ya mesaj atmalısın."

"Sakin ol," dedim ve koluna yumruk atıyormuş gibi yaptım. Terden kayganlaşmıştı. "Viv bir kâbus değil. O sadece-"

"—en kötüsü," diye tamamladı Wit. "Sarah ve Michael beni daha önce onunla New Orleans'ta akşam yemeğine sürüklediler. İnan bana, o en kötüsü." Kafasını iki yana salladı. "Elbette hedefine ulaşamadı."

"Mmm," diye mırıldandım, Sarah'ya ulaşmaya pek hevesli değildim. "Wink ilgileneceğini söyledi."

Wit başını sallayarak onayladı, ardından yüzünde düşünceli bir ifadeyle sessizliğe büründü. "Sence ben kim hedefiyim?" diye sordu, cesareti kırılmış gibiydi. "Biraz korkmaya başladım."

"Bilmiyorum," diye yanıtladım. "Babam kuzenlerden birini almış, Nicole annemin hedefi, Jake'in yeni hedefi bir sağdıç, Danielle'in hedefi her kimse artık Brad Amca'nın hedefi ve Luli..." Dudağımı ısırdım. "Adın hiç geçmedi."

"Bu arada Luli için özür dilerim," dedi Wit. "Seni orada res-

men yalnız bıraktım." Kıkırdadı. "Bir yanım onun hedefi olduğumdan şüpheleniyor ve diğer yanım da ondan korkuyor."

"Senin suikastçın o değil," diye garanti verdim.

Ona hedefinin kim olduğunu söylemem gerekmesine rağmen...

Wit ve ben, herhangi bir Suikastçı ittifakını onaylamama ya da reddetmeme konusunda anlaşmıştık ama Luli'ye verdiğim bu söz tam olarak neye denk geliyordu? Wit'in bir sonraki hedefinin kim olduğunu zaten biliyordum, bu yüzden teknik olarak ona hemen ve şu an söyleyebilirdim. Ah. Wit'in güvenini kırmazdım, değil mi?

İki türlü de ona söyleyemezdim.

"Hey, bu harika bir ağaç," dedi, beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Kalın dallı ve gövdesine tuhaf sarmaşıklar dolanmış bir ağacın önünde durmuştu. Kalbim takla attı. Babam biz küçükken Claire ve beni pek çok yürüyüşe çıkarmıştı ve her zaman "orman ağacını" gösterirdi.

"Şuna bak!" Sırıtmaya başladım ve rekor sürede ağaca tırmanmak için Wit'in yanından hızla geçtim. Bir dalı denge çubuğu olarak kullanarak, bana baktığını görmek için bir yaprak parçasını ittim. "Ne?" diye sordum.

Gülümsedi. "Hiçbir şey."

Güldüm. "Ağaçlara tırmanmayı severim."

"Evet," dedi, ağzının kenarları kıvrılarak. "Tıpkı *bana* tırmanmayı sevdiğin gibi."

Nefesim kesildi.

Tıpkı bana tırmanmayı sevdiğin gibi.

"Çok fenasın," dedim.

"Ve buna bayılıyorsun," dedi ben zıplayarak yere indikten sonra.

~

Gizli Sahil mükemmel şekilde korunmuştu. Paqua Göleti güneş ışığında parıldıyordu, tahta şamandırası Wit'le benim

suya girip yüzmemizi bekliyordu. "Yine de önce vücudumuzun güneş kremini iyice emmesine izin vermeliyiz," dedi ve ben ona bakınca içini çekti. "Dinle, ben yanamam." Yarasını işaret etti. "Michael, Christine Yenge'nin hâlâ beni düğün fotoğraflarından kesmeyi istediğini söyledi. Hem yaralanır hem de kızarırsam, şansın benim tarafımda olmayacağını söyleyebilirim."

Homurdandım. "İyi."

Bu yüzden plaj havlularımızı serdik, füme etli sandviçlerimizi yedik ve bir süre kitaplarımızı okuduk. Claire'in en sevdiği fantastik serinin son kitabını satın almıştım ama üstsüz bir halde, Yeni Zelanda ve Avustralya kitaplarıyla uzanmış Wit'e bakmaya devam ettim.

"Tamam," dedim sonunda. "Ne zaman gideceksin?"

Bana bir bakış attı. "Ah, Michael sana söyledi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır ama takıntılısın –yani, bugün *bir tane daha* kitap aldın." Güldüm. "Ne zaman o taraflara gideceksin?"

"Yazın sonunda."

"Ve ne zaman döneceksin?"

Wit tereddüt etti, yavaşça kitabını kapattı. "Önümüzdeki mayısta."

"Bekle," dedim, doğrularak havlumun üstünde oturdum. "Ne?"

Wit de doğruldu. "Maceram," dedi. "Hatırladın mı? Devam etmek istediğim şu macera?"

Sessizce başımı sallayarak onayladım.

"Şey, işte o," diye açıkladı rehber kitabını kaldırarak. "Okula bir yıl ara veriyorum ve Yeni Zelanda'ya gidiyorum. Ailem ve ben bunun şu anda benim için en iyi şey olduğu konusunda hemfikiriz." Durakladı. "Çünkü Tulane..." Omuz silkti. "Bilmiyorum... belki oraya geri dönerim, belki transfer olurum. Düşünmem lazım."

Tekrardan sadece başımı salladım.

Wit bana baktı. "Meredith?"

"Bütün bir sene mi?" dedim kendimi tutamayarak.

"Hayır, *bütün* bir yıl değil," dedi. "Ağustosun sonundan mayısın sonuna kadar. Bir okul yılı kadar."

Nedense başım dönüyordu. Belki de aşırı sıcaktı. "Orada ne yapacaksın?" diye sordum.

"Her şey," diye yanıtladı. "Seyahat edeceğim tabii ki ama önce bir milli parkta tur rehberi olarak çalışacağım. Michael'ın arkadaşlarından biri bunu üniversitedeyken yaptı ve ayarlamama yardımcı oldu. Ben de Avustralya'ya gidiyorum." Gülümsedi. "Saçma gelebilir ama bir süre bir çiftlikte çalışmak istiyorum. Yapılacaklar listemde." Dudakları kıvrıldı. "Gülme."

Gülmedim. Çünkü şu an fark etmiştim, *gerçekten* fark etmiştim. "Wit tek gecelik bir şey değil," demiştim Luli'ye ama evet, *tam olarak* öyleydi -birbirimiz için tam olarak bu olacaktık. Cumartesi günü Sarah ve Michael "Evet," deyip gün batımına doğru yola çıktıktan sonra, Wit ve ben kendi yollarımıza gidecektik; o dünyanın öbür ucuna, ben de Hamilton'a. Bir anda bilmediğim sularda yüzüyormuşum gibi hissettim ve bu hoşuma gitmedi. Ben'le *dört yıl* çıkmıştık -öylesine kurulan ilişkiler konusunda gerçek bir anlayışa veya deneyime sahip değildim.

"Hey," dedi Wit bir anda. "Güneş kremini boşver. Hadi bir dalıp çıkalım."

"Evet, sonunda." Terden sırılsıklam olmuş halde havlumdan fırladım ve soğuk su tenime değdiğinde memnuniyetle iç çektim. Wit hemen sığ tarafta daldı ve göletin şamandırasına gitmeden önce aptal bir şekilde amuda kalktı. Sırt üstü döndüm ve onu takip etmek için elimden gelenin en iyisini yaptım.

Önce kendini şamandıranın üzerine çekti ve dengesini sağlayınca, hızla aşınmış tahta kalaslara yaslanıp bana yardım etmek için elini uzattı ve sonra beni öptü. Şamandıra güneşten

ısınmıştı ama ben biraz titredim. Wit'in kaygan teni çok iyi hissettiriyordu. Ellerimi ıslak saçlarına doladığımda parmak uçları belimde dans etti ve ben nefes almak için ayrılmadan önce öpücüklerimiz vücuduma küçük titreşimler gönderdi. "Lanet olsun," diye nefes verdim.

"Bu sabahın rövanşı," dedi.

Bikini iplerimi kurcalayınca güldüm. "Çözmek *pek zor* değil."

Omuz silkti. "Sadece sen de istiyorsan."

"Evet, elbette." Ellerimi omuzlarında, şekilli kollarında gezdirdim. Çünkü evet, onun yanında rahattım ve birlikte yalnızca birkaç günümüz de olsa, bunu gerçekten istiyordum. "Sadece burada değil," dedim ve köprücükkemiğini öptüm. Gizli Sahil'de bir tek biz olabilirdik ama *gerçekten* baş başa değildik. "Daha sonra?"

"Mmm, evet," diye mırıldandı Wit. "Daha sonra. Şey, tamam." Düzgün düşünemiyor gibiydi. "Güzel, her şey yolunda."

Sonra sertçe şamandıradan yuvarlanarak gölete düştü. Sanırım bir tür soğuk duş gibiydi. Komikti.

"Sen çok fenasın," dedi yüzeye çıkınca.

"Ve buna bayılıyorsun," dedim ona bacaklarımı suya uzatarak.

Wit bana su attı.

Ben de suyu tekmeleyerek onu ıslattım.

Nasıl sadece dört günümüz kalmış olabilirdi?

ON ÜÇ

O öğleden sonra annem beni doğrudan düşman bölgesine göndermeye karar verdi. Wit ve ben bir saat daha Gizli Sahil'de kaldıktan sonra kendimizi havlulara sarıp Suikastçı'da ilerleme kaydetmek için eşyalarımızı topladık. Eh, Wit ilerleme kaydedebilirdi –ben belirsizlik içinde kalmıştım, müştemilatın posta kutusu *hâlâ* boştu. *Ne iş, Viv?* diye düşündüm.

Ama buna rağmen, Wit'i depoya götürdüm ve ona Claire'in devasa, yüksek basınçlı çok atışlı sırt roketi silahını almasını teklif ettim. Basit Süper Sağanak'a sadık kalacaktım. Sırtıma takmayı denersem, o beni yavaşlatırdı. *O kadar* teferruatlı bir silahtı ki. "Senin tehlikeli olduğun söylentisi çoktan yayıldı," dedim Wit'e. "Kullan ve keyfini çıkar."

"Emin misin?" diye sordu, su tabancasına neredeyse saygı ve hayranlıkla bakarak.

Başımı sallayarak onayladım. Claire de onun kullanmasını isterdi.

Wit beni öptü –gerçekten öptü. Elimi yavaşça saçlarından geçirdim ve ensesindeki tüylerinin diken diken olduğunu hissettiğimde gülümsedim. "Gitmeliyiz," diye fısıldadı ardından. "Biraz zamana ihtiyacım var," –duraksadı– "biraz zamana."

Bir kaşımı kaldırdım. "Biraz zamana mı?"

Başını salladı, yanakları kızarmıştı. "Kendimi toparlayabilmem için."

Sırıttım. "Kendini toparlayabilmen için mi?"

"Evet, toparlayabilmem için." Wit de sırıttı, eli başımın arkasına gitti ve yüzümü göğsüne bastırdı. Onun kalp atışlarını hissedebiliyordum. "Bilirsin, kendimi yeniden odaklamam lazım." Boğazını temizledi. "Suikastçı için."

"Tabii," dedim, ona gülümseyerek. "Öyle yapmalısın."

O an üzerime bir kıskançlık dalgası yayıldı. Çünkü ikinci plana atılmıştım ama Wit ve ben sahilden dönerken yaptığımız anlaşmayı da gözden geçirdik: Elemelerde birbirimize yardım etmeyecektik.

Böylece annemin elime hemen bir alışveriş listesi tutuşturduğu müştemilata geldim. "Julia ve Rachel markete gidiyorlar," dedi. "Birkaç şey almak için onlarla gitmeni istiyorum."

Donup kaldım. *Julia Hala ve Rachel Yenge.*

Hayır.

Hayır!

Onlar *Ian*'ın tarafındaydı, benim değil. Onlarla herhangi bir yere gitmek tuzağa düşmekle eşdeğerdi.

"Hmm, sen neden gitmiyorsun?" diye sordum.

"Çünkü sanırım sonunda Nicole'ü alt etme şansı buldum," diye yanıtladı ve kapıyı işaret etti. "Onlarla Kamp'ta buluşacağımı söylemiştim."

"Anne," diye sızlandım.

İç çekti. "Meredith."

Bisikletimi kaptım ve Kamp'a giden mümkün olan en uzun rotayı seçtim, ormanın derinliklerine doğru ilerledim ve Ian'ın varlığından haberinin bile olmadığı patikaları kullandım. Halamın evine vardığımda, Ethan ve Hannah'yı arabaya bindirmişlerdi bile. Aniden frene bastım ve kendimi arabaya attım. "Meredith!" diye alkışladı çocuklar.

"Merhaba," dedim temkinli bir şekilde ve kemerimi bağladıktan sonra hemen dönüp bagajı kontrol ettim. Arabada olmakla evin içinde olmak aynı şey miydi? Güvenli bölge sayılır mıydı?

Wink ve Honey'e bu konuda mesaj atmalıydım.

Neyse ki bagaj boştu.

"Pekâlâ," dedi Julia Hala sürücü koltuğundan. Rachel Yenge ve şişmiş karnı ön koltuğa zar zor sığıyordu.

"Bu çocuk artık gelebilir mi?" diye mırıldandı.

Julia Hala güldü ve sonra yola koyulduk. Ian'ın bizi Stop & Shop'ta bekliyor olacağından korkarak otoyola çıkmadan üç kilometre boyunca midem bulandı. "İyi misin Mer?" diye sordu Julia Hala, West Tisbury Yolu'na döndüğünde.

"Evet," dediğimi duydum. "İyiyim."

O kadar paranoyaktım ki kucağımda telefonum titreyince çığlığımı bastırmak zorunda kaldım ama @sowitty17'nin bana mesaj attığını görünce rahat bir nefes verdim. Telefon numarasını istemek aklımdan çıkıp gidiyordu.

Anne O'Brien da, diye yazmıştı, *kim?*

Ne? diye düşündüm. *Dupré kuzenlerinden birini çoktan öldürmüştü.*

Margaret'in annesi, diye yanıtladım, Luli'nin benim uzak akrabalığımı henüz ortadan kaldırıp kaldırmadığını merak ederek. *Michael*'ın kuzenini nasıl almayı başardın?

Kollarımdayken sana anlatırım, yazdı.

Nefesim kesildi. O kadar rahattı ki, onun için çok kolaydı. Yazdıklarının ardından aptal göz kırpan yüz emojisi veya yüz tane iğrenç kalp yoktu –alay etmiyordu, hatta flört bile etmiyordu. O sadece açık ve samimi davranıyordu.

Açık ve samimi olmak Wit'in kişiliğinin bir parçasıydı.

Tavsiyen var mı? diye sordu cevap vermeyince. *Ah, akıllıca bir tane falan?*

Tenis kortunu dene, diye yazdım @claires_sister hesabımdan. *O ve Honey öğleden sonra tenis oynarlar genelde.*

Bunu gönderdikten sonra arabadaki herkes inledi – Stop & Shop'a gelmiştik. Ya da Fox'ların dediği gibi, "Stop & Plop".

Yakın gelecekte hiçbir zaman hareket etmeyeceğinizi ima eden bir ses olarak "plop".

"Ah," dedi Rachel Yenge, Julia Hala arabayı süpermarketin dolu otoparkında sürerken. Görünürde boş yer yoktu. "Sekiz aylık hamile olmak engelli sınıfına girer mi?"

"İşte, anne!" Hannah, otoparkın etrafında birkaç kez döndükten sonra bağırdı. "Birisi çıkıyor!"

"İyi gördün, Han!" Ona beşlik çakmak için öne doğru uzandım.

"Pekâlâ çocuklar," dedi Julia Hala park ettikten sonra. "Kuralları biliyorsunuz..."

Ethan ve Hannah, "Market arabasına sıkı tutunacağız," diye tekrarladılar.

Yoksa izdihamın içinde kalırsınız, diye ekledim sessizce çünkü bu araba yoğunluğu içeride bizi bekleyen şey için sadece bir uyarıydı: Saf kaos. Artık Ian hakkında paranoyaklaşacak zamanım yoktu -ezilmeden mağazada gezinmeye odaklanmam gerekiyordu.

"Arabada buluşalım mı?" diye sordu Rachel Yenge.

Onaylayarak başımı salladım. Farklı alışveriş listeleri için ayrılacağımızı söylemeye gerek yoktu. Market arı kovanı gibi kaynıyordu. Muhtemelen hoparlörlerden müzik çalıyordu ama duyamıyordunuz. İnsanlar her yerdeydi, bazıları doğrudan denizden çıkıp gelmişti. Bir adam gömleksizdi, sadece sörf şortu giyiyordu ve iğrenç bir şapka takıyordu.

İşte başlıyoruz. Derin bir nefes aldım ve kendimi en yoğun saatte markete attım. Mağazada bugün resmen trafik vardı, aynı anda yalnızca bir alışveriş sepeti hareket edebiliyordu. Annemin listesindeki ilk madde tuvalet kağıdıydı.

O yüzden doğal olarak dördüncü reyona, kahvaltı reyonuna doğru ilerledim. Stop & Plop ile ilgili diğer büyük sorun da buydu: *Hiçbir şey* olması gerektiği yerde değildi. Markette gezinip Charmin'i* ararken onu Cheerios, Reese's Puffs ve Golden Grahams'ın** yanında buldum. Şampuan ve saç kremi, salata

* Tuvalet kâğıdı markası. -(e. n.)

**Mısır gevreği markaları. -(e. n.)

sosu, meyve ve sebzeler arasında ürün bölümündeki kahve ile birlikteydi.

Tuvalet kağıdını (ve bir kutu Nature Valley barını) sepete attıktan sonra Wit'ten yeni bir mesaj geldi. Başka bir trafik sıkışıklığının ortasında, telefonumun kilidini açıp şunu yazdığını gördüm: *Eli'in erkek kardeşi öğleden sonraları traktörü mü kullanıyor? Nerede?*

Bir saniye, diye yazdım. *Anne Teyze'ye ne oldu?*

Hemen cevap yazdı: *Sen tenis kortlarına gitmemi söyledin ve ben de gittim.*

İç çektim. Wit orada çok eğleniyordu ve ben tam anlamıyla burada sıkışıp kalmıştım. *Belki de Viv'in hedefini öğrenmek için Kamp*'ın altını üstüne getirmeliydim? Meseleleri kendi elime alıp halletmeliydim?

"Hey, hanımefendi!" diye bağırdı arkamdan biri. "Hareket edecek misiniz?"

Başımı yukarı kaldırdığımda tüm müşterileri engellediğimi gördüm. "Evet!" diye bağırdım. "Özür dilerim!"

Kırk beş dakika sonra şarküteri tezgâhında hindi, jambon ve peynir için beklerken ve sevimli Ukraynalı işçilerin yoğun aksanlarıyla birbirleriyle tartışmalarını dinlerken Wit bana tekrar DM attı. *Göl Evi'nin ön kapısının önündeki bir sandalyede oturuyorum,* yazmıştı *Sarah'nın nedimesi Haley'yi bekliyorum. Tam bir saattir saçını kestiriyor.*

Kahkaha attım. *Yani Eli'ın kardeşi artık yok mu?*

İcabına baktım, diye teyit etti. *Sonrasında Michael*'ın en sevdiği amcasına sıra geldi.

Yok artık?

Claire'in silahı tam bir canavar, diye cevap verdi. *Kesinlikle çığır açan bir şey.*

Kıkırdadım. Göl Evi*'nin birden fazla kapısı olduğunu biliyorsun değil mi?*

Merak etme, diğerlerini hallettim, diye yazdı Wit. *Her kapı kulpunun altına sandalye yerleştirdim.*

Planındaki başka bir açığı daha yazdım. *Pencereden dışarı çıkabilir.* Göl Evi, tek katlıydı bu yüzden kolaylıkla pencereden çıkabilirdi.

Tamam, dedi, *bunu mümkün olan en güzel şekilde söylüyorum, gerçekten ama Haley'le yemeğe gitmek zorunda kaldım... ve o pencereden dışarı çıkmayı düşünmez. O senin gibi değil!*

Sıra numaram söylendi. "Yedi-bir-yedi!!"

Etkilendim, diye yazdım hızlıca ekrana bakıp gülümseyerek. *Onu beklerken iyi eğlenceler.*

~

İki buçuk saat sonra -evet, iki buçuk- Julia Hala'nın minibüsü müştemilatın önünde durdu. Annem bizi tamamen taş gibi bir suratla karşıladı. "Funfetti dondurmasını aldın mı?" diye sordu poşetlerimi boşaltırken.

"Evet, efendim," dedim, alışveriş listesinde olmamasına rağmen. Olmasına gerek yoktu; babam Pillsbury'nin vanilyalı ve şekerli dondurmasına o kadar takıntılıydı ki, süpermarkete her gittiğimde alırdım. "Babamın nesi var?" Ne zaman stresli ya da üzgün olsa şekere abandığı için sordum.

"Sadece içeri gir," diye cevap verdi annem. "Göreceksin."

Elimde plastik poşetler varken babamı elinde kaşıkla kanepeye yığılmış halde buldum. Ve yüzünde yenilmiş bir ifadeyle...

Suikasta kurban gitmiş, anlamıştım. Öldürülmüştü.

"Kimdi?" Dondurmayı bir veya altı kaşık dolusu yiyip yemediğini kontrol ettim. Annem sırtını sıvazlayarak yanına oturdu.

"Kimdi?" Bana bir bakış attı. "Kimdi?"

Omuzlarım çöktü. *Lanet olsun.*

Babam ikili koltuktan fırladı. "Tamamen farklı bir şekilde oynuyor," dedi. "Brad aradı." Kafasını salladı. "On kişiyi öldürdü Meredith -*sekizi* sen yokken oldu."

"Tanrım," diye nefes verdim. Wit'ten en son nedime Haley'i

saf dışı ettikten hemen sonra haber almıştım. Planı işe yaramıştı ve listesinde sırada Christine Yenge'nin kız kardeşi vardı.

"Bir de bandana takıyor," diye ekledi babam. "Yüzünü gizlemek için."

Wit'e hızlıca bir mesaj attım. *Bandana mı?*

"Ve bir şekilde Wink'i dürbünü ödünç almaya ikna etmiş."

Elbette, diye cevap verdi Wit. *Biraz gizlilikten kimseye zarar gelmez.*

"Ona Claire'in silahını mı verdin, Mer?" diye sordu annem.

"Ah." Telefonu cebime koyarken kızardığımı hissettim. "Hmm, evet, verdim." Babama baktım. "Üzgünüm."

Annem gülerken o kaşlarını çattı. "Eminim, iyi ellerde olduğu için mutludur."

Gülmeme engel olamadım. "Ben de böyle düşünmüştüm."

Ama sekiz suikast mı, Wit? Gerçekten mi?

Belki biraz iğren—

Birisi mutfak kapısını çaldı. Onun bir Fox olmadığını anladığımda hemen kulaklarım dikildi. Uzun süredir devam eden kapıyı çalmama kuralını biliyorlardı. "Açık!" Babam bir ağız dolusu dondurmayla seslendi. "Her zaman açık!"

Kapı gıcırdadı ama Wit oturma odasının eşiğini zar zor geçmişti ki babam çıldırdı. "Ama sana değil," dedi ve dışarıyı işaret etti. "Kesinlikle hayır."

Annem tel kapıdan giren Wit'e eşlik etmek için hareketlendi. "Çok erken," diye fısıldadığını duydum. "Biraz erken oldu, Wit." Bana doğru döndü ve başıyla Wit'i takip etmemi işaret etti.

Ağaçların altında buluştuk. "Christine Yenge seni öldürecek," dedim ona. "Kelimenin tam anlamıyla, seni kendi elleriyle öldürecek."

Çünkü Wit'in kırmızı bandanası artık boynunda asılıyken, yüzünün üst yarısı sadece çillerle değil, aynı zamanda derin güneş yanıklarıyla da doluydu. En hafif tabirle, morluğuyla ilginç bir kombinasyon oluşturmuştu.

Ona bakarak *cık cık* diye söylendim. "Görünüşe göre birileri yine güneş kremini sürmemiş."

"Aklımdan çıkmış," dedi Wit, ben onun burun kemerine bakarken. "Meşguldüm."

"Evet, *seri* katil olmakla."

"Pekâlâ, oyunun amacı bu değil mi?"

"Babam sana çok kızgın."

"Öyle görünüyor." Wit elini saçlarından geçirdi. "Bana kızgın kalacak mı?"

Kararsız olduğum için bir an tereddüt ettim, sonra başımı iki yana salladım. "Dondurmasını bitirdiğinde iyi olacak."

Wit nefes verdi. "Ohh." Kollarını bana sardı ve gülümsedim.

"Şimdi bana anlatmalısın," dedim. Bana her suikastını anlatmalısın. Alıntı yapıyorum, 'beni tekrar kollarına aldığında' yapacağını söylemiştin."

Yüzündeki morluğun altı bile kızardı. Tamamen kızarmıştı. "Akşam yemeğine ne dersin?" diye mırıldandı. "Sana bu akşam yemekte anlatmama ne dersin?"

"Akşam yemeği?" Kollarımı boynuna doladım. "Randevu gibi mi?"

"Evet, akşam yemeği." Wit başını sallayarak onayladı. "Akşam yemeği gibi."

Kalbim titredi.

O zaman bu bir randevu *değildi.*

Wit arabanın kapısını benim için açtığında hâlâ bir randevu gibi *geliyordu.* Portakallı şampuanı gibi kokuyordu, yeni duş almış ve ince mavi bir gömlek giymişti. Rüzgârda saçları dalgalandı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum yanımda kemerini bağladığında.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. "İstediğin herhangi bir yere ne dersin?"

~

Bağevi'nin küçük balıkçı kasabalarından biri olan Menemsha'daki Ana Liman'ı seçtim. Restoran ıstakozuyla ünlüydü ve geçen gün Atlantic'e davetli olmadığım için ciddi ciddi gitmeye can atıyordum. Wit ve ben rezervasyon yaptırmamıştık, bu yüzden bir masa boşalana kadar rıhtımda dolaştık. "Claire ve ben burada yarışmayı severdik," dedim ona. "Her zaman kazanırdı ama bir keresinde yaklaşmıştım ve düşüp dizimi sıyırmasaydım muhtemelen kazanırdım."

Wit elimi tuttu.

Cevap olarak, onu çektim ve önüne geçtim. Şans eseri, bu gece topuklu ayakkabı giymemiştim, bir çift gladyatör sandalet giymiştim.

Ama Wit kısa sürede bana yetişti. Rıhtımın sonuna doğru koştuk ve yarış berabere bitti. Ödülümüz Ana Liman'ın hostesinden masamızın hazır olduğunu söyleyen bir mesajdı.

Bizi pencerelerin yanına oturttu, doğal ahşap iç mekân ve her zamanki mavi su bardakları sıcak bir karşılamaydı. Masamızda dört sandalye vardı ve Wit benim yanımdaki sandalyeyi çekti. "Ne?" dedim. "Oraya oturma."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü karşıma oturmalısın," dedim. "Böylece yüzünü görebilirim."

"Meredith, yüzüm bir *enkaz* halinde."

Kıkırdadım. Öyleydi ama aslında öyle değildi de.

"Ayrıca," dedi Wit yanıma oturarak, "eğer burada oturursam bunu yapabilirim..." Kolunu omzuma attı. "Ya da bunu..." Parmaklarını saçlarımdan geçirdi. "Ya da *bu*..." Eli dizime gitti. "Ama, demek istediğim, eğer sen..."

"Hayır," diye sözünü kestim, parmaklarımızı masanın altında birbirine dolayarak. "Bazı geçerli noktalara değindin."

İkimiz de ıstakoz midyesini sipariş ettik: Taze haşlanmış ıstakoz, buharda mantı, mısır koçanı ve bebek patatesler. Sonra Wit bana Kır Evi'nin ızgarasının altına saklanarak bisikletli bi-

rini vurmak da dahil olmak üzere bugünkü tüm suikastlarını anlattı. Göl Evi'ndeki gözetleme yeri yüzünden ensesinin arkası *da* güneş yanığı olmuştu ve babamı ormandaki bir kurt gibi takip etmişti.

"Onu bir ağacın arkasına saklanıp falan mı vurdun?" diye sordum.

"Eh, tam olarak değil." Boynunu kaşıdı. "Aslında," -sesini alçalttı- "onu tuvalette yakaladım..."

"Hayır!" Kahkahalara boğularak alnımı omzuna yasladım. "Yapmadın!"

Wit de gülmeye başladı, omuzları aşağı yukarı hareket ediyordu. "Özür dilerim ama yaptım."

Akşam yemeğimiz birkaç dakika sonra geldi. Buharı tüten iki büyük tabak lezzet. "Bunun için iki yazdır bekliyorum," dedim ıstakoz kabuklarımızı açarken. "Aman Tanrım." Zevkle inledim.

"Ah, vay," dedi Wit. "Sana bir dakika vereyim mi?" Sandalyesini geri itiyormuş gibi yaptı. "Sana ve ıstakozuna?"

"Haha, çok zekice." Gözlerimi devirdim ama kalbim hızla atıyordu. Wit ilk lokmasını eritilmiş tereyağına batırırken ben de telefonumun kilidini açtım ve oradan geçen bir garsondan fotoğrafımızı çekmesini rica ettim.

"Tamam," dedi çocuk kamerayı ayarlayarak. "Gülümseyin."

Ve gülümsedim -mutlulukla dolu bir gülümsemeydi, bir daha hissedebileceğimden emin olmadığım mutlulukla. Ama sonra gözümün ucuyla Wit'in çenesinden aşağı damlayan tereyağını fark ettim ve eğilip onu yalama *ihtiyacı* hissettim. Garson ne de olsa birçok fotoğraf çekerdi. Bunu paylaşacak değildik.

"Ah, evet, bunu paylaşacağız," dedi Wit, tüm resimleri gözden geçirdikten sonra. Instagram'da bir tane yayınlamak için anlaşmıştık. "Ya bu ya da hiçbiri."

"Ama yüzünü yalıyorum," dedim ekranı işaret ederek. "Yüzünü *yalıyorum*."

Sırıttı. "Ve ne harika bir yüz."

Kahkaha attım.

"Hadi ama," dedi. "Bunu paylaş. Bu biziz."

Bu biziz.

Bununla ne demek istemişti? Sadece bir hafta geçireceksek, gerçekten "biz" miydik? Fotoğrafa tekrar baktım -Wit'in dağınık saçları ve o turkuaz gözleri heyecan vericiydi ama aynı zamanda telaşlıydı. Endişelendim çünkü bir elim göğsündeydi, diğer elim de erimiş tereyağını yalamak için onu yakınıma çekmek amacıyla ensesindeydi. Kelimenin tam anlamıyla dilimi görebiliyordunuz.

Ve mutlu gülümsememi.

"Tamam, iyi," dedim, damarlarımda heyecan dolanıyordu. "Hadi yapalım." Bu şerefi vermeyi teklif ettikten sonra ekranıma birkaç kez tıkladım. @claires_sister olarak ilk paylaşımımdı. "Açıklama ne olmalı?" diye sordum, Wit ekranı görmek için eğilince. Çenesini boynumun girintisine yasladı ve ben de elimi rastgele bir şekilde saçlarının arasından geçirdim. *Umarım çok fazla insanın akşam yemeğini mahvetmiyoruzdur*, diye düşündüm, insanların yakın hallerimizi yargıladığını biliyordum. Bazı bakışları üzerimde hissetmiştim.

"Açıklama yazma," diye cevap verdi Wit.

"Yani sadece etiket mi?" diye sordum. "#OleyOArtıkBirDupré?"

Nefes verdi.

"Sarah ve Michael," diye hatırlattım ona. "Sarah ve Michael için."

"Yanlış," dedi. "Bu *bizim* için."

Sonra başparmakları dokunmatik ekranın üzerinden uçarak telefonumu çaldı. Resmi paylaşmak için dokunmadan önce yazdığı her şeyi taramasını gergin bir şekilde izledim. Belli belirsiz bir şekilde gülümsedi ve iPhone'u geri verdi.

"Gözlerin bayram etsin," dedi.

"Zorunda mıyım?"

Çenesini omzuma bastırdı. "Şuna bak!"

Ben de yaptım. Gülünç fotoğrafımızın altında daha da saçma bir etiket vardı: #BeniWitryyeAyarlayın.

Ağzım açık kaldı.

O kahkaha atıyordu.

"Yine," dedim yavaşça, kalbim çok hızlı çarptığı için zar zor konuşabiliyordum. "Christine Yenge seni kendi elleriyle öldürecek."

"Biliyorum," dedi Wit. "Ama ben Witry'yim, Dupré değil." Beni dürttü. "Ve biz suç ortağıyız."

"Daha önce onaylamak ya da reddetmek konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedim ama sonra onu yanağından öpmeden önce sırıttım. "Sen sadece–"

"Hey âşıklar!" diye bağırdı restoranın bir yerinden biri. "Burası bir aile ortamı! Aşkınızı yaşamak istiyorsanız, dışarı çıkın!"

~

Wit, müştemilatın dışında bana iyi geceler öpücüğü verdi. Geç olmuştu. Akşam yemeğinden döndüğümüzde, babam gerçekten de Funfetti dondurmasını bitirmişti ve Wit'le olan davasını unutmuştu, bu yüzden son birkaç saati ailemle takılarak geçirmiştik. Wit'in onların yanında Ben'in hiç olmadığı kadar sakin olduğunu fark etmiştim, koltuğunda rahat oturuşundan, konuşurken gerçekten heyecanlanmasına kadar. Bilmiyorum – Ben ailemle konuşurken her zaman kibar ve nazikti, oysa Wit'le biz birlikte eğlenen bir aileydik. Hatta bir noktada, o ve babam tüm tuvalet sahnesini bile anlattılar. Annem o kadar çok güldü ki gözünden yaş geldi ve ben onun bu kadar çok güldüğünü görünce, o kadar mutlu oldum ki. Bu iyi hissettirmişti; neredeyse eski zamanlardaki gibi. Tabii ki tam olarak değildi.

Ama yakındı.

"Sonra görüşürüz," dedim ona bir kez daha sarılarak. Birlikte eridik, ikimiz de terledik. Bağevi'nin sıcaklığı genellikle geceleri düşerdi ama hava hâlâ bu öğleden sonra olduğu gibi ılıktı.

"Sonra mı?" Wit bana daha da sarıldı. "Yarın mı?"

Güzel bir soruydu. Bu hafta neredeyse her geceyi, tesadüfen ya da bilerek onun odasında geçirmiştim. Arkamı dönüp eve baktım. "Yarın," dedim çünkü onunla şimdi çekip gitmem çok bariz olurdu. Ailem artık sadece arkadaş olmadığımızı biliyordu -kendi sandalyemde oturmak yerine, Wit'in koltuğunun koluna tünemiştim, böylece saçını karıştırmaktan veya elimi omzuna koyup sallamaktan sadece bir adım uzaktaydım.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sormuştu annem, mutfağa dondurma almaya gittiğimiz sırada. Ben cevap vermeyince "Instagram paylaşımını gördüm," diye eklemişti.

"Evet," diye kabul ettim başımı sallayarak. "Öyle."

Yüzüne yerleştirdiği ifadeyle neredeyse üzgündü -hafta sonu ona veda etmek zorunda kalacağım için üzgündüm. "Zor olacak," dedi sessizce.

"Biliyorum," diye fısıldadım ve o kadardı. Moose Tracks dondurmasını dört kâseye koyup oturma odasına geldik.

Wit'e "Sonra görüşürüz," dedim ve onun gecenin karanlığında gözden kaybolmasını izledikten sonra posta kutusuna doğru yürüdüm. Muhtemelen Viv hâlâ ismi bırakmamıştı; Sabah Wink'e tekrar mesaj atacaktım ama kontrol etmemin ne zararı vardı?

Üçüncü seferde şansımın *dönecek*, diye umdum ve iPhone el fenerimi açıp cılız kapıyı açıp bir kâğıt bulduğumda afalladım; üstünde mor bir Post-it Not olan yeni hedefim. Şöyle yazıyordu: *Sevgili yaşlı büyükbabanı olaya mı karıştırdın? Büyü biraz.*

"Siktir git," diye mırıldandım ışığı kâğıda doğru tutarak.

İlk başta kafam karıştı.

Ama ben çoktan... diye düşündüm. Çoktan öldürdüm...

Sonra aklıma geldi ve şok oldum; tokat yemiş gibiydim. Yazanı tekrar tekrar okudum -bir yanlışlık olmalıydı. Bir hata olmalıydı, çünkü isim...

İsim.

Onun ismiydi.

~

Üst ranzada yatıp tavana baktım, tişörtüm ter içindeydi. Müştemilatta klima yoktu, bu yüzden pencerem açıktı ve çalışan iki vantilatörüm vardı. *Bana ne yapacağımı söyle,* dedim Claire'e. *Bana ne yapacağımı söyle.*

Bu gece her yerdeydi. Yemin ederim, aşağıdaki şiltede kıpırdandığını duyabiliyordum.

Ama cevap vermeyince iç çektim, doğruldum ve terli saçlarımı topuz yaptıktan sonra kendimi yalınayak evden çıkıp Kulübe'ye giderken buldum. Yarın yağmur yağması gerekiyordu ama gökyüzü yıldızlarla parıldıyordu.

Odasına geldiğimde Wit'in de bir vantilatörü varmış gibi görünüyordu. Panjurlarından lamba ışığı sızmıyordu, bu yüzden uyuduğundan şüphelendim. *Girmeli miyim?* Uykulu bir ses duymadan önce bunu düşünüyordum, "Geleceğini biliyordum."

Kapısından içeri süzülmek için ihtiyacım olan tek şey buydu. Camdan yansıyan yıldızların ışığında, şifonyerinin üzerindeki vantilatörü ve çarşafın altında üstsüz uzanan Wit'in yatakta olduğunu gördüm. Battaniyeleri yere atmıştı. Çok sıcaktı.

Hemen yatağa girmemiştim. "Nereden bildin?"

"Çünkü vedalaşırken, ilk başta bana *yarın* beni göreceğini söylemiştin." Esnedi ve dirseğinin üzerinde doğruldu. "Sonraki seferdeyse, daha *sonra* görüşeceğimizi söyledin."

"Ah, fark etmemiştim," diye yalan söyledim.

Bana inanmadı. "Geceleri uyumana hangisi yardımcı olacaksa."

Gözlerim doldu.

Anlık bir sessizlik oldu.

"Buraya gel," dedi Wit.

Gözyaşlarımı sildi ve yanına yatmak için adım attım... o an şiltenin üzerindeki soğukluğu hissettim. "Buz torbaları mı?" diye tahminde bulundum.

"Evet." Beni kollarının arasına aldı. "Herkes onları bana vermeye can atıyor, bu yüzden..."

Ağzımdan bir kıkırdama çıktı ve yarasına dokunmak için uzandım. Wit abartılı bir şekilde inledi ve ikimizi de şaka yollu bir şekilde sarstı. Daha fazla gülmeme engel olamadım.

Sağdıç yan odadan duvara vurdu.

"Tatlı rüyalar Gavin!" diye bağırdı Wit, sonra kulağıma fısıldadı, "Danielle onunla işleri 'erteleDiği' için üzgün."

"Ne?" diye fısıldadım. "Neden?"

"Bilmiyorum ama prova yemeğine kadar tekrar bir araya geleceklerinden eminim." Tişörtümü çekiştirdi. "Yeni bir tane giymek ister misin? Bu sırılsıklam."

"Hayır, sorun değil," dedim ve ona tekrar sokulmadan önce terli tişörtümü çıkarmak için doğruldum. Buz torbalarına rağmen vücudu bin dereceydi ama onun yapışkan teninin benimkine değmesini istiyordum. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

"Eh, sanırım buna da 'sonra' demiştin," dedi Wit hafifçe, Gizli Sahil'deki sahne aklıma geldi: Bikini üstümü çıkarmamı istemişti, ben evet dedim ama yalnız kalabileceğimiz bir yer bulana kadar değil. Şimdi Wit, omzumu öpmeden önce sırtıma bir şeyler çiziyordu –ayak parmaklarıma kadar ürpertiler yayıldı. Hatta kıvrıldılar.

Kısa süre sonra onun üstüne çıktım, ellerimi nemli saçlarında gezdirdim ve başparmaklarını kalça kemiklerime bastırdı. Kıvılcımlar derimin altında dönüyordu.

"Daha önce küstahça konuşmak istemedim," diye mırıldandı Wit, nefesi aramızda sıcaktı. "Geldiğin için mutluyum." Boynumdan öptü. "Gerçekten gelmeni istedim."

Bir an için posta kutumda bulduğum şeyi düşündüm ama hemen aklımda attım. "*Küstahtın*," dedim ve sonra kabul ettim, "Ben de gerçekten gelmek istedim."

Çünkü tanrım, ben... Gelmek istemiştim. Gelmem gerekiyordu. Sadece birkaç gün olmuştu ama bir şekilde, bir şekilde...

Bu gerçekten geçici bir şey olsa bile, bana çok daha fazlasıy-

mış gibi hissettiriyordu. Özel bir şeydi, eşsiz bir şey, çok uzun zamandır beklediğim bir şey.

Wit isteyip istemediğimi sorduğunda hiç tereddüt etmeden evet dedim. "Vay canına, oldukça heveslisin," diye yorum yaptı, sesi mükemmel bir şekilde melodikti. İnsanı *eriten* bir etkisi vardı.

"Sende var mı?" diye sordum.

"Evet, evet," dedi ve sonra yere uzanabilmek için bizi yatağın kenarına kaydırdı. "Sağdıçlardan biri, ıı, pazar günü buraya geldiğimizde bize 'hoş geldin paketleri' verdi."

O karanlıkta ortalığı karıştırırken, "Ne kadar düşünceli," dedim ciddi bir şekilde.

İçini çekti. "İçin rahat edecekse, herhangi bir şekilde kullanacağımı hiç düşünmüyordum."

Güldüm ve Wit aradığını bulunca tek eliyle beni gıdıkladı, öyle ki çığlığımı bastırmak zorunda kaldım. Kalbim mutluluktan uçuyordu.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye sordu bir dakika sonra. "Gerçekten istiyorsun değil mi?"

Başka kimseyle değil, diye düşündüm. *Wit başka biri olsaydı...*

"Evet, sorun değil," diye mırıldandım. "Yani, uygun olmanın çok ötesinde."

Wit güldü ve sonra bedenlerimiz birbirine dolandı.

~

"Sorun nedir?" diye fısıldadı bir süre sonra, ikimiz de uykuya dalıyor ve sonra uyanıyorduk.

Boğazımda bir yumru hissettim. "Bir şeylerin ters gittiğini nereden anladın?"

Omuz silkti, omuzları etrafımda kıvrıldı. "Sadece his."

"Buraya seninle olmaya geldim," dedim ona. "Ama aynı zamanda orada uyuyamadığım için de. O odada onsuz uyuyamam."

Wit sessizdi.

"Onu hâlâ çok özlüyorum," dedim ona. "Ve o oda... her şey aklıma geliyor. Sarah'nın hikâyesi gibi. Bunu ve o gün Claire'le nasıl konuşmadığımı düşünmeden edemiyorum. Mesajlaştık ama sadece planları hakkında -restoran, Fransız Mahallesi." Gözyaşlarım dökülmeye başladı. "Ona onu sevdiğimi söyleyemedim, o da bana söyleyemedi. Her gece birbirimizi arardık ve kapatmadan önce bunu söylerdik."

Seni seviyorum, Claire.

Seni seviyorum, Mer.

Wit yine sessizdi ama bir şey söylemek istiyormuş gibi hissettiren türden bir sessizlikti. "Seni gerçekten seviyordu," dedi sonunda, sesi biraz kederli geliyordu. "Seni çok seviyordu."

Başımı salladım ve ağlamaya devam ettim. Beni göğsüne yasladı ve ben ağlamayı kestiğimde bile bırakmadı. "Uyu," diye mırıldandı. "Uyu, Katil."

PERŞEMBE

ON DÖRT

Wit ve ben yürüyüşe çıkmak için erken kalktık ama Michael'ın antrenman öncesi esneme seansından kaçacak kadar erkenci değildik. Wit'in elleri omuzlarımdayken başımı eğerek selam verdiğimde tek söylediği, "Günaydın," oldu.

"Hmm, şey, günaydın," diye kekeledim.

"Benimle görünmekten utanıyor musun?" diye fısıldadı Wit.

Gülümsedim ve onu tutup omuzlarında silkeledim. "Daha çok *yerin dibine geçmek* gibi."

Hem yürüyüş kıyafetlerimi giymek, hem su şişemi doldurmak, hem de Raptor'un anahtarlarını alabilmek için müştemilata uğradık. Ailem uyuyordu, yatak odalarının kapısı kapalıydı ama Loki tamamen uyanıktı ve kulübenin içinde zıplıyordu. Yürüyüş zamanının geldiğini bildiğim için tasmasını yakasına taktığımda Jack Russell kendini zar zor zapt edebildi.

Menemsha Hills Yolu, Chilmark'ta adanın yukarısındaydı ve ben kamyoneti park ettiğimde Wit de en az Loki kadar heyecanlıydı. "Bu uzun bir patika," dedim ve bulutlu gökyüzüne baktım. Umarım beklenen sağanak yağmura yakalanmazdık. "Claire burayı benden daha iyi biliyordu." Durakladım. "Yol tarifleri konusunda pek iyi değilim."

"Ne şanslıyız ki, ben iyiyim." dedi Wit, yakındaki kulübeden bir harita çekerek. Açtı, birkaç saniye inceledi. "İleriye mi?"

Ona katılarak başımı salladım. Bu patikayla ilgili harika olan şey, ormanlık olmasıydı ama sonra birdenbire ağaçların arasından çıkan manzara karşısında nefesiniz kesilirdi. En sevdiğim kısım, geniş açık kumsalları ve inişli çıkışlı kayalıklarıyla okyanusa bakıyordu.

"Buna bayıldım," dedi Wit bir oyuğa girdiğimizde, spor ayakkabılarımız tekmelediğimiz tozlu kuma bulanmıştı. "Bu tam olarak Yeni Zelanda'da yapmak istediğim türden bir şey."

Yeni Zelanda –Burayı düşünmemin midemi bu kadar bulandırmamasını dilerdim.

Bir anda, "Bana gençliğinden bahset," dedim.

Wit tek kaşını kaldırdı. "Gençliğimden mi?"

"Evet, yani lise yıllarından."

"Yani kabaca iki yıl öncesinden."

Wit'in kızardığımı görmemesi için Loki'nin beni öne çekmesine minnettardım.

Wit, "Anlatacak pek bir şey yok," dedi. "Annemle Vermont'ta yaşadım, okula gittim – pek sevmedim ama nefret de etmedim –ve kışın mümkün olduğunca hafta sonları kayak yaptım."

"Arkadaşlarından ne haber?" diye sordum. "Onlar da mı kayak yapıyorlardı? Ya da snowboard?"

Wit bir an tereddüt etti. "Dürüst olmak gerekirse," dedi, "sadece birkaç iyi arkadaşım var; Kevin, Caleb ve ben, birbirimizi anaokulundan beri tanıyoruz. Ama ben her zaman kendi kendime takılmaktan da hoşlanırım. Ara sıra takıldığım, ders çalıştığım insanlar oldu ama çok kalabalık bir arkadaş grubu değildi." Herhangi bir tuhaflığa mahal vermemek için omuz silkti ve kıkırdadı. "Sanırım bu yüzden Michael ve Sarah beni New Orleans'ta dışarı çıkarıyorlar. Tulane'de de aynı şekilde olduğu için. Arkadaş edinme konusunda pek iyi değilim."

"Ben de sürdürme konusunda pek iyi değilim," derken bul-

dum kendimi –Loki'nin tasmasını çekerken, bir şeyin kokusunu almış ve patikanın bölünmüş raylarının altından geçmeye çalışıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Bir sürü arkadaşın olduğuna bahse girerim. İnanılmazsın."

Kalbim sıkıştı. "Arkadaşlarım vardı," dedim ona. "Ama yol boyunca bir yerlerde..." Sustum ve boğazımı temizledim. "Yol boyunca bir yerlerde onlarla ilgilenmeyi bıraktım. Her şey Ben'in etrafında dönmeye başladı... özellikle Claire öldükten sonra. O kadar üzgündüm ve kendimi kapatmıştım ki en yakınımdaki kişiye sarıldım ve bırakmadım. Diğer herkese kapımı kapattım ve bir daha açmadım. Çünkü Ben, beni korumaya bayılırdı. Artık bana ihtiyacı olmadığına karar verene kadar ona ihtiyacım olmasını sevdi."

"Ben mi?" diye sordu Wit. "Bokkafalı'ya ne oldu?"

Başka bir manzaraya ulaştık ve üç taştan yapılmış olan banka oturduk. Wit'e hemen Ben'in sabahın ikisinde attığı sarhoş mesajlarından ve onu geri aradığımda söylediklerimden bahsettim. "Yani, o yine aynı Ben," diye bitirdim. "Ama umurumda değil –o benim için önemsiz. Numarasını engelledim."

Wit eğilip başımın tepesini öptü ve bir kolunu omzuma attı. Güneşten çilleri çıkmıştı "Aferin, Katil."

Gözlerimi kapattım. *Katil.* İşte oradaydı –sürekli değişen sevgi ifadelerimizden biri değildi, bana özel, tatlı, esprili lakabım.

Peki, benim Wit'e taktığım bir lakap var mıydı?

Bu biraz daha karışıktı.

İlişkimiz bir haftadan fazla sürecek miydi? Merak ettim, keşke Claire'den astroloji haritalarına ve tarot kartlarına bakmasını isteyebilseydim.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Hiç kız arkadaşın oldu mu?"

"Evet," diye cevap verdi. "Lisedeyken kısa bir süreliğine."

Ona dirsek attım.

Güldü. "Ne var?"

"Biraz daha detay, lütfen."

"Neden?"

"Çünkü önemli. Kızlar böyle şeylere önem verir."

Wit iç çekti. "Adı Brianna'ydı. Aynı matematik sınıfındaydık ve birlikte mezuniyet balosuna gitmeye karar verdik. Oradan sonra devam etti."

"Ne zaman ayrıldınız?"

"Son sınıfın kışında çünkü onun dediğine göre yeterince ilgi göstermemişim."

"Bu hiç senlik değil gibi," dedi.

Dudakları kıvrıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Yutkundum. "Ah, şey..."

Çaba göstermeden *bile çok* şefkatlisin.

Saatlerce konuşmama izin veriyorsun ve saatlerce beni dinliyorsun.

Kendimi mükemmel hissetmemi sağlıyorsun.

Ama bunların hiçbirini söyleyemedim, bu yüzden onu öptüm. "Peki ya Tulane?" diye sordum sonra. "Orada hiç ilişkin oldu mu?"

"Gerçekten mi? İlişki?"

Ona bir bakış attım.

Omuz silkti. "Bazı kızlar oldu, evet... ama onlar gerçek bir ilişki falan değillerdi. Birkaç kez takıldık ve sonra..."

"Takıldınız," diye bitirdim cümleyi onun için. "Takıldınız ve bitti, o kadar."

Wit elini saçlarından geçirdi, yüzü kızarmıştı. "Meredith, neden bunlardan bahsediyoruz?"

Çünkü diye düşündüm. Çünkü bilmek istiyorum... Bir şeyler farklı olsaydı...

"Bilmiyorum," dedim hızlıca. "Üzgünüm, aptallık ediyorum." Sırt çantamın yan cebinden su şişemi almak için öne doğru eğildim. "Loki!" diye çağırdım onu, sonra ağzına bir su fışkırttım. Yudum yudum içti.

"Güzel numara," dedi Wit.

"Ona Claire öğretmişti." dedi.

Düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Onun yapabileceği bir şeye benziyor."

Güldüm. "Onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Şey," dedi bankta kımıldanarak, "aslında..."

"Onun hakkında çok konuşuyorum," dedim. "Biliyorum." Etrafımızı gösterdim. "Bu adanın her parçası bana *onu* hatırlatıyor, bu yüzden elimde değil. Senden hoşlanırdı."

Wit bana kibarca gülümsedi. "Sarah da öyle dedi," dedi. "Gerçekten iyi arkadaş olacağımızı düşünmüştü." Durdu, tam olarak bana değil, ufka baktı. Parmaklarını kucağında kavuşturmuştu. "Meredith, sanırım bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor– "

Ani bir gök gürültüsü söyleyeceklerini bastırdı.

"Lanet olsun!" dedim ve banktan fırladım. Arabayı bulmak ve yağmurda eve sürmek göz korkutucuydu. "Hadi koşalım."

Ama hangi yoldan gideceğimize emin olamadım. Birden fazla patika olması olayı karmaşıklaştırıyordu.

Wit'in eli benimkini buldu. "Merak etme," dedi. "Yolu biliyorum."

~

Raptor'a vardığımızda giysilerimiz sırılsıklam olmuştu ve Wit arabayı sürmeyi teklif ettiğinde memnuniyetle anahtarları ona attım. Loki sırılsıklam bir halde kucağıma yerleşirken su tabancasına doğru yaslandım. Onu saracak bir plaj havlumun olmaması çok kötüydü çünkü ilk eğilimi kendini silkelemekti.

Mükemmel, diye düşündüm, şimdi de çamurla kaplıyım. *Kesinlikle mükemmel.*

Wit gülmedi; bunun yerine, önceki sohbetimize kaldığı yerden devam etti. "Kızlar konusunda tuhaf davrandığım için özür dilerim," dedi öksürerek. "Gurur duyduğum bir şey değil ve Michael zaten beni birçok kez fırçaladı."

"Michael'a bu konulardan bahsediyor musun?" diye sordum.

"Evet."

Başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim, Claire'in bana sürekli Ben'den daha fazlasını hak ettiğimi, benim için daha iyi birinin dışarıda bir yerde olduğunu söylediğini hatırladım. Bir keresinde, onunla kavga ettikten sonra eve geldiğimde, "Ne zaman olacağını bilmiyorum," demişti. O ve ben yatağında kıvrılmıştık – o büyük kaşıktı, ben küçük. "Ama bir gün, bir yerlerde..."

Ve sonra kulağıma bir şeyler mırıldanmıştı.

Hıçkırıklarımı bir anlığına durdurmuş ve gülümsememe neden olmuştu.

"Zaten hepsinden daha güzelsin," diye ekledi Wit, Raptor'un ön cam sileceklerini tam gaz çalıştırırken. "Bugüne kadar birlikte olduklarımın içinde."

Loki'yi göğsüme bastırdım. "Öyle deme."

"Ama doğru." Başparmağını yalayabilmek için elini direksiyondan çekti, sonra uzanıp yanağımdaki çamuru sildi.

Göğüs kafesim sıkıştı. "Doğru olması umurumda değil," dedim. "Lütfen bana güzel olduğumu söyleme."

Neden? diye sormasını bekledim ama sormadı. Bunun yerine Wit, arabayı yolun kenarına çekmek için sinyal verdi. Dörtlüleri yaktı, sonra bana döndü. Ve gözlerinde, gözbebeklerinin etrafında altın harede, dün sabahı, birlikte geçirdiğimiz anları hatırladığını görebiliyordum. *Bana güzel deme,* demiştim ve sonra hiçbir açıklama yapmadan odasından çıkmıştım.

"Tamam," dedi Wit yavaşça, iki eli de direksiyondaydı ama göz temasını kesmedi. Nabzım hızlandı. "Sorun ne? Lütfen bana söyle."

Bir saniye bekledim... Sonra iki... Sonra üç.

Wit'in ellerini direksiyondan çekti.

"Herkes güzel olduğumu söylüyor," diye mırıldandım.

"Yani, haklılar," diye cevap verdi Wit. "Sen kesinlikle– "

"*Ben* bana güzel derdi," diye sözünü kestim. "Ben bana bebeğim derdi, Ben bana tatlı derdi, Ben bana *hoş* derdi." Gözlerim karıncalandı. "Görünüşümden daha fazlasını sunabileceğimi neredeyse hiçbir zaman kabul etmedi." Gözyaşlarım akmaya başladı. "Ve artık duymaya dayanamıyorum. Başa çıkamıyorum." Durakladım. "Özellikle senden duymaya."

Wit sessiz kaldı.

"Senin için sadece 'hoş' olmak istemiyorum," diye tekrar denedim. "Hiçbir anlamı yok. Duygusuz ve yüzeysel." Ellerinden birine uzandım ve sıkıca sıktım. "Bana en harika iltifatları yapıyorsun. Ne kadar şefkatli, akıllı ve zeki olduğum gibi daha önce kimsenin söylemediği o kadar ilginç şeyler söylüyorsun ki... ve bunun beni ne kadar iyi hissettirdiğini sana anlatamam bile." Sağanak yağmura rağmen sıcacık olan parmaklarını öptüm. "*Bunları* duymak beni çok mutlu ediyor." Avucunu aşk çizgisi boyunca öpmeye başladım.

"Tamam," dedi Wit bir dakika sonra. "Hoş olduğunu söylemeyeceğim." İçini çekti. "Ama yine de öyle olduğunu düşünmeme izin var mı? Çünkü eğer yapamazsam," – gözleri tamamen ıslak ve çamura bulanmış bedenimde yukarı aşağı gezindi – "bu çok büyük bir istek olurdu."

"Büyük bir istek mi?"

"İmkânsız bir istek."

Güldüm. "Ben bu haldeyken bile mi?"

"Hı hı," dedi uzanıp saçımı dağıtarak. "Bu haldeyken bile."

~

Çitftlik'e dönmek için yola çıktığımızda Michael bana mesaj attı. *Siz iki haydutun nerede olduğunuzu bilmiyorum ama herkes masa oyunları ve yahni yemek için Kır Evi'ne davet edildi,* yazmıştı.

Mesajı yüksek sesle okuduğumda Wit homurdandı. "Ne?" diye sordum. "Yahni sevmez misin?"

"Hiç de değil," dedi. "Jeannie'nin yahnisi New Orleans'taki en iyi yahnidir." Durdu. "Sadece, bilirsin, herkesin aynı evde olması... Yıldızlar Odası'nda olduğu gibi mi?"

Ne düşündüğünü kestirerek başımı salladım. "Tam bir katliam."

Çünkü Wit ve ben erken kaçmış olsak da Yıldızlar Odası'ndaki parti resmi olarak sona erdiğinde pek çok kişi elenmekten kurtulamamıştı. Pravika'ya göre en az on oyuncu öldürülmüştü.

"Öyleyse yaratıcı olman gerekecek," dedim Wit'e. "Pencerelerden falan tırman."

Umarım Ian bu olasılığı düşünmezdi ve Jeannie'nin yahnisi Wit'in iddia ettiği kadar lezzetliyse, ben de bütün öğleden sonra kuzenimi seve seve beklerdim.

"Bu arada," dedi Wit, "Sarah'ya Viv'le konuşması için mesaj attın mı hiç? Hedefini öğrenmek için?"

Kalbim boğazımda atmaya başladı. "Ah." Zar zor konuşabiliyordum. "Ben... şey, artık gerek yok." Dudağımı ısırdım "Viv... dün gece sen gittikten hemen sonra notu bıraktı."

"Bekle, *bıraktı* mı?" Wit arabayı biraz kaydırdı ama hızla düzeltti. Eli dizime gitti ama ilk kez orada olmasını istemedim. "Neden odamdayken söylemedin?"

"Çünkü seni baştan çıkarmakla çok meşguldüm," diye şaka yaptım. "Terden ıslanmış tişörtüm ve benzeri şeylerle."

"Ah, evet..." dedi Wit ama sanki benim de uykumda Claire için ağladığımı düşünüyormuş gibi sustu. "Ben bir aptalım."

"Ama yakışıklı bir aptal," dedim.

"Yakışıklı?" Bana inanamadığını belirten bir şekilde baktı. "Sen bana *yakışıklı* diyebilirsin ama ben sana–"

"Sen sana yakışıklı denmesinden *hoşlanıyorsun*," dedim. "Dün sabah sana yakışıklı *demeyeceğimi* söylediğimde küçük bir çocuk gibi somurttun."

Wit yerinde doğruldu.

Konuyu ona geri getirmeye çalıştım. "Bugün hedefini vurmayı deneyeceğini tahmin ediyorum, öyle değil mi?"

"Denemek mi?"

Gözlerimi devirdim. "Pislik."

"Ama *yakışıklı* bir pislik, değil mi?"

"Evet ama yakışıklı pislikler yakışıklı aptallarla kıyaslanamaz."

Wit gülerek başıyla onayladı. "Evet, evet," dedi. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Harika," dedim ve bu yolculuğun bitmesini dileyerek sustum. Wit'in bir sonraki hedefinin kim olduğunu biliyordum ve bu muhtemelen kolay bir infaz olsa da sonuçları zor olacaktı.

Benim için olacaktı onun içi değil.

"Lafı gelmişken," diye konuşurken buldum kendimi. "Sanırım biraz geri adım atacağım."

Bir kaşını kaldırdı. "Geri adım mı?"

"Hı hı," diye onayladım. "Ian sinsice dolaşırken, bir süre daha defansif oynayacağım. Saplantı haline getirdim ve ben tetikte olmak istiyorum."

"Ama zaten tetiktesin," dedi Wit. "Ian'ın senin suikastçın olduğunu bile biliyorsun." İçini çekti. "Benimkinin kim olduğunu bilmiyorum ve bu beni *gerçekten* korkutuyor ama bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim."

"Wit," dedim, adını söylemek artık zordu. "O kadar çok insanı korkuttun ki, suikastçının bile korktuğunu düşünüyorum. Bandana takan bir haydut olarak tanınmayı göze alabilirsin." Biraz sonra söylemem gereken şeyi prova ederek derin bir nefes aldım. "Ayrıca, savunmaya geçmemin bir avantajı var."

Sesi donuktu. "Beni aydınlat."

"Ben Ian'dan kaçarken, işin çoğunluğunu hedefim yapıyor olacak."

"İşin çoğunluğunu?"

"Evet," dedim ona.

"Evet, kendi aralarında eğleniyorlar ama ne kadar çok insanı öldürürlerse, zamanı geldiğinde o kadar az insanla uğraşmak zorunda kalacağım."

Wit gözlerini yoldan ayırmıyordu ama ben kafasının içinde dönen çarkları neredeyse duyabiliyordum ve kurduğu senaryoları görebiliyordum.

Lütfen, diye düşündüm midem bulanarak. İnan bana lütfen. Fikrime katıl. Böyle olması gerekiyor...

"Kim?" diye sordu.

Kan akışımı resmen kulaklarım hissediyordum.

"Senin hedefin kim?"

Loki'ye o kadar sıkı sarıldım ki havlamaya başladı.

"Siktir," diye mırıldandı Wit. "Benim, değil mi?"

"Hayır!" Elini saçlarının arasından geçirmesini izleyerek dedim hızlıca. "Hayır aman Tanrım, Wit" –kendimi gülmek için zorladım– "Sen değilsin. Gülünç olma. Tabii ki sen değilsin!"

Çenesini sıktı. "O zaman neden iki kere sormam gerekti?"

Kelimeler –kelimelere ihtiyacım vardı ve *hızlıca.* "Çünkü sen olmasan da," diye yanıtladım, "hâlâ yakın olduğum biri." Geriye kalanların isimlerini aklımdan geçirdim ve kısa süre sonra birine karar verdim. "Uyumlu olduğum biri." Derin bir nefes aldım

ve bunun benim başıma bela olmamasını umdum. "Luli... Bende Luli var."

Bana baktı. "Luli?"

Onayladım. "Luli."

"Ben değilim yani?"

"Sen değilsin."

Sessizlik oldu.

"Öyleyse kulağa mantıklı gibi geliyor," dedi Wit sonunda. "Ian'dan uzak durmaya odaklan ve Luli'nin eğlenmesine izin ver."

"Evet."

Serçeparmağımı onunkine doladım ve onları birbirine kilitledim. "Tam olarak yapacağım şey bu."

ON BEŞ

Çoğu insan kır evine gitmişti ama Wit ve ben bir şemsiye aldık ve onu babasına suikast düzenlemek için kullandığım orman yolundan aşağı doğru götürdüm. İkimiz de silahlarımızı kuşanmıştık – Wit son planını uygulayabilsin diye, ben de ortama ayak uydurabileyim diye. En son stratejimi kimse bilemezdi. Çünkü bu bir strateji, diyordum kendi kendime. *Peşinde bir suikastçı olmayan Wit, istediği kadar oyuncuyu ortadan kaldırarak oyuncu havuzunu daraltabilir.*

Ve en sonunda, onu öldürebilirdim.

Şimdi değil ama eninde sonunda.

Yine de gergindi –onu şimdiye kadar hiç bu kadar gergin görmemiştim, *benden* daha da gergindi. Birkaç saniyede bir kıpırdanıyor ve kafasını çeviriyordu. "Hey, sakin ol," dedim ona. "Aslında kimse bu yolu bilmiyor."

"Emin misin?"

"Claire dışında," dedim. "Bir de köpekler büyük ihtimalle – ama onlar dışında sadece Claire."

Başını eğerek kabul etti.

Midem kasıldı. Belki de ona söylemeliyim, diye düşündüm. *Belki de ona benim hedefim olduğumu söylemeliydim, sonra bir anlaşma yapabilirdik. Eski anlaşmamıza ek olarak birlikte çalış-*

tığımız bir anlaşma olabilirdi yani en sonunda ikimiz hesaplaşacaktık.

Ama artık çok geçti. Bana doğrudan bir sonraki hedefim olup olmadığını sormuştu ve ben net bir şekilde hayır demiştim. Bu yalanı geri alamazdım.

"Her şey yoluna girecek, Wit," dedim güçlükle yutkunarak. Adı ağzımdan pek doğru çıkmamıştı. "Soğukkanlı, sakin, kendine hâkim ve *zekisin*. Paranoyanın seni ele geçirmesine izin verme. Sana ulaşmasına izin verme. Tamam mı?"

"Tamam," dedi ve uzun bir nefes verdi. Yüzü güneşten yanmıştı ama bir şekilde hâlâ yağmurlu gri bir gün kadar solgun görünüyordu.

"Oraya gireceğiz," dedim en iyi *asker* sesimle, "ve yapılması gerekeni yapacağız. Şampiyonlar gibi Ian'dan kaçacağım ve hedefin kimse vurulduğunu bile anlamayacak."

"Oyunlar ve yahni de var," diye ekledi Wit. "Unutma."

"Doğru," dedim gülümseyerek. "O zaman kimseyi bekletmeyelim."

"Bir saniye daha bekletebiliriz," dedi ve beni öpmek için eğilmeden önce kolunu belime doladı. Hafif bir öpücük gibiydi ama birdenbire daha fazlasını istedim; uzun, güçlü vücuduna tırmandığımda beni kucakladı ve ben de kollarımı boynuna doladım. Şimdi gerçekten, tutkuyla öpüşüyorduk. Şemsiyenin nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu; artık ikimiz de tutmuyorduk.

Onu son bir kez öptükten sonra Wit beni yere indirdi ve bizi Kır Evi'nin yan bahçesine getiren patikadan yürümeye devam ettik. Köşede su tabancalarıyla yeni gelenler için ön bahçeyi gözetleyen birkaç kişi vardı. Brad Amca ve Nicole Dupré onların arasındaydı. Ian'ı görmedim.

Birinci katın pencerelerinden birini açarken Wit'e "Tamam, burası alt kattaki banyoya gidiyor," dedim. "Hazır mısın?"

Başıyla onayladı ve beni içeri doğru ittikten sonra o da arkama takıldı. Lavabonun yan tarafında birkaç diş fırçası ve kapalı kapının arkasında asılı duran havlular vardı –Wit ve ben onları biraz kurulanmak için kullandık. Su tabancalarımızı duşa yerleştirdik, şerit desenli perdeyi kapattığımda kenardan bir ses çıktı.

Duvarları krem şanti sarısı ve yalnızca Fox ailesinin fotoğraflarıyla değil, aynı zamanda güzel suluboya manzara resimleriyle de süslenmiş koridora girdiğimizde yüzlerce ses etrafımızı sardı. Bir tablonun köşesinde BGF'nin baş harflerini gören Wit, "Yok artık," diye fısıldadı. "*Brad* Amca mı yaptı bunları?"

Onayladım. "Birçok yeteneği vardır."

Ve mutfağa girdiğimizde yahni kokusuyla birlikte Jeannie Dupré de bizi kucakladı. Hemen soğan, biber ve sosisi gördüm. Tencereler ve tavalar ocağı kaplamıştı ve annem tezgâhta sebzeleri doğrayarak yardım etmeye kendini vermişti. Gülümsedim – yemek yapmayı severdi ama Claire öldükten sonra bir süre dışarıdan yemek söylemiştik. Şimdi, sanki, eski isteğini yeniden kazanmış gibiydi. Birkaç ay önce Ben'in evinden geldiğimde onu mutfakta akşam yemeği için en sevdiğim kızarmış tavuğu yaparken bulduğumda neredeyse şaşkınlıktan bayılacaktım.

Wit onu izlediğimi fark etti. "Buna üçlü denir," dedi. "Soğan, dolmalık biber ve kereviz – olmazsa olmazlar."

"Ah, Wit!" Üvey annesi bizi fark etti. "Tanrıya şükür! Zaten hazır birkaç tencerem var ama daha fazla insan geliyor, bu yüzden Michael ve Oscar'ı daha fazla malzeme almaları için gönderdim..."

"Markete gitmeleri için," diye bana tercüme etti.

"Liz onları hazırladıktan sonra sen ve Bayan Meredith onları boğar mısınız?"

"Bayan Meredith?" Annem üçlünün pişmeye hazır olduğunu onayladığında hafifçe gülümsedim.

Wit ensesini ovuşturdu. "Evet," dedi. "Babam ve Jeannie sana böyle diyor." Başı beladaymış gibi ellerini kaldırdı. "Benim fikrim değil."

Oscar Witry'nin ben onu öldürdükten sonra '*Bayan Meredithe* iyi şanslar' dediğini hatırlayarak tamamen gülümsedim ve başımı salladım. "'Boğmak' ne anlama geliyor?"

"Bu şeyi daha fazla soğanla pişireceğimiz anlamına geliyor." Kesme tahtasını annemden aldı. "Yüksek ısıda, *uzun* süre."

Sarah sobanın başına geçmiş, bir tencerede bej renginde bir sıvıyı karıştırıyordu. "Jeannie!" diye bağırdı rengi hızla kahverengiye dönmeye başladığında. "Sos! Bu–"

"—mahvoldu," diye tamamladı Wit, sonra başını kaldırdı. "İlk seferin değil, sanırım?"

Sarah bir nefes verdi. "Yalnızca un ve yağ," dedi gözlüğünü burnuna iterek. "Çok basit olacağını düşünüyorsun." Sıkılarak inledi. "Bu benim üçüncü denemem."

Wit ve ben başarılı bir şekilde boğduktan sonra, hazır bekleyen bir tencereden kendimize yahni aldık ve oynayacak oyunlar aradık. Burada farklı şekilde davranmaya karar vermiştik. *Mesafe* koyacağımız konusunda anlaşmıştık. Wit bugün bir hamle yapmak istiyordu ve en iyisi bu olurken onun yakınında olmamamdı.

Wink, Honey ve birkaç Dupré ile Scrabble oynamak için gittiğinde, Pravika, Eli, Jake ve Luli'yi perdeli verandada Monopoly'yi kurarken buldum. Bankacı olarak Eli parayı sayarken, Luli tapu senetlerini düzenliyordu.

Luli, diye düşündüm. *Güzel.*

Onunla konuşmam lazımdı – onunla gerçekten konuşmalıydım. Evet, mesajlarını falan görmezden geldiğim için pazartesi günü özür dilemiştim ama bu sabah Wit'le yürüyüşe çıkıp ona arkadaşımın sorunlarını anlattıktan sonra, onun daha derin bir

konuşmayı hak ettiğini hissetmiştim. Aramızdaki kapının yeniden tamamen açılabilmesi ve uzun süre açık kalabilmesi için bir açıklama. O, Claire ve benim küçük kızlar olduğumuz zamanları hatırladım –hiç bitmeyen kıkırdamalarımızla birlikte Çiftlik'te nasıl koşuşturduğumuzu. En sevdiğim anılarımdan biri, uyurken Jake ve Eli'a şaka yaptığımız ve yüzlerinin her yerine ruj sürdüğümüz geceydi. Bu yakınlığı sonsuza dek kaybetme düşüncesiyle şimdi kalbim sızlıyordu. Claire'i kaybetmiştim; başka birini kaybedemezdim.

"Selam Mer," dedi Pravika o an. "Yüksük mü, bot mu yoksa silindir şapka mı?"

"Yüksük, lütfen," diye yanıtladım ve Jake'in yanındaki boş sandalyeye oturdum.

Ağzıma üfledikten sonra bir kaşık yahni attığımda, "Damak tadın daha hazır bile değil," diye uyardı. "Hem. De. Hiç. Değil."

"Vay canına." İlk lokmadan sonra gelen hem tatlı hem de baharatlı tatla resmen inledim. Soğan, biber, kereviz, sosis, karides –ağzımda bir lezzet patlamasıydı. Her nasılsa, pişerken eklenen tutkunun *tadını alabiliyordum*. "Bu..."

Eli, "Luli üç kâse yedi," dedi ve hepsinin boş olduğunu fark ettim. Kendime biraz daha koydum. Belki ben de üç kâse alırdım.

Diğer taraftan, Luli şakacı bir şekilde kaşlarını çattı. "Artık başlayabilir miyiz?"

Eli parayı dağıtmaya başladığında, "Seninle sonra konuşmalıyım," diye fısıldadım. "Oyundan sonra?"

Gözleri parladı, muhtemelen Suikastçı için paylaşacak bir karşı istihbaratım olduğunu düşündü. Boynuma iğneler batıyormuş gibi hissettim. "Tamam," diye fısıldadı. "Sabırsızlanıyorum."

~

Ne yazık ki Monopoly, yahniden çok daha az heyecan vericiydi. Oyun beşimiz arasında her zaman olduğu gibi devam etti: Jake sessizce tüm ucuz mülkleri satın aldı ve oteller inşa etti, Luli yüz kez ücretsiz otoparka girdi ve ben kendimi defalarca hapiste buldum, bu arada Eli ve Pravika gülünç emlak satışları yapmaya çalıştı. Sonunda oyunu tamamen bıraktık. "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Eli. "Yat kulübüne gidip kendimi tanıtayım mı?"

"Bugün değil," dedi Luli ve yağan yağmuru işaret etti. "Tüm Monopoly paramla deniz yolculuklarının iptal edildiğine bahse girerim."

Eli gözlerini devirdi. Edgartown Kitabevi'nde satıcının öğle yemeği için randevu planları yaptığını duyduğumu söylediğimde canı sıkılmıştı. Onu neşelendirmek için, "Yelken hocan da bir seçenek," demiştim. "Onun rüyalarının adamı olduğunu söylemiştin, unuttun mu?"

"Evet," diye yanıtladı. "Çünkü o..."

"O zaman devam et," dedim. "Yani sonunda bu adamın adını öğrenebiliriz."

"Evet ve kim bilir?" dedi Pravika. "Belki ilk görüşte âşık olur ve o da düğüne gelir..."

Ona keskin bir şekilde baktım. *Görev iptal, Pravika.* Görev *iptal.*

"Hey," dedi Luli banyodan dönerken. "Jake nereye gitti?"

"Mer'in evine," diye yanıtladı Eli, camın arkasından, Naylon Apartman Kompleksi yüzünden görünmeyen uzaktaki Job's Neck Gölü'ne özlemle bakarak. Neyse ki kimsenin eşyaları yağmurdan mahvolmamıştı. "Eski satranç tahtasını almak için."

Hiçbirimiz çok iyi bir satranç oyuncusu değildik ama yine de bir şans daha vermeye karar vermiştik. Tahtayı kendim almak

için müştemilata gitmem gerektiğini biliyordum ama önce Jake ayağa fırlayıp gönüllü olmuştu.

Ve...

"Oldukça uzun zaman önce gitti, değil mi?" diye yorum yaptı Luli. Wit'in su tabancasının artık duşta olmadığından şüpheleniyordum. *Herkesin* eve girerken ve çıkarken geçtiği salondaydı... Salonda oynanan Scrabble oyununa katılması tesadüf değildi.

Eli omuz silkti. "Belki de tuvalete gitmeye ihtiyacı vardı."

Luli ve Pravika homurdandı. "Eli...."

"Ne?" dedi karnına vurarak. "Bu yahninin sağlam bir etkisi–"

Odanın her tarafında yükselen bağırışlar onu susturdu:

"Aman Tanrım!"

"Dışarı bak!"

"Aklını kaçırmış!"

Dördümüz hemen sandalyelerimizden fırlayıp aceleyle oturma odasına koştuk, burada tüm aile üyeleri ve düğün konukları pencerelere yapışmıştı. "Meredith!" Babam bana el salladı ve tüm arabaların park edilmiş olduğu garaj yolunu görmek için araya sıkıştım. Raptor'un açılır tavanından çıkmış olan Wit de aralarındaydı. Claire'in canavar silahını sırtına bağlamıştı ama şu anda hedefine gökkuşağı gibi su balonları fırlatmanın ortasındaydı.

"Ona kamyonetin anahtarlarını mı verdin?" diye sordum babama.

"Onları çamurlukta bırakmış olabilirim," dedim hafifçe. "Ona balonları sen mi aldın?"

"Pes," diye mırıldandım çünkü @sowitty17 dün öğleden sonra dükkâna gittiğimde onları istemişti... Ve şimdi zavallı Jake'e su balonu üstüne su balonu yağdırıyordu.

Gülümsememeye çalıştım ama açılır tavana kadar her şey mükemmeldi –ilk tanışmamıza ithafen. Pek çok insan gülüyor-

du ancak bu saldırının kendi aramızda bir şaka, Wit ile benim aramda gizli ve özel bir şey olduğundan haberleri yoktu. Böyle olması hoşuma gidiyordu, bazı şeylerin sadece bize özel olması hoşuma gidiyordu.

Jake, hedefini Wit'e bırakır bırakmaz, giysilerine yapışan renkli lastik parçalarından sırılsıklam olmuş halde içeri girdiğinde tüm grup onunla dalga geçmeye başlamıştı. "Havlu lütfen?" dedi. "Biri bana havlu getirebilir mi?"

"Hemen geliyor!" diye bağırdım, en azından bunu yapabilirdim.

Sonra Luli'nin elini kolumda hissettim. "Sana yardım edeyim," dedi hoş bir sesle ama yüzündeki ifade saf bir öfkeydi. Koyu, kısılmış gözleri, buruşturduğu burnu, büzülmüş dudakları– hatta boynunda kabaran bir damar bile vardı. Kızacağını biliyordum ama *bu kadar* mı kızmıştı? Üstümüzdeki ikinci rafı işaret etti. "En kabarık olanlar orada."

"Harika." Gülümsemeye çalıştım. Daha önce onunla konuşmak istemiştim ama bu şekilde değildi. Ağabeyinin ölümünün intikamını gerçekten almak istiyormuş gibi bakarken olmazdı. "Hadi gidelim."

Yüz ifadesi yumuşamadı. "Evet, hadi."

Ciğerlerim genişledi ve onu üst kata kadar takip ettiğimde bile rahatlamadılar.

ON ALTI

Yapabileceğim en iyi şeyin, ne kadar zor olursa olsun önce özür dilemek olduğunu düşündüm. "Dinle Luli," dedim banyonun kapısını arkamızdan kapattığında, "son zamanlarda çok düşündüm..."

"Oh, öyle mi, düşündün mü?" diye lafımı kesti. "Tahmin edeyim." Ellerini kalçasına koydu. "Kendini ve *sadece* kendini *düşünüyordun.*"

Kaşlarımı çattım. "Hmm, pardon?"

Luli gözlerini devirdi. "Aptalı oynama Meredith. Sen ve senin haince davranışların kardeşimin elenmesine neden oldu!"

"Hayır," dedim. "Bu doğru değil, hem de hiç. Jake satranç tahtasını almak için gönüllü oldu. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Evet ama biliyordun. Wit'in onun suikastçısı olduğunu biliyordun ve bize söylemedin." Donuk bir şekilde güldü. "Bir tür ittifak ha? Senin onunla sadece bilgi almak için flört etmen hakkındaki o saçmalığa kandığıma inanamıyorum. Muhtemelen o küçük siyah elbiseyi giydiğin anda taraf değiştirmişsindir."

Boynumun arkası alev alev yanıyordu. *Aslında Wit ve ben hep aynı taraftaydık,* demeyi düşündüm. *Birbirimize karşı açık olmak için Pazar gecesi bir anlaşma yaptık.*

Şu anda ona tam olarak açık olduğumdan değil.

"Taraf değiştirmedim," diyerek yeniden denedim. "Hâlâ sadığım..."

Luli başını salladı ve cebinden telefonunu çıkardı. Bana ne göstereceğini bildiğim için dişlerimi sıktım. "Beni Witry'ye ayarlayın mı?" dedi Ana Liman'daki Instagram gönderisi yüklendiğinde. "Bu hemen hemen her şeyi söylüyor, değil mi?"

Cevap vermedim, bunun yerine sadece fotoğrafa baktım – masanın aynı tarafında oturuyorduk, ben sırıtıyordum ve Wit'in harap olmuş güzel yüzündeki tereyağını yalıyordum.

"Ve bu suikastçıyla alakalı değil, Meredith," dedi Luli. "Bundan çok daha fazlası." Durakladı. "Her zaman senin hakkında. Her zaman Meredith'in ne istediği hakkında, her zaman Meredith'in ihtiyaç duyduğu şey hakkında, her zaman Meredith ve erkeği hakkında!"

Meredith ve onun erkeği.

Onun *erkeği.*

Aniden, Luli'nin bu hafta neden Ben'den bahsetmeye devam ettiğini, neden Wit'e onun adıyla seslendiğini anladım. Düğünden önce terk edilmem konusunda benimle dalga geçmiyordu. Ben ve Wit'in birbirlerinin aynısı olduğunu düşünüyordu.

"Luli," dedim dikkatlice. "Öyle değil."

"Evet, öyle," dedi hızlıca. "Ben senden ayrılmış olabilir, Meredith ama sen ondan çok önce bizden ayrıldın." Arkasını döndü. "Arkadaşların seni hiçbir zaman terk etmedi. *Sen bizi* terk ettin."

Kabul ederek başımı salladım, inkâr edemezdim. Wit'e de aynı şeyi söylemiştim –Claire öldükten sonra Ben'in elini tutmuş ve arkadaşlarımı kendimden uzaklaştırmıştım. Yanımda olmasını istediğim tek arkadaş ablamdı ve o gitmişti.

Ama Luli'ye söylemek için doğru kelimeleri bulamadım. Onunla bu küçük alanda kapana kısıldığım için kendimi kapattığımı, titrediğimi ve anksiyetemin arttığını hissettim.

"Ve şimdi aynı şeyi Wit'le yapıyorsun," dedi Luli, bunu diyeceğini biliyordum. "Ben veda ediyor ve yerine Wit geliyor. Onu

ne zamandır tanıyorsun, beş dakika mı? Ve şimdiden onunla birliktesin."

"Onunla birlikte falan değilim," dedim, Jake için bir havlu alıp kapıya doğru ilerlerken sesimin titremediğini umarak. "Sadece bir haftalığına takılıyoruz."

Luli bir an sessiz kaldı, ardından cephaneliğindeki son silahı kullandı. "Seni kıracak, biliyorsun," dedi. "Kalbini kıracak." Kollarımdan kardeşinin havlusunu aldı ve yanımdan geçip koridora çıktı. "Parçaları toplamak için yardıma ihtiyacın olduğunda bana güvenme."

~

Titreyerek banyo aynasında kendime baktıktan sonra, Kır Evi'nin gizli merdiveninden üçüncü kata, tavan arasındaki okuma odasına çıktım. *Ağlama,* dedim kendi kendime, pencerenin önünde koltukta top gibi kıvrılırken. *Ağlamana gerek yok.*

Ama hıçkıra hıçkıra ağladım, ellerimi yüzümü kapatarak yere çöktüm ve Honey'nin kendi diktiği yorganlarından birini büyük boy mendil olarak kullandım. Kapı gıcırdayarak açıldığında, dışarıdaki bulutlar neredeyse tamamen dağılmıştı. "Mer?" dedi birisi. "Burada mısın?"

Sarah elinde küçük mavi bir kutuyla odaya girdi. Beni kendime sarılmış halde görünce gözleri kocaman açıldı. "Evet," dedim zayıf bir sesle, o küçük mavi kutuyu kitaplığın bir rafına koyarken. "Merhaba."

Bir süre sonra beni kollarının arasına almıştı. Kızarmış yüzümü pembe -turuncu çiçekli elbisesine gömdüm ve Sarah kokusunu içime çektim. Her zamanki vanilya kokusuna yahninin baharatlı tadı karışmıştı. Bir şekilde işe yaradı. Sonunda ona baktığımda, "Herkes çılgına döndü," dedi. "Bir ton saldırı oldu – Ian köpek kapısından dışarı sürünerek çıktı– ve uzun zamandır kimse seni görmemişti, bu yüzden Wit..." Başını yana eğdi ve

hafifçe gülümsedi. "Wit endişelendi. Ian'ın seni bir köşeye sıkıştıracağı konusunda paranoyalar kuruyor."

Daha fazla gözyaşım aktı. "Bir yerde köşeye sıkıştırılmıştım," dedim aniden ve sonra her şey birdenbire ortaya çıktı: Luli beni ittifakımıza ihanetle, Ben için arkadaşlarımı terk etmekle ve Wit ile suçladı –yani böyle söze girdim ve orada durdum. Dürüst olmak gerekirse, onunla Wit hakkında konuşmak istediğimden emin değildim, kalbime ne yapacağına dair düşüncelerini bilmek istemiyordum.

Kalbimi kırar mıydı? Çünkü birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, ona o kadar yakın hissediyordum. Ona aşık değildim ama olmak üzere olduğumu biliyordum. Sesi, gülüşü, şakaları, en başından beri aramızdaki her şeyin bu kadar doğal olması. Dizimdeki şefkatli elini, dudaklarını dudaklarımdayken kollarını bana dolayarak uyurken ve bana her şeyi yapabileceğimi hissettiren fısıldadığı sözleri düşündüm.

Evet, birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyorduk ama ben Aquinnah'nın asırlık kayalıklarından birinden aşağı kayıyor ve her saniye hızımı artırıyordum. Luli'nin son darbesiyle içimdeki hislerin ne kadarını uyandırdığına dair hiçbir fikri yoktu. Wit'in zihni bir sır olmasına rağmen. Aynı dalga boyunda mıydık? Bu haftadan sonra birlikte olmak istediğimi söylesem, kabul eder miydi?

Konuşmamı bitirdiğimde başım Sarah'nın omzundaydı ve iki eliyle elimi tutuyordu. Bir şey söylemesini bekledim ama o söylemeden önce birkaç uzun saniye geçti. "Özür dilerim," dedi sonunda. "Bu hafta bu kadar mesafeli olduğum için özür dilerim."

Mesafeli mi? diye düşündüm. *Daha çok senden kaçıyormuşum gibi değil miydi?*

"Aman Tanrım, dur," dedim. "Düğün işleriyle meşguldün."

"Fark etmez," diye cevap verdi. "Sen benim kuzenimsin ve ne

kadar zorlandığını biliyorum. Yanında olmalıydım. Senin için burada *olmalıydım*."

Bu sefer sessiz kalan bendim, ona rahatsız olacağı bir şey sorup sormamayı tartıyordum. "Öyleyse neden," diye fısıldadım, "salata hikayesini anlattın? Claire'in tavşan yemeğini New Orleans'ta yemediğiyle ilgili o hikâyeyi neden anlattın?" Sesim kalındı, bir şey boğazımı zorluyordu. "Aynı geceydi, Sarah. *O* gece." Uzun yara izine bakmaktan kendimi alamayarak ona baktım. "Neden bunu yaptın ki?"

Kuzenim uzağa baktı. "Öyle demek istemedim," dedi bana. "En azından ilk başta. Salatandan uzak durman bana onu ve bunun ne kadar komik olduğunu düşündürdü ve aniden hikayeyi anlatmanın yarısına gelmiştim ve duramayacağımı biliyordum –durursam herkesin bağlantı kuracağını biliyordum." Elimi sıktı. "Senin de bağlantıyı kurmamanı umdum."

"Tabii ki anladım." Kalbim sıkıştı. "O benim ablam, en iyi arkadaşım." Duraksadım. "Her gün mesajlaşırdık. O sabah Ruby Slipper'da kahvaltı edeceğini ve daha sonra bataklığı ziyaret edeceğini bilerek uyandım."

Sarah gözyaşlarına boğuldu. "Özür dilerim," dedi. "Meredith, çok özür dilerim. Bu hikâyeyi zararsız bir şakaymış gibi anlattığım için... Ve en başta onu o gece dışarı çıkardığım için. Bunu asla yapmamalıydım. Daha on sekiz yaşındaydı ama aklımdan çıkmış –her zaman çok daha olgun davranırdı." O, başını iki yana salladı. "Hastanede uyandığımda ve Michael bana söylediğinde..."

Ona sarıldım, tüm kinlerim bir anda yok oldu. Çünkü Claire'i kaybetmenin ardından toparlanmaya çalışan sadece ailem ve ben değildik. Sarah kuzenini, en sevdiği kuzenini kaybetmişti. "Bilemezdin," diye fısıldadım. "Ne olacağını nereden bilebilirdin? Korkunç bir kazaydı."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum ve her gün kendime hatırlatıyorum –özellikle burada, özellikle şimdi." Derin bir nefes aldı, sonra penceredeki koltuktan kalktı ve şirin kütüphaneyi geçerek raflara doğru ilerledi. Mavi kutuyu almasını izledim. "Ertesi gün," dedi tekrar yanıma geldikten sonra, "sadece ikimiz brunch'a gidecektik ve ondan nedime olmasını istemeden önce bunu ona verecektim."

Nabzım yavaşladı.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, Meredith," dedi Sarah, sanki aklımı okumuş gibi. "Senin her parçanı seviyorum ama Claire benim küçük versiyonum gibiydi."

"Biliyorum," dedim çünkü biliyordum. Sarah ve ben yakındık ama o ve Claire'in özel bir bağları vardı. Claire benim ablamken, herkes Sarah'ı Claire'in ablası sanırdı. Aralarındaki bağ kalın bir atkıdan daha sıkı örülmüştü. Küçükken onları kıskanırdım ama sonra onların tuhaf benliklerinin birlikte mükemmel olmasını izlemeye bayılmıştım. Güzeldiler, saçma sapan uydurma şarkılar söylüyorlar ve kamp ateşinin etrafında çıplak ayakla dans ediyorlardı.

Sarah hafifçe gülümsedi. Mavi kutuyu bana uzatarak, "Bu artık sana ait," dedi. "Almanı istiyorum."

Kapağı kaldırdım, içinde enlem ve boylam koordinatları olduğundan şüphelendiğim pandantifine oyulmuş narin bir altın kolye olduğunu görünce kalbim sızladı. "Paqua," diye mırıldandım. "Çiftlik, değil mi?"

Sarah başını sallayarak onayladı. "Diğerlerinin hepsi gümüş," dedi kolyeyi alıp boynuma takarken. "Ama Claire'in en sevdiği renk altın rengiydi..."

"Tıpkı saçlarım gibi," diye bitirdim onun için. Tonu aynı değildi ama Claire her zaman örgülerimi çekiştirir ve "Saçın Mer! Her zaman en sevdiğim renk!" derdi.

"Evet." Sarah'nın gülümsemesi genişledi. "Tıpkı saçların gibi." Beni tekrar kucakladı ve beni sevdiğini fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum Sarah," dedim yaşlı gözlerle. "Her şey için özür dilerim."

Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Aşağı inelim mi?"

Evet, diye düşündüm ama sonra Honey'nin yorganını tekrar üstüme çektim ve uzandım. "Aslında burada biraz daha kalabilir miyiz?" diye sordum. "Birazcık daha?"

"Tabii neden olmasın?" Sarah benimle battaniyenin altına girdi ve Claire'le eskiden yaptığımız gibi kaşık pozisyonu aldık –küçük olan ben, büyük olan o. Bana sıkıca sarıldı. "Bizi her yerde arasınlar."

~

Wit hızlı nefes alıyordu ama ben onu dürterek uyandırmaya çalışmaya devam ettim. "Uyuma," dedim, gözleri hızla açılıp tekrar kapanırken. "Yakında burada olurlar."

Esnedi. "Son iki saattir bunu söylüyorsun."

"Son iki saattir sürekli *sorduğun* için." Müştemilatın kırlentlerinden biriyle ona vurdum. Bu gece ailemle yemek yemek ve film izlemek için evde kalmıştık. Wit ve ben, Sarah ve Michael'ı beklerken onlar bir gece içkisi içmek için Fener Evi'ne gelmişlerdi. "Gel," demişti tavan arasındaki şekerlememizden sonra. "Yarın tantana başlamadan önce Michael ve ben baş başa bir şeyler yapmak istiyoruz."

Yarının tantanası, Büyük Ev'in geniş ön bahçesinde yükselen büyük resepsiyon çadırını (Christine Yenge, yerin bugün yağan yağmur dolayı çamur olabileceği konusunda endişeleniyordu) ve akşam Chilmark'taki yemekten önce St. Andrew Kilisesi'ndeki seremoni provasını içeriyordu.

"Emin misin?" diye sormuştum. "Siz yalnız kalmak istiyorsanız..."

Sarah başını iki yana salladı. "Yalnız kalmak 'bizim çevremize göre değil.'"

Güldüm ve söz verdiği gibi, o ve nişanlısı gece yarısı geldiler. Michael cipin kornasını çaldı ve Wit'in uyuklamasının numara olduğu ortaya çıktı –ikili koltuktan fırladı, beni omzunun üzerine attı ve bizi kapıdan çıkardı. Hava soğuktu, fırtına dünkü aşırı sıcak havayı bozmuştu. Dördümüz de eşofman giymiştik.

Çiftlik yolunda ilerlerken Wit nereye gittiğimizi sordu. *Ona söyleme,* diye mesaj atmıştım Sarah'ya daha önce. *Bu sürpriz olmalı!*

Çünkü Wit'in yüzündeki çocuksu merakı görmek istiyordum.

Şimdi, bir yanıt olarak, Michael, "Sıranın uzun olacağını mı düşünüyorsun?" dedi.

Sarah yan koltuktan, "Ne aptalca bir soru," dedi. "Güzel bir gece olacağı ortaya çıktı, yani..."

"Muhtemelen sandalye getirmeliydik," diye şaka yaptım.

Wit homurdandı. "Cidden mi?!"

"Cidden," diye yanıtladık üçümüz ve sonra Paqua dikilitaşını geçip Oak Bluffs yönüne döndüğümüzde sadece Suikastçi hakkında konuşmuştuk. Annem kır evinden ayrılırken bir nedime tarafından yere serilmişti, Nicole Dupré temelde Luli ve Jake'in babasıyla mücadele etmişti ve Brad Amca, onu garaj yolunda öldürmeden önce Jeannie'ye arta kalan yahni için bolca teşekkür etmişti. Hiç kimse Ian hakkında herhangi bir güncel bilgiye sahip değildi; tek bildiğimiz Kır Evi'nin köpek kapısından kaçtığıydı.

Yani biliyor, diye düşündüm. *Katilini biliyor.*

Benim de kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Ian'ın benden önce indirilmesi durumunda, bir sonraki adımda kimin benim için silahlanacağını bilmem gerekiyordu.

"Ve işte geldik!" dedi Sarah, beni strateji yapmaktan alıkoyarak. Oturduğu yerde arkasına döndü. "Back Door Donuts'a hoş geldin Wit!"

Sokak lambasının altında geçerken mükemmel bir an yakaladım –Wit'in gözlerinin parıldadığını gördüm. "Donutlar," dedi ve yemin ederim midesinin heyecandan guruldadığını duydum.

"Evet," dedim ona sırıtarak. "Donutlar."

Sonra normalde birkaç dükkânın arkasındaki alelade bir park yerine işaret ettim ama bu gece orası insanlarla doluydu –yerel fırının mor renkli arka kapısına giden dolambaçlı yol. Çünkü burası, Back Door Donuts'tu. Adadaki herkesin gece geç saatlerde tatlı isteğini dindirdiği yerdi. Claire'in ehliyetini aldığı ilk yaz, haftada birkaç kez gelmiştik. Bala batırılmış ve hindistancevizi kremalı donutlar bizim favorilerimizdi.

Michael, iyi bir park yeri bulmak için kasabayı birkaç kez turladıktan sonra, "Siz burada inin," dedi. Oak Bluffs herkesin ve annelerinin geceyi sonlandırdığı yer olduğu için görünürde hiç park yeri yoktu. Restoranlar, barlar ve sokaklar insanlarla kaynıyordu. "Sizi bulurum."

Sarah ona hızlı bir öpücük vermek için vites kolunun üzerinden eğildi. "İyi şanslar."

Cipten atladık ve Sarah önden giderek caddede ilerleyip birkaç tuğla basamaktan inip devasa otoparkı geçerken inanılmaz derecede uzun bir kuyruğun sonunda dururken Wit elimi tuttu. Wit'in parmaklarını sıktım. "Şimdi bekleyeceğiz."

Küçük bir çocuk gibi zıplıyordu ve Michael yirmi dakika sonra bize katıldığında üvey kardeşine bakıp başını salladı. "Her şey yolunda mı, Witty? Tuvalete falan mı gitmen gerekiyor?"

Sarah ve ben kıkırdadık. "Araba nerde?" diye sordu. "Uzakta mı?"

Michael çenesini ovuşturdu. "Yürüyerek biraz kalori yakacağız diyelim."

Kuzenim gülümsedi ve gözlerini devirdi, sonra ona sarıldı. Michael da kolunu ona doladı ve alnını öptü. Kendi sevdikleri dünyalarında şundan bundan mırıldanmaya başladılar. "Ya mihraba doğru yürürken ayağım takılırsa?" diye sorduğunu duydum ve o da "O zaman bunu telafi etmek için ben de tökezlerim," diye yanıtladı.

Önlerindeki çift arkalarını döndü. "Kulak misafiri olmak istememiştim," dedi kadın, "ama siz ikiniz evleniyor musunuz?"

"Evet!" diye cevap verdi Sarah. "Yarından sonra!"

Wit bana doğru eğildi. "Ve... *bam*!" diye fısıldadı aynı zamanda Sarah nişan yüzüğünü göstermek için sol elini uzatmıştı; armut biçimli bir elması çevreleyen küçük taşlardan oluşan hale o kadar büyüktü ki babama Michael'ın Saints'ler için çalışarak ne kadar kazandığını sormuştum.

Cevap mı? Düşündüğümden çok daha fazlaydı.

Yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerleyen sıraya girdik, Sarah ve Michael şimdi geçen ay nişanlanan yeni arkadaşlarıyla sohbet ediyorlardı. Sarah, Christine Yenge gibiydi, düğün planlama bilgeliği paylaşmaktan dolayı çok mutluydu. Anasına bak kızını al, her anlamda.

Gözlerimi kapattım ve canlı bir kalkan gibi yanımda duran Wit'e geri döndüm. Rüzgâr şiddetlenmişti ama ateş gibi ısı yayıyordu. Çenesi başımın üstünde dururken kollarıyla beni göğsüne sabitlemişti. Kalbinin atışını sırtımda hissedebiliyordum. "Çok sıcaksın," diye mırıldandım.

Birisi, "Ve sen bir yalancısın," dedi ve söyleyenin Wit olmadığını anlayana kadar nabzım yükseldi. Arkamızda duran kimse o söylemişti.

Sakin ol, dedim kendime. *O bilmiyor. Suikastçı hakkında, onu hedefim olmadığı konusunda yalan söylediğini bilmiyor. Bilmiyor, bilmeyecek, asla bilemeyecek...*

Ama durun, bu yaptığım doğru muydu?

"Hayır değil," dedi o ses tekrar. "Sen *tam* bir yalancısın."

Evet öyleyim, dedim içimden, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirdim ve kendi kendime Wit'in er ya da geç *öğreneceğini* söyledim. Ya Ian yarın beni elediğinde ya da ikimiz cumartesi günkü son hesaplaşmaya kaldığımızda, Wit ona yalan söylediğimi öğrenecekti. Anlaşmamızı bozduğumu ve yüzüne karşı açıkça yalan söylediğimi de.

Midem düğümlendi ama Wit'e komik bir bakış attım. Artık menüyü okuyabilecek kadar yakındık ve arkamızdaki iki çocuk Charlie donutunun kökeni hakkında şakalaşıyorlardı. O kadar gülünç bir şekilde saçmaydı ki kısa süre sonra Wit'in vücudu sessiz kahkahalarla benimkinin üzerinde sarsılıyordu. "Bu adamlar gerçek mi?" fısıldadı.

"Görünüşe göre öyle," diye fısıldadım, sonra omzumun üzerinden baktığımda parlak mavi gözleri ve kızıl-altın saçları olan sırıtan bir çocuk gördüm.

"Tartışmaya katılmak mı istedin?" diye sordu, rüzgârlığına işlenmiş Edgartown Yat Kulübü amblemini fark ettiğimde. "Erkek arkadaşıma Charlie'yi *gerçekten* kimin icat ettiğini söyle?"

El ele tutuştuğu kişi, kitapçıdaki şirin çocuktan başkası değildi.

"Hayır, böyle iyiyim," dedim, aynı zamanda *Zavallı Eli,* diye düşünürken.

"Hey, Beni Witry'ye Ayarlayın!" diye bağırdı Sarah ve döndüğümde onların kasada olduğunu gördüm. Sipariş verme sırası bizdeydi. "Buraya gelin!"

~

Donutlar. Çok fazla donut sipariş ettik. Boston kremalı, bala batırılmış, hindistancevizi kremalı, akçaağaç şuruplu, kızarmış elmalı -hepsini sipariş ettik. O kadar hafif ve kabarıklardı ki,

şekerli tatlılık ağzınızda erimeden önce patlıyordu ama karton çiğneyip yutmuş da olabilirdim.

Pek de farkına varmazdım.

"Kızarmış olandan istemediğine emin misin, Mer?" diye sordu Michael, arabaya geri dönerken. "Bir çift kaldı."

"Hayır, teşekkürler," dedim Wit'in elini sımsıkı tutarak. Birkaç dakika önce, üçüncü reçelli çöreğini mideye indirmişti ve kalanını parmaklarından yalamama izin vermeyi teklif etmişti. Kabul ettiğimde Sarah ve Michael kıkırdadılar.

Şimdi o parmakları bırakmak istemiyordum. O parmakları bırakamazdım. Birlikte geçirdiğimiz zaman bir kurdele gibi çözülüyordu. *Yarından sonraki gün,* diye düşünmeye devam ettim. *Yarından sonraki gün.*

Sadece yarından sonraki güne kadar bu parmaklara, bu ele, bu kola, bu bedene, bu insana sahiptim. Yeterince yakın bile değildik ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim.

Ve nedenini biliyordum.

CUMA

ON YEDİ

Mor yoga matımı açıp yanına oturduğumda Rachel Yenge, "Hey, işte buradasın," dedi. "Son birkaç gündür seni özledim."

"Evet, şey," dedim, "birileri bana Ian'ın sana eşlik ettiğini söyledi."

Wit bu sabah Kamp'a gelerek çok büyük bir risk aldığımı düşünmüştü ama itiraz ederek onu susturmayı başarmıştım ve bunu yapmam gerektiğini söylemiştim. Sakinleşmem ve kendimi toplamam gerekiyordu... ve eğer bu mümkün değilse bile, en azından düşünmem gerekiyordu.

"Onun tarafını tuttuğumuzu düşündün, değil mi?" diye sordu Rachel Yenge. "Bağlılık sözü verdiğimizi?"

Ona baktım. "Julia Hala megafonla sahilden ayrıldığımı duyurdu!"

"Ah, Julia." Teyzem güldü. "Muhtemelen bunu söylememeliyim ama hepsi onun ana planının bir parçasıydı..." Uzandı, elimi tuttu ve karnına bastırdı. "Bebek..."

"Tekme atıyor," dedim nefes alarak, küçük bir hareket hissetmiştim. "Bebek vahşi at gibi."

İnledi. "Hamile olmaktan bıktım."

"Ne söyleyecektin?" diye sordu bir dakika sonra. "Biraz önce? Julia Hala'nın ana planı hakkında mıydı?"

Rachel Yenge gülümsedi. "Ian suikasta kurban gitti," dedi

bana. "Julia dün gece onu öldürdü. Onu çocuklarla kurabiye pişirmesi için davet ettik ve o gittiğinde onu Kulübe'ye kadar takip etti."

Nefesim kesildi. "Ama o onun vaftiz oğlu!"

"Biliyorum," dedi başıyla onaylayarak. "Bu yüzden daha önce peşine düşmedi. Onu oyunda bırakmanın 'karşılıklı olarak yararlı' olduğunu söyledi –ne kadar çok kişiyi öldürürse, hesaplaşmaya o kadar yaklaşıyordu." İçini çekti. "Ama ilerleme kaydetmiyordu."

Yani Julia Hala'yla aynı fikirdeyiz, diye düşündüm. *Aynı strateji, birimizin tetiği çekmesi ve diğerinin...*

Yapmam gerekiyordu.

Julia Hala gibi olmam gerekiyordu.

Wit'i öldürmem *gerekiyordu.*

Bu düşünce midemin kasılmasına neden oldu.

"Yine de işin püf noktası burada," diye devam etti Rachel Yenge. "Ian'ın hedefi hiçbir zaman sen olmadın, Mer."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ne?"

"Ona odaklanıp diğer herkesle birlikte kendini güvende hissetmen için bir hileydi."

Klasik bir Claire Fox hilesi, diye farkına vardım. Çiftlik'e yanlış bilgi yaymak –onun galibiyetini pek çok kez izledikten sonra kuzenim durumu anlamış ve bir şeyler öğrenmişti. Belki ittifakım bu yıl başarısız olmuştu ama Ian iyi oynamıştı.

Rachel Yenge ben soramadan, "Kiminle çalıştığını bilmiyorum," dedi. "Julia'nın yeni fişindeki ismin sen olmadığını biliyorum."

Derin bir nefes verdim.

"Her neyse..." Gülümsedi. "Başlayalım mı?"

"Evet," dedim ona gülümseyerek. "Başlayalım."

Ama gözlerimi kapatınca aklıma Luli geldi. *Kendini ve sadece kendini düşündün.*

Demek istediğim, haksız değildi. Artık Wit ve ben birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğimize göre, anlaşmamız arkadaşlarım-

la olan ittifakımdan daha güçlü hale *gelmişti.* Kendi içinde bir ittifaktı. Bunun olmasını istememiştim ama olmuştu. Her gece birlikte uykuya daldığımızda bunu yapmamak çok zordu.

Arkadaşlar ve erkek arkadaş arasındaki o hayati dengeyi bulamamıştım. Claire'in ölümünden sonra ihtiyacım olan tek şey Ben olmuştu. Alışverişe gitmeye, kahve içmeye ya da sadece arkadaşlarımla takılmaya ihtiyacım yoktu. Yapmalıydım ama yapmadım. Okul, pastanedeki işim ve Ben -üstesinden gelebildiğim tek şey buydu. Claire öldüğünde onunla eğlence de öldü. Sanki yoğun bir sisin içinde yürüyordum ve kaybolmamak için birine tutunmam gerekiyordu.

Wit farklıydı, değil mi? Ona yapışmıyordum; daha çok birbirimize dolanmış gibiydik, görünmez bir ip bizi birbirimize bağlıyordu*. O benim arkadaşımdı, suç ortağımdı, kalp atışları ve ağızdan nefes alıp vermesiyle beni uyumadan önce çok güldüren kişiydi.

Deneyeceğim, demek istedim Luli'ye. *Çok fazla hata yaptım ama daha iyisini yapmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Sonsuza dek arkadaşız olacağız -sonsuza kadar arkadaş kalmak istiyorum.*

Rachel Yenge'yle seansımızı bitirdiğimizde, Luli ile konuşmaya karar vermiştim. Kırıcı yorumları hâlâ canımı yakıyordu ama daha fazlasını söylemediğim, daha fazla çabalamadığım için pişman olmuştum.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu Rachel Yenge matlarımızı toplarken, ben de tırmanışa gideceğimi söyledim.

Çünkü Naylon Apartman Kompleksi tam olarak öyleydi.

~

Kamptan ayrıldıktan sonra çimlerin karşısına geçtim ve Michael'ın dün geceki kıyafetleriyle Göl Evi'nin yolunda yürüdüğünü gördüm: Saints'in altın fleur-de-lis logolu aynı siyah sweatshirti ve aynı kot pantolonu. Hızlı ve sessiz adımlarla ilerledim

* Taylor Swift'in Invisible String şarkısına atıfta bulunuyor. (e. n.)

ve çok geçmeden ona yetiştim. "Günaydın," dedim gelişigüzel bir şekilde ve o şaşkınlıkla irkildiğinde güldüm. "İyi bir uyku çektin mi?"

"Aslında evet," dedi, utanç yürüyüşünü tamamen sahiplenerek. "Sonunda uyuyabildim."" Esnedi, sonra kendi kendine gülümsedi. "Ayrıyken asla iyi uyuyamam."

Bir yumru boğazıma takıldı.

"Lafı açılmışken," dedi Michael. "Witty nerede?"

"Bildiğim kadarıyla," dedim ona, "Hâlâ yataktadır."

"Harika." Ellerini birbirine vurdu. "Koşma havasındayım."

Geldiğimde Naylon Apartman Kompleksi'nde herkes sessizdi. Çoğu insan hâlâ uyuyordu ama bazıları muhtemelen kalkıp Dupré klanıyla kahvaltı yapmak için kır evine sürüklenmişti. O mutfak bir orduyu ağırlayabilirdi ve Jeannie de bir orduyu besleyebilecek kapasitedeydi. "Evet, kadın *yemek yapıyor*," demişti Eli ben yahni hakkında çılgınca konuştuktan sonra. "Benedict omletini denemelisin."

Çadırları dolaşmadan önce, Luli'nin Pravika ve kız kardeşiyle paylaştığı eflatun çadırı bulana kadar *kahvaltıya gidebileceğime karar verdim*. İkisi de erken kalkarlardı ama Luli öyle değildi. En uzun uykusu aralıksız on altı saatti.

Kalp atışlarım hızlanarak naylona vurmaya çalıştım. Tabii ki evlerin kapılarını çalmaya gerek duymadan büyümüştük ama bu bir çadırdı ve artık çalmam gerektiğini hissediyordum. "Merhaba?" dedim parmak boğumlarım ince kumaştan aşağı kaydığında. "Luli?"

İlk başta yanıt gelmedi ama kısa süre sonra biri çadırın ön kanadının fermuarını açtı. Luli'nin koyu renkli yatak saçları, yüzünün bir tarafında toplanan bir kuş yuvası gibi görünüyordu. "Meredith," dedi homurdanarak. "Merhaba."

Birkaç saniye birbirimize baktık, sonra gözlerimi kırpıştırdım ve nabzım o kadar hızlı atmıyormuş gibi yaptım. "Konuşabilir miyiz?" diye sordum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Luli görkemli bir şekilde içeriyi işaret etti. "Hoş geldin."

Çadırı Eli ve Jake'inkinden çok daha dağınıktı. Etrafıma bakındım ve herkesin köşesine dizilmiş şişme yatak, uyku tulumu ve yastık gördüm ama dağılmış spor ve sırt çantaları da vardı. Yere çeşitli giysiler, ayakkabılar ve havlular saçılmıştı ve kumsaldan kaçınılmaz olarak kum geliyordu. Müştemilatta Claire'in ranzasını kimseye vermediğim için aniden kendimi suçlu hissettim –ve teknik olarak orada uyumadığım için benimkini de.

"Bir kır evi değil," diye yorum yaptı Luli. "Ya da *herhangi* bir ev."

"Ama eğlenceli, değil mi?" dedim. "Eğleniyorsunuz?"

"Evet," dedi. "Naylon Apartman Kompleksi çok fazla eğlence gördü."

Başımı sallayarak onayladım ve tekrar aramıza sessizlik girdi.

Bu sefer Luli sessizliği bozdu. "Demek bana söyleyecek bir şeyin var." Kollarını bol tişörtünün üzerinde kavuşturdu. " Nedir?"

"Ah," dedim kendimi oturmaya davet ederek. Luli ayakta kaldı. "Suikastçı hakkında. Senin için haberlerim var."

"Wit'ten mi?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Rachel Yenge'den."

Luli tek kaşını kaldırdı.

Bunu kendime bir ipucu olarak aldım, ona Julia Hala'yı ve dün gece Ian ile onun arasında geçenleri anlattım. Orijinal stratejisini, kurabiyeleri, gecikmeli elemeyi...

"Ama bu beni neden ilgilendiriyor?" diye sordu Luli ben bitiremeden. "Ian *senin* suikastçındı, yani şimdi Julia Hala seni ele geçirdi. Bunda benim payım yok."

"İşte mesele bu," dedim. "Hepsi bir örtbastı. Ian, aslında bana sahipmiş gibi davranarak Claire'in yanlış istihbarat taktiğini bir sonraki seviyeye taşıdı. Rachel Yenge'nin sabah meditasyonlarında boy gösterdi, Yıldızlar Odası'nda beni takip etti." Başımı iki yana salladım. "Bu bir saçmalıktı. Gizli ittifakındaki birinin hedefiyim, onun değil, Julia Hala'nın da değil."

Luli iç geçirdi. "Nasıl bundan bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü bende bu var," dedim telefonumdan bir fotoğraf göstererek: üzerinde Luli'nin adı olan bir kâğıt parçasıydı. Gerildi. "Julia Hala'nın," diye devam ettim. "Rachel Yenge, uyurken yatak odalarına gizlice girdi ve bana göstermek için dışarı çıkardı."

Bunu etrafa yayma, demişti yengem. *Akıllıca kullan.*

Yapabileceğim en akıllıca şekilde kullandığımı söyleyebilirdim.

Luli fotoğrafa baktı, gözlerini ovuşturdu ve tekrar baktı. Sessiz kaldım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı sonunda. "Uyardığın için."

"Rica ederim," dedim ve ekledim, "Her zaman arkandayım."

Luli'nin yüzü okuyamadığım bir ifadeye büründü ama yine de şansımı denedim –özür diledim. Geçen on sekiz ay için özür diledim. "Sen en iyisiydin," dedim ona, "çok defa ellerini uzattın ama çoğu zaman yanıt veremedim." Gözlerim doldu. "Denedim ama fiziksel olarak yapamadım. Parmaklarım titriyor, boğazım düğümleniyor ya da resmen ağlamaya başlıyordum." Gözyaşlarım artık yüzümden süzülüyordu. "Evimde olmak, onun gittiğini sürekli hatırlatıyordu. Yani, bir süre kendimi onun üniversitede olduğuna inandırmaya çalıştım ama bunu seninle konuşmanın her şeyi daha kötü hale getireceğini hissettim. Her mesaj, her FaceTime, her Snapchat onun gittiğini hatırlatıyordu." Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim. Bunu farklı şekilde ele almalıydım. Yok sayılmayı hak etmedin."

"Hayır, etmedim," dedi Luli uyuşmuş bir şekilde ve benden uzaklaştı. "Tek istediğim senin yanında olmak, iyi bir arkadaş, iyi bir kuzen olmaktı."

"Sen iyi bir *kuzensin*," dedim. "Sen çok özelsin."

Luli sırtı hâlâ bana dönükken düşündü. "Lütfen gider misin, Meredith?" diye sordu birkaç çılgın kalp atışından sonra. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Ah... tamam, tabii." Yeni bir ağlama krizinin geldiğini hisset-

sem de yerden güçlükle kalktım ve gözyaşlarımı sildim. "Sonra görüşürüz?"

Cevap olarak, Luli sadece onaylarcasına başını salladı.

~

Düğün resepsiyonunun beyaz çadırı, masmavi gökyüzünün ötesinde dalgalanan bir bulut gibi görünüyordu ve Büyük Ev'e yaklaştığımda, Christine Yenge'nin çadırın inşaatını denetlediğini ve Honey'nin de çimlerin üzerinde gezindiğini fark ettim. Ancak ekibe dik bakmak yerine, inşaatçılara bir bardak ev yapımı buzlu çayından ve çikolata parçacıklı kurabiyelerinden ikram ediyordu.

Büyük Ev tam anlamıyla mükemmel, diye düşündüm. *Bir düğün için kesinlikle mükemmel.*

Görünüşe göre Çiftlik'te resepsiyonun nerede düzenlenmesi gerektiği konusunda biraz tartışma olmuştu ama sonunda Wink ve Honey'nin evi her şeyin önüne geçmişti. Sarah, "En iyi manzaraya sahip," demişti. "Okyanus, göletler, yıldızlar -her şeyi görebilirsin ve o gecenin her şeyin olmasını istiyorum."

Wink ön verandada dinleniyor, kitap okuyordu. "Günaydın Mer," dedi ben hamağa yığılırken. "Herhangi bir güncelleme var mı?"

Gözlerimi kapattım. "Evet," dedim, "Kır evindeki kahvaltıdan beri yemek komasındayım. Jeannie bana poşe yumurta yaptı. Kızarmış yeşil domates ve ızgara kırmızı domates eklediğini biliyor musun?" diye iç çektim. "Lezzetliydi."

"Mmm, evet," diye onayladı büyükbabam. "Honey ve ben bu kış Sarah ve Michael'ı ziyarete gittiğimizde, o ve Oscar bizi brunch'a davet etti. Domates çok Creole meyvesidir, biliyorsun."

"Bundan bahsetmişti," dedim, sonra güçlükle yutkundum. Pravika'ya kahvaltıya geleceğimi mesaj atmıştım, bu yüzden o, Eli ve Jake bana uzun mutfak masasında yer ayırmışlardı ama beni gördüklerinde yüzleri...

Luli'nin ve benim kavgamı bildiklerini biliyordum. Onlara

dün söylemiş olmalıydı. Oturup tabağımı aldığımda Pravika, "Hiçbirini aslında söylemek istemedi," dedi. "Bir kelimesini bile."

"Sana bunu mu söyledi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Pravika, "ama – "

Eli lafa girdi. "Meredith, söylediklerini *kastetmediğini* iddia edemem."

Konuşmasına devam etmesi için bekledim.

Yapmadı, bu yüzden Jake iç çekti ve devreye girdi. "Onu hayalet gibi görmen onu gerçekten sinirlendirdi Mer. Yani, gerçekten hepimizi üzdü," –masanın etrafına baktı ve diğerleri başlarını salladı– "ama en çok onu. O her zaman seni ve Claire'i kardeş olarak görmüştür... yani Claire'den sonra..." Duraksadı. "Senin yanında olmak istiyordu ama senin de *onun* yanında olmana ihtiyacı vardı."

İrkildim. O haklıydı ve ben de bir aptaldım. Luli'nin hem teselli etmek hem de teselli edilmek istediğini daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim.

Onlara özrümü anlattıktan sonra Eli, "Ona hazmetmesi için zaman ver," dedi. Kolunu bana doladı. "O üzgün. Sakinleşmesi biraz zaman alacak ama olacak." Bana baktı. "Tamam mı?"

Dudağımı ısırdım. "Tamam."

Bir dakika sessiz kaldı ve ardından Pravika konuştu. "Yeni konu var mı?" diye sordu. "Eğlenceli bir konu?"

"Ne gibi?" diye sordum.

"Çok açık değil mi?" dedi kıkırdayarak. "Senin ateşli düğün ilişkin."

Sonrasında, Büyük Ev'in hamağında uzanıyordum, kalbim sıkışıyordu. "Peki, bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" dedi Wink.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ha?"

Büyükbabam kitabını kapattı. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu tekrar.

Tek yapabildiğim ona bakmaktı. *Biliyor muydu?*

Wink onaylayarak başını salladı. "Çok güçlü başladın Mer... Rachel meditasyondayken, Daniel Edgartown'datyken – ve de Jeep'ten, bocce sırasında Oscar ve Sarah'nın iğrenç arkadaşı Vivian." Sallanan sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ama seni izliyordum. Süper Sağanak'ı yanında taşıyorsun," –kitabını bir sundurma sütununa dayadığım su tabancasına doğrulttu– "iki gündür ama gösterecek hiçbir şeyin yok." Sandalyesinde geriye yaslandı. " Öyleyse söyle bana, biliyor mu?"

İç geçirdim. "Tahmin etti."

Wink ıslık çaldı. "Takma adına uygun biri."*

"Ama ona *yalan söyledim*," dedim ellerimle yüzümü kapatarak. "Ona yalan söyledim ve onun yerine Luli'nin hedefim olduğunu söyledim."

"Ah."

"Ona gerçeği söylemeliydim," dedim endişeyle. "Dürüst olmalıydım ve bir tür anlaşma yapabilirdik."

"Ama yapmadın," dedi büyükbabam, "ve şimdi itiraf edersen, ihanete uğramış hissedeceğinden endişe ediyorsun."

Başımı sallayarak onu onayladım.

Bana ne yapacağımı söyle, diye düşündüm. *Lütfen.*

Wink'in kitabını tekrar açmadan önce söylediği tek şey, "Hmm," oldu. Bana hiçbir şey söylemeyecekti. Ve neden yapsındı ki? Evet, o benim büyükbabamdı ama aynı zamanda Suikastçı hakemiydi! Tavsiye veremezdi veya herhangi bir kayırmacılık yapamazdı.

Gitmek için ayağa kalktım.

Sesi beni durdurdu. "Unutma, Meredith," dedi, "yalnızca bir kişi kazanabilir."

~

* Witty, İngilizce zeki anlamına gelmektedir – (ç. n.)

Düğün töreni provası bu öğleden sonra olmasına rağmen, ona Sahil Yolu'na gidip Jaws Köprüsü'nden atlamayı teklif ettiğimde Wit hemen oyuna dahil olmuştu. Edgartown ve Oak Bluffs arasındaki sınır çizgisiydi ancak şöhretinde gerçek dönüm noktası, 1970'lerde Bağevi'nde çekilen *Jaws* filminin çekimlerinde buranın kullanılmasıydı. "Yapmak zorundasın," dedim. "Turistler için hemen hemen bir geçiş ayini."

Köprü, suyun üç ya da on beş metre yukarısındaydı ve üzerinde KÖPRÜ TIRABZANLARINDAN UZAK DURUN! ve KÖPRÜDEN ATLAMAK VEYA SUYA DALIŞ YAPMAK YASAKTIR! yazan tabelalar vardı ama herkes bunları görmezden gelirdi. Claire ve ben ilk büyük atlayışımızı on üç ve on iki yaşlarındayken yapmıştık. El ele tutuşarak zıplamıştık ve altı dalıştan sonra, kuğu dalışları ve taklalar atlamaya bile başlamıştık. (Birkaç kez karın üstü de düşmüştük).

"Ah, kesinlikle varım," dedi Wit, ben geleneği açıkladıktan sonra, hızla başını sallayarak. "Kesinlikle."

Müştemilatta buluşmak üzere sözleştik, bu yüzden üzerime bir mayo geçirdikten sonra, beklemek için ön basamaklara oturdum. *Her şey hazır,* yazıp @sowitty17'ye DM gönderdim.

Sonra Instagram'da dolaştım ve sonunda kendimi Sarah'nın hesabında buldum. En son gönderisi, onu iki elinde birer Boston kremalı donut ile çektiğim bir video olan Back Door Donuts'tandı. "Dikkat et, kuzen," dediğimi hatırladım. "Elbisene sığmayabilirsin."

"Oh, sığacağım," dedi büyük bir ısırık alırken. "*Nefes alamayabilirim* ama sığacağım!"

#OleyOArtıkBirDupre

Sarah'nın çok fazla videosu olmadığını fark ettim, bu yüzden arkadaşlarıyla bir Saints oyununun devre arasında, bir Mardi Gras kutlamasında ve nişan partisi sırasında Dupré ailesiyle poz verirken çekilmiş resimlerini kaydırmaya devam ettim. Sa-

rah'nın eli Michael'ın göğsündeydi, devasa yüzüğü ışıkta parlıyordu. Gülümsemesi bir mil genişliğindeydi.

Ama sonunda, fotoğrafların arasına karışmış başka bir video ortaya çıktı. Küçük resimdeki kişiyi hemen tanıdığımda kalbim durdu. İlk bakışta, o dalgalı kumral saçları ve gözlükleriyle Sarah olabilirdi... ama giydiği omuzları açık bluz?

O benimdi. Claire, seyahati için bavulunu hazırlarken ödünç alıp alamayacağını sormuştu.

Bu ablamdı, tam karşımdaydı.

Bakma, dedim kendime. *Bunun hakkında düşünme bile–*

Videoya dokundum. Açıklama yoktu ama yer etiketi Basin Seafood and Spirits Restaurant'tı. Yüzümün uyuşmaya başladığını hissettim.

Claire'in son gecesiydi.

Sesi açmak için videoya dokunduğumda Sarah konuşuyordu. Uğultulu restoranda onu duymak zordu ama elimden gelenin en iyisini yaptım. "Ona dikkat et," dedi. "Orada neler olduğunu izle." Çatalı ve bıçağıyla heyecanla yeniden düzenlediği Claire'e ve salatasına odaklandı. "Tek bir lokma bile yemedi."

"Ve onun fark ettiğini sanmıyorum," diye söze karıştı Michael. "Değil mi?"

Sarah kıkırdadı. "Sanırım öyle," dedi Claire'in yüzüne doğru eğilerek. Kelimenin tam anlamıyla ağzını kapalı tutamadı; çatal bıçak kadar hızlı hareket ediyordu. "Bence çok tatlı, kibarlık yapıyor... ah, bak! Gözleri sadece onun tabağında. Ondan hoşlandı."

Omurgam dikleşti çünkü birdenbire kimden bahsettiklerini bildiğimi hissettim... Ve Sarah kamerasını tekrar hareket ettirdiğinde, o ablamın yanındaydı.

Wit.

"Hey!" diye bağırdı masanın karşısından. "Sen bizi mi çekiyorsun?"

Aynı ama farklı görünüyordu. Kum rengi saçları biraz daha kısaydı ve elbette yüzü kusursuzdu. Morluk yoktu, güneş yanığı yoktu.

"İzin belgesi imzaladığımı hatırlamıyorum," dedi. "Sen imzaladın mı, Claire?"

Ablam güldü ve o an parmaklarım ve, telefonum titremeye başladı. Bir yılı aşkın süredir Claire'in gülüşünü duymamıştım. Muhteşem, göz kamaştırıcı gülüşünü. Dünya onsuz çok sessiz geliyordu.

Telefonumun öylece çimlere düşmesine izin verdim ama gerçek hayatta Wit'in sesini duyar duymaz hemen geri aldım. "Ben hazırım!" diye seslendi, omzuna bir havlu atmıştı, çizgili mayosuyla bana doğru yürüyordu. "*Sen* hazır mısın?"

Verandanın basamaklarından kalktığımda sırıttı ve beni öpmeye çalıştı ama eğilerek ondan uzaklaştım. Telefonumu kaldırdım ve boğulmamayı başardım, "Bu da ne?"

Wit'in kaşları çatıldı. "Şey, telefonun?"

"Ah." Ekranın kilitlediğini fark ettim artık karanlıktı. "Bekle." Hızlı bir şekilde şifremi girdim ve videoyu, sesi ve hepsini önüne koydum. "Bu," diye tekrarladım, "Ne?"

Videoyu oynattığımda yüzünün düştüğünü gördüm, gözlerim Claire'in kahkahasına odaklandı. "Dinle," diye mırıldandı, "açıklayabilirim..."

"Claire'i tanıyor muydun?" diye lafını kestim, sesim titriyordu. "Ablamı *tanıyor* muydun?"

Bir an tereddüt ettikten sonra evet dercesine kafasını salladı.

Boynumun arkasına iğneler batıyormuş gibi hissettim. "Bana söylemediğine inanamıyorum," dedim. "İnanamıyorum..." Nasıl devam edeceğimi bilemeden sustum. Görüşüm, gözyaşlarıyla bulanıklaştı.

"Lütfen açıklamama izin ver," dedi Wit, elini hafifçe koluma koyarak. Onu ittim ve yanından geçip açık alana çıktım. Bir yanım bana her şeyi anlatmasını istiyordu ama geri kalan yanım

tek bir kelime bile duymak istemiyordu. "Meredith!" Wit bana yetişti, hızını benimkine uydurdu. "Sana söylemeye çalıştım," dedi. "Sana söylemeye çalışıyordum."

"Ne zaman?" diye bağırdım.

"Dün," diye yanıtladı. "Biz yürüyüş yaparken. Sanki onu tanıyormuşum gibi konuştuğumu söylediğinde?"

Yürümeyi bıraktım. Uzun çimenlerin üzerindeydik, ikimiz de kum tepelerine bakıyorduk. Wit, Loki'nin su şişesinden su içme yeteneğine iltifat ettikten sonra, *onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun,* demiştim ama bunun üzerine fazla düşünmemiştim, Claire hakkında çok fazla konuşmama bağlamıştım bunu. Ama sonra, evet, bir şeyler değişmişti ve gözlerini benden kaçırmıştı. *Meredith, sanırım bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerek* dediğini hayal meyal hatırladım...

Sonra gök gürlemişti.

"Eh, daha çok denemeliydin," dedim ona artık sesimin ne kadar yüksek çıktığını umursamadan. "Bana eve giderken, yahniden önce ya da o günden sonra söylemeliydin!"

Wit elini saçlarından geçirdi. "Bildiğini sandım," dedi yumuşak bir sesle. "Arabaya koşmamız gerektiğini söyleyerek sözümü o kadar ani bir şekilde kestin ki."

"Hayır, *gök gürültüsü* sözünü kesti," diye karşı çıktım, kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Geri dönmek *zorunda* kaldık!"

"Meredith, tek bir gümbürtüydü. Ne söyleyeceğimi bildiğini ve duymak istemediğini düşündüm." Yutkundu. "Buna saygı duymak istedim."

Arkamızdaki uzun otlardan tuhaf bir çıtırtı sesi geldi ama bakamayacak kadar sinirliydim. Muhtemelen Loki, Clarabelle ya da diğer köpeklerden biriydi.

Dişlerimi sıktım. "Pazartesi günü bir şey söylememenin nedeni de bu muydu?" diye sordum, aklıma Wink ve Honey'nin düzenlediği akşam yemeğinde Sarah'nın salatayla hikayeyi anlattığı akşam aklıma gelince. Claire'in Basin'de kiminle oturdu-

ğunu unuttuğunu söylemişti -belki bu doğruydu, belki değildi, pek umurumda değildi- ve Wit, Claire'in taburesinde kıpırdanmaya devam etmişti. "Onun hakkında konuşurken?"

Wit sessizdi. Yine o çıtırtı sesini duydum ama odaklanabildiğim tek şey onun konuşmasını beklemekti. "Titriyordun," diye mırıldandı. "Dışarısı sıcaktı ama titriyordun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuştum ama birkaç parmağı, o gece olduğu gibi ustaca ve yumuşak bir şekilde saçlarımı taramaya başladı. Gözlerimi kapatıp kendime ağlamak için izin verdim. "Bunu sana asla yapmazdım."

"Ama yine de bunu bir sır olarak sakladın," dedim. "Bunu *çok* uzun süre sır olarak sakladın. Yani, bana *hiç* söyleyecek miydin?" Ondan uzaklaştım. "Sana her fırsatı verdim- onun hakkında konuşarak ve tüm o hikayeleri anlatarak." Başımı iki yana salladım. "Belki eğer-"

Cümlemi tamamlayamadım çünkü sırtımda bir serinlik hissettim.

Yani, *tam olarak* serinlik de denemezdi.

Islaklık hissi gibiydi.

Bir dakika ne? diye düşündüm ve Wit'le aynı anda döndüğümüzde Brad Amca'nın Fox'ların en kurnazı gibi sırıttığını gördüm. Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü ama iş işten geçmişti...

Nutkum tutuldu.

Öldürüldün, dedim kendi kendime. *Her şeyi mahvettin.*

Midem bulandı. Bunu Claire için yapmam gerekiyordu. Onun için *kazanmam* gerekiyordu.

Brad Amca su tabancasıyla şortumun cebini işaret ederek, "Sökül bakalım," dedi. "Tören provası, akşam yemeği ve her şeyle birlikte bugün sıkı bir program var."

"Evet." Boğazım kurumuştu. "Tamam." Hedefimin yazdığı kâğıdı almak için elimi cebime soktum ama yavaş davrandım

böylece Wit'e hızlıca bakabilmek için vaktim oldu. "Koş," diye mırıldandım ona.

Brad Amca'nın silahı hâlâ yukarıdaydı ve Wit'e olan kızgınlığım bir yana, amcamın iki hedefi birer dakika arayla yere sermesini istemiyordum.

Wit gözlerini açtı. "Ne?"

"Elini çabuk tut, Mer..."

"Koş," diye mırıldandım tekrar.

"Hayır," dedi Wit, ben cebimden hedef fişimi çıkarırken. Ters tuttum ve adının yazdığı tarafı göğsüme bastırdım. "Konuşmayı bitirmedik. Sadece ver," -Brad Amca'yı işaret etti- "böylece bu işi halledelim. Gitmiyorum."

Vücudum Brad Amca'dan dönük değildi, Wit kendi adını görebilsin diye kâğıdı çevirdim. Turkuaz gözleri genişlerken yüzünün geri kalanı gevşedi. "Stephen," dedim kararlı bir şekilde. "Koş."

ON SEKİZ

Wit elenmekten kıl payı kurtulduktan ve hedefimi Brad Amca'ya bıraktıktan sonra, somurtmak için Gizli Sahil'e gittim ama *neden* somurttuğumdan pek emin değildim. Suikastçı yüzünden miydi? Görünüşe göre, adım bu hafta etrafta çok el değiştirmişti. Ian'ın gizemli müttefiki benim ilk katilimdi ama Brad Amca beni Jeannie Dupré'den almıştı. "Bana senin adını vermeden önce tereddüt etti," dedi. "Kocasını vurmuş olmana rağmen, o çok tereddüt etti."

Sonra Paqua Gölü'nün şamandırasına yüzdüm ve güneşi hissetmek için sırt üstü döndüm. Şu anda kimse beni aramazdı –bu akşamki prova yemeğine kadar herhangi bir planım yoktu. Güneş bulutların arkasında kaybolduğunda, *çok üzgünüm Claire,* diye düşündüm. *Seni gururlandıramadığım için çok üzgünüm. Bir adam için hepsini çöpe attım.*

Neden böyleydim? Luli haklıydı; Ben'le birlikte olmaktan Wit'le birlikte olmaya geçmiştim. O kadar kendimi adamıştım ki, onu Suikastçı'dan zahmetsizce çıkarmak yerine, ertelemeye ve ertelemeye karar vermiştim –onu *korumaya* karar vermiştim. Kendimi yine ikinci sıraya koymuştum. Gözlerim doldu, gözyaşlarım hızla yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı.

Sarah'nın Instagram videosunu –Claire ve Wit'in birlikte konuşup gülüştükleri video– ve bana bundan bahsetmediği gerçeğini düşünmeye başladım. *Hey, ablanla tanışmıştım.* Dürüst

olmak gerekirse, nasıl tepki vereceğimi söyleyemezdim ama mesele şuydu ki, o hiçbir şey söylememişti.

Claire bir şeyler söylemişti. Bunu buraya yürürken, silmeye kıyamadığım eski mesajlarımızı açtığımda fark etmiştim. Bana gönderdiği son mesaj şuydu: *İnanılmaz haberlerim var! Kader ağlarını ördü!*

Ailem bir yeni yıl partisine ev sahipliği yaptığı için hemen yanıt vermemiştim. Ben ve ben bir süre herkesle oyun oynamıştık, sonra akşam yemeği ve tatlıya sıra gelmişti ve ondan sonra, biraz yalnız kalmak için gizlice kaçmıştık. Birkaç saat sonra, Ryan Seacrest'in sunuculuğunu yaptığı *Dick Clark'ın New Year's Rockin' Eve'ini* izlemek için yerleşene kadar telefonumu kontrol etmemiştim. Bu mesaj üzerine heyecandan midem kasılmıştı. *İnanılmaz haberler!*

Biriyle mi tanıştın? diye yazmıştım çünkü kitaplarında bitmeyen aşk hikayelerini okuduktan sonra, Claire kendi hikayesine sahip olmayı fazlasıyla hak etmişti.

Mesaj teslim edilmişti ama o zamana kadar yeterince geç olmuştu, Bourbon Sokağı'nda meşguldü ve yanıt verme şansı bulamamıştı.

Tabii ki, cevap verme şansı olmadığı ortaya çıkmıştı. O gittikten sonra o mesajın anlamını çok uzun süre merak etmiştim. *Kader ağlarını ördü.*

Bununla ne demek istemişti? Kendime defalarca sordum ama çoğunlukla kaderi pek umursamazdım, bunun yerine o gece güvenle yatmadan önce *Seni seviyorum, Mer* yazmasını dilerdim.

Sonunda cevabımı almıştım.

Evet, Claire New Orleans'ta bir erkekle *tanışmıştı.*

Ama kendisinin birlikte olmayacağı biriyle.

"Stephen," diye karar vermişti, henüz aynı kıyafetleri giyecek ve bir gün kiminle evleneceğimiz konusunda şaka yapacak kadar gençken. "Adı Stephen olacak!"

Şimdi, onun adını Suikastçı fişimde ilk gördüğüm zamanki kadar bayılacakmış gibi hissediyordum. *Stephen...*

Uyuyakalmış olmalıydım çünkü ıslak bir el ayak bileğimi çekiştirdiğinde yalpalayarak uyandım. Wit'in dirseklerini şamandıraya dayayarak suda ilerlediğini gördüğümde gözlerim aniden açıldı. "Resmen kızarmışsın," dedi. "Güneş kremi aklından mı çıktı?"

Kollarım ve bacaklarım kıpkırmızı yanmış halde doğrulmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Ne kadar süredir buradaydım? Güneş artık bulutların arkasında değildi; aslında, gökyüzünde hareket etmişti.

"Bende aloe vera var," dedi Wit. Sesi tuhaf bir şekilde resmi geliyordu. "Şifonyerimdeki o büyük şişe, hatırladın mı?"

"Göbek adın Oscar," diye cevap verdim ani bir aydınlanmayla. "Değil mi?"

Başını sallayarak onayladı.

@ sowitty17, diye düşündüm. Kötü değil ama kesinlikle espriliydi. Tüm zaman boyunca oradaydı: SOW.

Stephen Oscar Witry.

"Bu hoşuma gitti," dedim, birkaç parmağımı suya daldırarak. Ayaklarım bile yanmıştı serinlik çok rahatlattı. Derin bir nefes aldım. "Bak, daha önce..."

"Evet, daha önce," dedi. "Neden bunu yaptın?"

Sesindeki hafif keskinlik midemi bulandırmıştı. Claire'den bahsedecektim ama o açıkça başka bir şeyden bahsediyordu.

Suikastçı.

Wit, "Sana inandım Meredith," dedi. "Hedefin olmadığımı söylediğinde sana inandım. Gerçeği tahmin etmiştim aslında." Su sıçrattı. "Bana yalan söyledin."

"Özür dilerim," dedim. "Wit, çok özür dilerim. Sana söyleme istedim, gerçekten ama..."

"Ama ne?" diye sordu. "Öğrenirsem her şeyin son ereceğini mi düşündün?"

Yutkundum.

Başını iki yana salladı. "Bir plan yapabilirdik; ikimizi de daha ileriye taşıyacak, finale beraber çıkabileceğimiz bir tür düzenleme yapabilirdik."

"Aslında yaptığım buydu," dedim, çünkü yanlış ya da değil, gerçek buydu ve kendimi savunacaktım. "Tam olarak yaptığım şey bu. Sana bir kez bile silahla yaklaşmadım. Sonunda ikimiz kalmamız için mümkün olduğu kadar çok insanı alt etmeni istedim."

"Evet ama yanlış yoldan gittin," dedi. "Anlaşmamızı bozdun. İsimlerimizden biri diğerine gelirse birbirimize söylemeyi *kabul etmiştik*." Omuz silkti. "Ve sen yapmadın."

Sesim hiç bu kadar kısık olmamıştı; Loki olsaydım kuyruğum bacaklarımın arasında kıvrılırdı. "Wit..."

İç çekti. "Gitmeliyim. Yakında prova için çıkacağız."

"Ne zaman geri döneceksin?" diye sordum.

"Dönmeyeceğiz," diye cevap verdi. "Oradan doğruca yemeğe gidiyoruz." Durakladı. "Düğün konuşmalarımızı getireceğim."

"Tamam, teşekkürler," dedim Yeni Zelanda rehber kitabına sıkıştırdığı katlanmış kâğıdı düşünerek. "Ve şey..." Dudağımı ısırdım. "Daha sonra konuşabilir miyiz?"

Çünkü aramızdaki hiçbir şeyin çözülmediğini hissediyordum; durumumuz ve iletişimimiz sadece daha karmaşık hale gelmişti. Bana yalan söylemişti. Ona yalan söylemiştim. İlk defa aynı sayfada değildik.

"Tabii ki." Wit başını sallayarak onayladı. "Sana daha iyisini borçlu olduğumu biliyorum... Çok daha iyisini..." Sustu, derin bir nefes aldı ve sonra gözlerimin içine baktı. "Evet, sonra konuşuruz."

Sonra şamandıradan uzaklaştı ve kıyıya geri yüzdü.

~

Sarah ve Michael'ın prova yemeği Chilmark'ta adanın yukarısında, Beach Plum Inn'deki pastoral tepelerin ortasındaydı. Resmi bahçeler ve özel kulübeler, yedi dönümlük mülkü süslüyordu ancak prova yemeği, kuzenimin nişanlısı Bağevi'ni ilk ziyaret ettiğinde götürdüğü ana evdeydi. O ilk ada tarihini yeniden yaratmak ve her şeyi olabildiğince basit tutmak istemişlerdi –arka tuğla terasta keten masa örtüleri ve Morning Glory'nin kır çiçekleri vazolarıyla uzun meşeden yapılmış çiftlik evi masaları vardı. Yarınki resepsiyonun aksine, oturma yeri yoktu. Verandanın basamaklarını çıkarken annem, "Bu çok güzel," dedi. "Kesinlikle güzel."

Babam onu öpmeden önce, "Senin kadar güzel değil Liz," dedi. Kalbim ısındı. Birbirleri için mükemmel olan sadece Sarah ve Michael değildi.

İronik bir şekilde, gelin ve damat ve maiyeti en son gelenler arasındaydı. "Kilisede bir olay oldu," dedi Christine Yenge yüksek topuklu ayakkabılarıyla çıtırdayarak. "Herkese düğün etkinliklerinin oyun dışı olduğunu *söylemiştim*!"

"Anne, sakin ol." Sarah gülümsüyordu. Altın süslemeli beyaz kokteyl elbisesiyle büyüleyici görünüyordu. "Güzel ayakkabılar, Mer," dedi ve aynı çifti giydiğimiz için göz kırptı. Elbisem açık mercan rengindeydi, omuzları açıkta bırakan olan kolları rüzgârda dalgalanıyordu.

Bahsedilen "olay" Nicole Dupré'nin tören provasında sağdıçlardan birine suikast düzenlemeye çalışmasıydı. "Ama etkinlik *sırasında* değildi," diye itiraz etti. "Hepimiz kiliseden çıkmıştık ve arabalara biniyorduk."

Wink henüz resmi bir karar vermemişti ama kokteyller hazırlandıktan sonra Christine Yenge bu gece su tabancaları görürse bunun ciddi sonuçları olacağını söyledi.

Babam içkisine bakarak güldü ve Brad Amca'nın omzuna bir şaplak attı. Amcam martinisini karısına uzatarak, "Benim tuvalete koşmama izin ver," dedi. "Bir dakikalığına gidip geleceğim."

Hızla içeri girmesini izleyerek hepimiz güldük. "Gelinin babası, bayanlar ve baylar," Christine Yenge ifadesiz bir şekilde Brad Amca'nın içkisinden uzun bir yudum aldı. Sevgiyle gözlerini devirdi. "Kocam olarak da bilinir."

Wit'i sağdıç arkadaşlarıyla buldum. "Bir dakika ne?" dedim bana döndüğünde. "Nerede..." Tamamen yarasız yüzünü işaret ettim. Hâlâ güneş yanığı vardı ama bataklık yeşili morluğu yoktu.

"Ah, tamam, burada," dedi Wit. "Yirmi kilo kadar makyaj malzemesinin altına gizlendi." Bir kısmını benim görmem için ovuşturdu. "Teyzen beni Göl Evi'ne çağırdı, burada nedimeler fotoğraflarda sağlıklı görünmemi sağlamak için fondöten, kapatıcı ve 'kontür' ne varsa hepsini kullandılar." Omuz silkti. "Fena değil sanırım."

"Hiç de fena değil," dedim biraz afallamış bir halde. Wit'i sadece dev morluğu ile tanıyordum. Şimdi daha çok Sarah'nın Instagram videosundaki çocuğa benziyordu. Biraz ürkütücüydü.

Tanrım, yakışıklıydı.

"Nerede oturuyorsun?" diye sordum.

Seninle, demesini umdum. Konuşacağımızı, konuşmamız gerektiğini söylemiştik ve ben de konuşmak istiyordum.

"Ailemle," dedi, sesi yine çok çekingen çıkmıştı, sanki birbirimizi neredeyse hiç tanımıyormuşuz gibiydi. Midem bulandı. "Peki ya sen?"

"Henüz emin değilim." Onun resmi tarzına uydum. "Muhtemelen bunu çözmeliyim." Arkamı döndüm ama Wit'in sıcak parmakları ben bir adım bile atmadan dirseğime kondu.

Ona dönüp baktığımda, "Tam burada," dedi takım elbise ceketinin göğüs cebine vurarak. "Unutmadım."

"Unutacağını düşünmemiştim," dedim.

Başını kaldırdı. "Buluşacak mıyız?"

Başımı sallayarak onayladım. "Buluşacağız."

~

Jake, "Hayır, bu imkânsız, Eli," dedi. "Yapılamaz."

"Evet, yapılabilir," diye karşı çıktı Eli başını iki yana sallayarak. "Zaten *onuncudaydım*."

"On ne?" diye sordu Julia Hala, Rachel Yenge'yle tekrar otururken. Ana yemek yoldaydı ama Rachel Yengekendini iyi hissetmiyordu, bu yüzden bahçede yürüyüşe çıkmışlardı. Pek yardımı olmuşa benzemiyordu. Rachel Yenge'nin yüzü hâlâ mide bulantısı yüzünden gergindi.

Bebek yine tekme mi atıyor? diye merak ettim. *Yoksa bundan daha fazlası mı vardı?*

Pravika onlara "Fotoğraf sabotajı," dedi. "Eli, her düğün fotoğrafını sabote etmeyi kendine görev edinmiş."

"*Hepsini* değil," dedi Luli. Christine Yenge'nin yarın düğün fotoğrafları için kuracağı tüm bürokrasiyi aşmasına izin vermesine imkân yoktu.

Güldüm. "Yine de zevkli fotobozan serisi olmuşlar," diye ekledim. "Tavşan kulağı falan yapmıyor; o sadece grupla kibarca poz veriyor."

"Doğru," dedi Eli, yemeğimiz servis edilirken: New Orleans'tan ilham alan bir yemekti. Jeannie, Beach Plum'un şefiyle özel bir menü üzerinde çalışmıştı. "Fikir, fotoğrafları *mahvetmek* değil, albüm internete düştüğünde konukların kendilerine 'Bu da kim?' diye sormasını sağlamak."

Daha fazla kahkaha attık ama Rachel Yenge'nin yemeğini bir kenara itip alnını ovuşturduğunu gördüm. Julia Hala doğruldu. "Rach–"

Hızlı bir zil sesi duyuldu ve bir elektrik düğmesinin kapanması gibi tüm konuşmalar durdu. Koltuğumda döndüğümde

Jeannie Dupré'nin bir şampanya kadehi ve mikrofon tuttuğunu gördüm. Michael eğilip Oscar Witry'nin kulağına fısıldadı ve Oscar sandalyesinden kalkıp Michael'ın annesinin yanında durmadan önce birbirlerine düşünceli bir bakış attılar. "Herkese merhaba!" dedi. "Ben Jeannie, gelmiş geçmiş en gururlu damat annesiyim!" Oğluna gülümsedi. "Ve hepinize bu gece burada olduğunuz için teşekkür etmek istiyorum. Bu çok özel bir durum ve kutlamak için her birinizin bizimle olmasıyla daha da anlamlı hale geldi..."

"Rachel," diye mırıldandı Julia Hala. "İyi misin?"

Rachel Yenge elleri yüzüne bastırmıştı. "Hayır." Başını iki yana salladı. "Kasılmalar." Alçak bir inilti çıkardı. "Sanırım suyum gelecek."

Arkadaşlarım Jeannie'nin konuşmasına odaklanmıştı ama Julia Hala ve ben göz teması kurduk. "Ailem," dedi bana. "Wink ve Honey'e söyle."

Başımı salladım ve yerimden hızla kalkarak büyükannemlerin masasına yürüdüm. "Naber tatlım?" Elimi omzuna koyduğumda Honey döndü. Wink de döndü. "Jeannie'nin sözünü kesiyorsun..."

Onlara Rachel Yenge'ye ne olduğunu anlattım.

Hemen harekete geçtiler. Honey hızla halamın yanına gitti –Julia Hala, Jake ve Eli Rachel Yenge'yi sandalyesinden kaldırıyorlardı –Wink ise Sarah'yı buldu ve açıklamak için onun ellerini tuttu. *Üzgünüm,* dediğini gördüm alnını öpmeden önce.

Onun da bu akşam bir konuşma yapması gerekiyordu.

Bazı insanlar panik oldu ama Jeannie, gelin ve damat için kadeh kaldırdığında alkışlar eksik olmadı. Jake ve Eli birkaç dakika sonra masamıza döndüler. "Yoldalar," diye onayladılar. "Arabayla hastaneye gidiyorlar."

Hepimiz rahatlayarak nefes verdik ve Luli elimi bıraktı. Tut-

tuğunu fark etmemiştim. Belki eski, kökleşmiş bir alışkanlıktı ya da belki arkadaş olarak tekrar yola çıkıyorduk.

Ben ikincisine inanmayı seçtim.

Yemek devam etti, konuşmalar da öyle. Brad Amca, Sarah'nın doğduğu günden okulun ilk gününe, nişan partisine ve sahildeki diğer güne kadar olan fotoğraflarından oluşan bir slayt gösterisi hazırladı. Michael'ın en sevdiği amcası, onun ne kadar dürüst bir adam olduğundan ve aynı zamanda konu bedava Saints biletleri almaya geldiğinde biraz daha adil olması gerektiğinden bahsetti.

Tatlıyı beklerken Wit terasın karşısından kolunu kaldırıp el sallayarak bana işaret verdi. Masamda bana katılmasını söyledim ve kısa süre sonra yanımdaydı, vücudundan benimkine doğru yayılan bir ısı vardı. Ben onun yatağında beklerken bana tost hazırladığı tembel sabahı hatırlattı, el yazımız birbirine karışmıştı –Wit'in tamamı büyük harflerle karalaması ve benim karışık harflerim. "Evet, başardık," dediğimi hatırladım, sırtımı yastıklara dayayıp Wit'in kollarında yatarken o da kalemini kaldırmıştı. "Bunu sevdim." Yazdığı birkaç satırı işaret etmiştim.

"İyi oldu mu dersin?" Bana bakmak için dönmüştü. "Ben harika bir şair değilim."

"Evet, öylesin," diyerek onu öpmüştüm. "Sadece henüz bilmiyorsun."

Ne Sarah ne de Michael konuşmamızdan haberdardı; sürpriz olması gerektiğine karar vermiştik. Wit kâğıdı açtı ve üzerindeki tüm küçük anılara gülümsedim. İkimiz arasında, tanışmadan önceki ve bir araya geldikten sonraki hayatları hakkında pek çok hikâye duymuştuk. "Bu yüzden beni Tulane kızları hakkında azarladı," diye itiraf etti Wit, Michael'ın çılgın kardeşlik günleri hakkında bana ipucu verdikten sonra. "Sarah'a kadar o da böyleydi."

Şok olmuştum. "Ama her zaman bunun ilk görüşte aşk olduğunu söyler!"

Wit başını salladı. "Ah, bunu da söylüyor ama ilk görüşte aşkın, kadının onu şekillendirmesi gerekmediği anlamına geldiğini de ekliyor."

"Sen başlamak ister misin?" diye sordum şimdi ona su bardağını uzatarak. Mikrofon da bizdeydi. "Yoksa ben mi yapmalıyım?"

"Sen başla," dedi. "Ellerim titriyor."

Kontrol etmek için elini tuttum –gerçekten titriyorlardı. "Topluluk önünde konuşmak seni geriyor mu?"

Cevap vermedi.

Kalbim düğümlendi ve kendime engel olamadan onu öptüm. Dudaklarına sadece küçük bir öpücük kondurdum –bu hafta pek çok kez öptüğüm dudaklara, taptığım dudaklara, artık sevmeyi bırakmam gerektiğini bildiğim dudaklara. "Sadece biz varmışız gibi davran," diye mırıldandım. "Sadece sen ve benmişiz gibi, antrenman yaptığımız zamanki gibi Kulübe'de şakalaşıyormuşuz gibi davran. Tamam mı?"

Wit gözlerini kapattı. "Tamam."

Kadehime dokunmadan önce altın yüzüklerini tekrar görmeyi bekledim. Başlar bize çevrildi, Sarah ve Michael özellikle keyifli görünüyorlardı. "Merhaba, Sarah ve Michael sevenler," dedim kendimden emin bir şekilde, elimde mikrofonla. "Ben Meredith, Sarah'nın kuzeniyim ve bu da" –duraksadım, *Stephen* diyecektim ama hemen toparlandım– "Wit, Michael'ın üvey kardeşi."

Wit, "Ve bu geceki rekabet oldukça çetin olsa da" diye araya girdi, "Meredith ve ben de kadeh kaldırmayı denemek istiyoruz. Sesimiz geliyor mu?"

Seyircilerimiz alkışla karşılık geldi.

"Müthiş!" Omzumla Wit'inkini dürttüm. "Wit ve ben ikimiz de hevesli şairleriz, bu yüzden Sarah ve Michael, sizin için de bir tane yazdık!"

Wit denememizi herkesin görebileceği şekilde kaldırdı, parmakları artık titremiyordu. Dramatik bir şekilde boğazımı temizledim ve gülümseyerek konuşmaya başladım:

Sevgili Sarah ve Michael,
Gelin anılarda yolculuğa çıkalım,
Hatta her şeyin başladığı,
Tulane yıllarına dönelim.

Michael'da gördüğün şey neydi,
İlk anda onu seçmeni sağlayan?
Kurutulmuş sığır eti sevgisi mi,
ya da rezil vuruşları mı?

Kahkahalar, haykırışlar ve ıslıklar havayı doldurdu. Sağdıçları onunla dalga geçerken Michael yüzünü ellerinin arasına aldı ve Sarah bile sırıtmaya başladı. "Rezil vuruş" Sigma Chi'de Michael'ın fena halde sarhoş olduğu ve yanlışlıkla kardeşlik evinin pencerelerinden birine futbol topu attığı bir partiye atıfta bulunuyordu. Direkt camı kırmıştı.

Sesler yatıştıktan sonra mikrofonu Wit'e verdim. Bana baktı ve rolüne girmeden önce yarım ağızla gülümsedi:

Sarah'da gördüğün şey neydi,
Sana diz çöktüren,
Ay Savaşçısı kostümü mü,
Ya da gece yemeyi sevdiği tostlar mı?

Paylaştığınız bir sürü anıyla,
İşte bugüne geldik,
Sarah'yı elinde buketle gördüğünde

Michael'ın ağlamasını izleyeceğimiz zamana.

Düğün masasından daha yüksek ulumalar ve diğer herkesten tatlı tezahüratlar geldi. Kalbim tekledi ve Wit'le son kıtaları birlikte okuyabilmemiz için iyice yaklaştım. Eli belime gitti, benimki de onun bileğine ve okurken nefeslerimiz birbirine karıştı:

İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız
Buna hiç şüphe yok.
Dürüstlük ve eğlenceyle
Birbirinizin her noktasını tanıdınız.

Şimdi bir kadeh kaldırmak istiyoruz
Burada oturan herkesle
Sarah ve Michael, sizi çok seviyoruz
Ve ömür boyu mutlu olmanızı diliyoruz!

ON DOKUZ

Michael'ın sağdıçları, benim sadece yarım saatliğine katılabildiğim Kulübe'de şenlik ateşi, şekerlemeler, müzik ve bol miktarda bira ve puro eşliğinde bir parti sonrası eğlencesi düzenledi. Jake ve Luli'nin birkaç tur cornhole kazanmasını izleyecek kadar uzun ama Wit'le bir sohbete dalacak kadar uzun bir zaman değildi. Onunla Beach Plum'da konuşmayı ne kadar çok istemiştim ama şimdi *konuşamıyordum*. Çünkü ne önemi vardı ki? Her şey bitiyordu.

Annemin Hannah ve Ethan'a "bakıcılık yapmasına" yardım etmek için Kamp'a kaçtım. İkisi de ranzalarında uyuyorlardı, bebek bakıcısı onları saatler önce yatırmıştı. Yarın, küçük kardeşlerinin doğduğunu öğrenmek için uyanacaklardı.

Annem kanepede oturuyordu, ben ise üzgün küçük bir kız gibi onun dizine yatmıştım. Hâlâ mercan rengi elbisemi giyiyordum ama saçlarım kabarmış ve modeli bozulmuştu artık gevşek ve dalgalıydı –annem parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu. "Sorun ne Mer?" diye sordu içimi çektiğimde. "Neden arkadaşlarınla ve Wit'le eğlenmiyorsun?"

"Çünkü Wit'le aramız bok gibi," diye mırıldandım.

Bu lafın üstüne ikimiz de gülmedik.

"Sana zor olacağını söylemiştim," dedi bir dakika sonra. "Ona veda etmenin."

Müştemilattaki geçen geceyi hatırlayarak, Wit'ten ne kadar hoşlandığımı söylediğimde bana attığı o sıkıntılı bakışı hatırla-

yarak başımı salladım. "Ama sadece bu değil," diye mırıldandım ve kucağına ona bakacak şekilde yuvarlandım. Gözlerimiz birbirini buldu. "Claire ile tanışmış," dedim. "New Orleans'ta Sarah ve Michael'ı ziyaret ettiğinde. Onunla *tanışmış* ve bana hiç bahsetmedi." Sesim kalındı. "Birkaç kez denediğini söylüyor ama sadece bir kez sözünü kestim ve bu yüzden bildiğimi ve bu konuda konuşmak istemediğimi düşünmüş. Anne, o her şeyi bir sır olarak sakladı. Yalan söyledi."

"Sen nasıl öğrendin?" diye sordu annem sakince. "Eğer o söylemediyse?"

"Sarah'nın Instagram hesabındaki eski bir videodan," dedim. "Basin'deki o gecedendi. Claire masada Sarah'nın karşısında oturuyordu ve tahmin et yanında kim oturuyordu?" Boğazımda bir yumru oluştu.

Beni kendine çekti ve tutamadığım gözyaşlarım akmaya başladığında nazikçe sildi. "Evet, sana söylemeliydi," dedi. "Özellikle birlikte bu kadar zaman geçirdikten ve yakınlaştıktan sonra." Alnımdan öptü. "Yalan söylediğine inanmıyorum Mer ama evet, dürüst de değilmiş. Sana söylemeye çalışıp da söylemediyse, sanırım" –duraksadı– "çay yapraklarını okuyordu."

Çay yapraklarını okumak.

Başka herkes "uygun zamanı beklemek," derdi ama çay yapraklarını okumak –bu ablamın lafıydı. Bu Claire'di.

Yine gözlerim doldu. "Sadece onu çok özledim," dedim. "Onu çok özledim anne."

"Ah, Meredith, ben de onu özlüyorum –hepimiz özlüyoruz. Kalbim her gün ağrıyor." Eliyle yanağıma okşadı. "Ama bu hafta burada olduğum için biraz daha az ağrıyor. Kulağa ne kadar imkânsız gelse de onun varlığını hissediyorum. Onun her an yanımızda olduğunu hissediyorum."

Bu hafta kafamın içinde Claire'in sesini, gün ışığının altında bana sarıldığı zamanları düşünmüştüm. "O her yerde," diye kabul ettim ama bu hıçkırıklarımı durdurmadı. Suikastçı'dan elen-

mem ve sonrasında yaşananlar aklıma geldikçe daha da şiddetli ağlamaya başladım. "Wit'e çok kızgınım," diye sızlandım. "Ve o da bana kızgın."

Annem hiçbir şey söylemedi, benim açıklama yapmamı bekliyordu.

"Suikastçı başlamadan hemen önce bir anlaşma yaptık," dedim. "Bir ittifak değildi, birbirimize bilgi vermek ve adımız geçerse diğer kişiye tüyo vermek için yaptığımız bir anlaşmaydı." Güçlükle yutkundum. "Sonunda onu hedef olarak devraldım ama hiçbir şey söylemedim. Ben hiçbir şey yapmadım. Asla peşine düşmedim; bizi finale birlikte götürmek için harika bir planım vardı." Durakladım. "Ama bugün öğrendiğinde çok kızdı, *gerçekten* çok kızdı."

Annem yine yorumda bulunmadı.

"Ki aptalca, değil mi?" diye sordum ama sesim zayıftı. "Suikastçı tamamen sırlar ve aldatma ile ilgili. Hayatta kalmak için yalan söylüyorsun. Yani, Luli'ye ve *gerçek* ittifakıma yalan söyledim. Bununla gurur duymuyorum ama yaptım." Alnımı ovuşturdum. "Wit... Claire gibi oynuyor. Anlaması gerekir."

"Evet, anlamalı," dedi annem. "Bu sadece bir oyun ve bittiğinde hiçbir kızgınlık olmamalı." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ama bu durumda, Wit'in bunu aşabileceğini sanmıyorum. Duyguları onu ele geçirmiş."

Nefesim kesildi. "Ne?"

Bana acı bir şekilde gülümsedi. "Mer, birlikteliğiniz stratejik olarak başlamış ama şimdi ikinizin de beklediğinizden daha önemli bir yere geldiğini düşünüyorum. Bunu ikiniz de biliyorsunuz."

Bu sefer hiçbir şey söylemeyen bendim. Kalbim güm güm atıyordu.

"Ona çok minnettarım," diye ekledi. "Seni bize geri getirdi. Çiftlik ve o. Son bir buçuk yıldır bu sersem pus içindeydin –hepimizin olduğunu biliyorum– ve seni o korkunç günden beri bu

kadar uyanık ve canlı gördüğümü sanmıyorum. İkiniz birlikteyken..." Başını iki yana salladı. "Bence onunla konuşmalısın. Kötü şekilde ayrılırsanız, pişman olacaksınız."

Ona iyice sarıldım. "Onunla konuşamam."

"Neden?"

"Çünkü..." diye cümleme başladım ama annemin sehpanın üzerinde çalan telefonuyla konuşmam yarıda kaldı.

Tom, yazıyordu ekranda.

Aramayı cevapladı ve birkaç dakika sonra kapattıktan sonra bana baktı. "Oliver Isaac Epstein-Fox," dedi gülümseyerek. "Üç kilo yedi yüz gram."

~

Dışarıdaki veranda basamaklarının gıcırdadığını duyduğumda müştemilatın iki kişilik koltuğuna tüm geceyi geçirmek için yeni yerleşiyordum. Ailem değildi biliyordum. Julia Hala hastanede kalıyordu, bu yüzden kampta Ethan ve Hannah'nın yanında kalacaklardı.

"Merhaba?" dedim.

"Selam," diye cevap verdi biri.

Battaniyemi üstümden attım ve kapıya doğru ilerledim. Wit dışarıda duruyordu. "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Kulübe'nin etrafında yüz tur atmış olmalıyım."

"Orada değildim," dedim. "Bir süre kaldım ama sonra annemle Ethan ve Hannah'ya bakıcılık yapmaya gittim."

"Ah anladım."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Wit elini kaldırdı ve kapının paravanına dayadı. İçgüdüsel olarak ben de aynısını yaptım, avuçlarımızı birbirine bastırdım. "Çünkü hiç fırsatımız olmadı," dedi bana.

Kaşlarımı çattım. "Neye fırsatımız olmadı?"

"Cesarete," dedi. "Garaj yolu yarışına."

Garaj yolu yarışı.

"Pazartesi günü Morning Glory'de bana meydan okudun.

Bunu bu hafta içinde yapmayı kabul ettik." Omuz silkti. "Ama yarın büyük gün, yani..."

Elimi aşağı indirdim. Yarın büyük gündü. Hem kafama hem de kalbime çiviyi çakmıştı –bu yüzden bunu yapamıyordum. Konuşmanın zorlaşması bir yana, birlikte geçirdiğimiz zaman hızla azalıyordu ve benim bununla bir sorunum yoktu. Düğünün yarın olması umurumda değildi –şimdi aramıza mesafe koymam gerekiyordu. "Üzgünüm," dedim ona esniyor numarası yaparak, "ama ben yatmak üzereyim."

Sessizlik oldu.

"Lütfen," diye mırıldandı Wit. "Lütfen yürüyelim." Duraksadı. "Hadi yürüyelim ve konuşalım."

Güldüm. Aldatıcı bir gülümsemeydi ama yine de yaptım. "Tamam," dedim, annemin Wit hakkında söylediklerini, onunla konuşmazsam nasıl bitiremeyeceğimi düşünerek. "Hadi yürüyelim." Elimi kaldırdım ve avucumu onunkiyle karşılaştırdım. "Ve konuşalım."

Ancak yürüyüşün ilk on dakikasındaki tek ses, ayaklarımızın kumlu toprak yola sürtünmesi ve böceklerin ayak seslerimizden kaçışıydı. El ele tutuşmadan yan yana yürüdük. Parmaklarımızın arkası birbirine sürtündüyse bile bu bir kazaydı. İkimiz de konuşmadık.

Wit birdenbire sessizliği bozdu. "Özür dilerim," dedi. "Sana Claire'den bahsetmediğim için üzgünüm. Haklıydın. Çok fazla şansım vardı ama haddimi aşmaktan ve seni üzmekten endişelendim ve zaman geçtikçe kendimi muhtemelen onunla Sarah ve Michaellla birlikteyken tanıştığımı bildiğine ikna ettim."

İç geçirdim. "O videoyu gördüğümde gerçekten sarsıldım Wit," dedim. Ardından biraz durakladıktan sonra: "Ama çok düşündüm ve sorun değil."

Çünkü öyleydi. Kamptan ayrıldığımdan beri onlarla barışmıştım ve bir bakıma bunu yapmak beni mutlu etmişti. *Keşke onunla tanışabilseydin. Senden gerçekten hoşlanırdı.*

Bunu bu hafta kaç kez söylemiştim?

Sayamayacağım kadar fazlaydı.

Wit sessizce, "Sarah ziyaretinden önce aylarca ondan söz etmişti," dedi. Kıkırdadı. "Sanki Taylor Swift şehre geliyor gibiydi."

Yarım gülümsedim. Sarah, sadık bir *Swiftie*'ydi.

"Noel'i Vermont'ta annem ve üvey babamla geçirdim," diye devam etti karanlıkta. "Ama Yeni Yıl için New Orleans'a uçtum. Sarah ve Michael beni onlarla Basin'de akşam yemeğine davet ettiler. Davetten çok bir zorunluluktu. Ünlü Claire ile tanışmak *zorunda kaldım*."

Bir nefes aldım, soramayacak kadar gergindim ama bilmeye ihtiyacım vardı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Wit ıslık çaldı. "Onun olağanüstü biri olduğunu düşündüm," dedi. "Elbette Sarah'nın ikizi gibiydi ama ışıltılı bir kişiliğe sahip olduğunu söylerken gerçekten atmamış."

"Evet," başımı sallayarak onayladım. "O Claire'di. Göz kamaştırıcıydı." Göz kamaştırıcı olduğuna ve onu ne büyük şeylerin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Kalbim sıkıştı.

Fikri *yoktu*.

Onu bekleyen büyük şeyler *vardı*.

Onu anlatırken geçmiş zaman kullanmaya alışabileceğimi sanmıyordum.

"Ne hakkında konuşmuştunuz?" diye sordum.

Wit'in parmakları benimkilerle birleşti. "Ne hakkında konuştuğumuzu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Tulane?"

"Hayır, Tulane konusu hiç açılmadı," diye yanıtladı Wit. "Ben ablanın salatasını *yememesini* izlerken, onun tek bahsettiği *sendin*."

Midem kasıldı. "Ne?"

"Kız kardeşimle tanışman gerekiyor," dedi. "Onu severdin, Stephen. Birçok farklı yönü var ama gerçekten tapılası ve net görüşlü olmanın ilginç bir kombinasyonu. Benim sadece gül-

düğüm şakaların var ya? Meredith bunların hepsine harika karşılıklar verirdi. Bahse girerim siz ikiniz saatlerce konuşabilirdiniz."

Adımlarımı yavaşlattım.

"Akıllı," diye devam etti Wit. "Şapşal." Bir nefes aldı. "Dramatik. Gece yarısı atıştırmalarını sever. Sadık. Fantastik kitap okuyucusu. Rekabetçi. Derin uyuyan. Korkusuz." Birkaç parmağını benimkine doladı.

Gözlerimin kenarları sızladı. Çok uzun zamandır kendimi o kız -Claire'in kız kardeşi- gibi hissetmemiştim, ta ki Bağevi'ne dönüp Wit'le tanışana kadar. Konuşurken sesim çatlamıştı. "Adının Stephen olduğunu nereden bildi?"

"Wit'in Witry'nin kısaltması olduğunu tahmin etti," dedi. "Bu yüzden ilk adımın ne olduğunu sordu." Durdu. " Neden? Adımın Stephen olması önemli mi?"

Olduğum yerde durdum. Beş yüz metre yürümüş olmalıydık ama zamanı gelmişti. "Hayır, değil," dedim parmaklarımı onunkinden kurtararak. "Stephen ile aramda hiçbir şey yok."

Wit ilk başta cevap vermedi. "Ne bakımdan?" diye sordu sonunda. "Sen ve isimle mi? Yoksa sen ve benim aramda mı? Bizim aramızda mı?"

İç çektim. "İkincisi."

Ay o kadar parlıyordu ki Wit'in kaşlarını çattığını gördüm. "Anlamıyorum–"

Zorlukla yutkunarak, "Hafta bitti, Wit," dedim. "Düğün bitince diğer şeyler de biter."

"Bekle," dedi. "Diğer şeyler derken?"

"*Bizim* aramızdaki şey," dedim ikimizi göstererek. "Son birkaç gündür yaptığımız şey, sanki..."

BeniWitryyeAyarlayın, diye düşündüm. *BeniWitryyeAyarlayın*'a göre davranmak.

"Peki, neden devam edemiyor?" diye sordu. "Neden bunun ötesine geçemiyoruz?"

Nabzım hızlandı. "Bunun ötesine geçmeyi hayal ettin mi?"

Sessiz kaldıktan sonra iç çekti. "Tam olarak değil."

"Gördün mü?" Başımı iki yana salladım."

"Hayır, hayır," dedi hızlıca. "Bu haftanın bir şekilde geçmesini bekliyordum ama sonra öyle olmadı ve büyüye kapıldım–sana kapıldım. Aptalca gelebilir ama zamanın tükendiğini hiç düşünmemiştim. Burası..." Aya bakmak için sustu. "Zaman yokmuş gibi hissettiğin o özel yerlerden biri. Her zaman yaz olacak, her zaman seninle uyanacağım bir yer gibi."

Vücudum titremeye başladı. "Eh, bu böyle olmaz," dedim. "Öyle hissettirebilir ama bu bir yanılsama, bir fantezi. Bu hafta sona erecek. Bu olacak."

Wit ellerini omuzlarıma koydu. "Mecbur değiliz," dedi. "Birlikte kalabiliriz."

"Nasıl?" Ondan uzaklaştım. "Yeni Zelanda'ya gidiyorsun! Bir *yıllığına* dünyanın öbür ucuna gidiyorsun!"

"Bir okul yılı," diye düzeltti. "Ağustos sonundan Mayıs'a kadar ve uzak mesafe ilişki yaşayabiliriz."

Uzak mesafe ilişkisi.

Herkes bunun zor olduğunu söylerdi ve ben de bu işin ustaca üstesinden gelen çiftleri alkışlardım... Peki ya ben yapabilir miydim? Claire'in Wit'e beni anlatırken "sabırlı" dememesinin bir nedeni vardı. Sabırlı *değildim*. Aramızda büyük bir zaman farkı varken planlanmış görüntülü aramaları beklemek ya da şanslıysak bir ziyaret için beklemek gibi – bununla başa çıkamazdım. Mutsuz olurdum, Ben ve ben birlikte kalmayı planlamıştık ve bakın nasıl da sonuçlandı! Biz denemeden önce fikrini değiştirmişti. Birlikte dört yıl geçirmiştik ve bize yeterince güveni yoktu.

Wit, "Zaten uzak olacağız," dedi. "Tulane'e dönmüş olsam bile."

"Yapamam," dedim. "Uzak mesafe yapamam –en azından iki yarım küre arası uzak mesafe yapamam. Bu yeterli olmaz, Wit. Benim için işe yaramaz."

Rüzgâr ağaç dallarını hışırdattı ve havadaki pis kokuyu duymuyormuş gibi yaptım. Umarım bütün köpekler gece için içeride ydi.

"O zaman benimle gel," dedi Wit sakince. "Yeni Zelanda'ya gel."

Kahkaha attım. "Şaka yapıyorsun."

"Yapmıyorum."

Omurgamdan yukarı doğru bir ürperti yayıldı.

"Burada çok büyük maceralar yaşadık," dedi. "Birlikte daha fazlasını yapabiliriz, çok daha fazlasını. Claire senin korkusuz olduğunu söyledi." Sesi mırıltıya dönüştü. "Ve bence senin de buna benim kadar ihtiyacın var. Bence senin bir şeye ihtiyacın var, farklı bir şeye..." Sustu. "Benimle gel."

Konuşamayacağımı hissettim. "Yapamam," diye mırıldandım. "Yapamam. Okula başlamalıyım. Oda arkadaşımla tanışmam, derslere kaydolmam, yeni arkadaşlar edinmem, ders çalışmam, haftada bir akşam yemeği için eve gitmem gerekiyor. Gelemem. Mümkün değil."

Wit cevap vermedi. Birkaç dakika orada durduk ve ardından Çiftlik yolunda yürümeye devam ettik. Modu düşmüş olsa bile, Paqua Dikilitaşı'na dokunacaktı. Meydan okumayı tamamlayacaktı.

Ve yarattığımız oyunu tamamladık. Bunu sessizce yaptık ama soğuk taşı işaretledim ve bitkin bir halde uzun bir nefes verdim. Keşke evlere iki kilometre uzaklıkta olmasaydık.

Wit beni müştemilatın kapısına götürdüğünde saat sabah ikisydi. Bir an ne yapacağımızdan emin olamayarak garip bir şekilde orada durduk. "İyi geceler," dediğim anda elimi tuttu ve "Bir gün daha," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Bir güzel gün daha var," dedi. "Hafta daha bitmedi. Yarın düğün var." Elimi sıktı. "Rol yapalım."

Rol yapmak.

Ne önerdiğini biliyordum. *Zamanımızın sonuna gelmemiş gibi davranalım. Diyelim ki bu hafta sona ermeyecek. Her zaman biz olacağımızı farz edelim -mutlu, güneşten yanmış ve birbirimize sarılmış halde.*

Acıtacaktı. *Gerçekten* canımı yakacaktı ama aynı zamanda harika olacaktı -onunla son bir mükemmel gün. "Pekâlâ," diye fısıldadım, elini geri çekerken. "Rol yapacağız."

~

İkili koltuğa kıvrılmak yerine oturma odasından geçerek ranzalı odaya girdim. Pencere açıktı, Kulübe'nin müziği ve kahkahaları içeri sızıyordu -bir tür ninni gibiydi. Kendi kendime gülümsedim ve sonra Claire'in yorganının altına girip gözlerimi kapattım.

CUMARTESİ

YİRMİ

Yatak odasının panjurlarından içeri sızan yumuşak ışık huzmeleriyle güneş beni uyandırdı. Claire'in yatağında bu kadar rahat uyuyacağımı tahmin etmemiştim ama bir kez bile uyanmamıştım. *Teşekkürler,* diye düşündüm, sıcacık yastıklara gömülüp gözlerimi tekrar kapatarak tatlı, derin bir nefes alıp kız kardeşimin beyaz yorganını üstümden attım.

Bugün özel bir gündü.

Sabırsız Loki'yi besledim ve sonra partiden sonraki prova yemeğinin kalıntıları tarafından karşılandığım Kulübe'ye yöneldim – Adirondack sandalyede birinin gitarı, ateş çukurunun etrafına dağılmış boş bira kutuları ve hâlâ yanan birkaç kömür. Wit'in odasına yürümek artık doğaldı, tel kapı arkamdan açılıp gıcırdayarak kapandı. "Ah," diye inledi, sesi kesinlikle gergindi. Kamp ateşi gibi çıtırdadı. "Michael, *hayır,* koşuya çıkmayacağım."

"Michael değilim." Uçarak onun yatağına sıçradım. "Ben çok, çok daha kötü biriyim!"

"Ah, öyle mi?" Wit güldü ve birlikte beni yorganının altına, sıcak kollarına çekti. Portakal ve Bağevi esintisi gibi kokuyordu ama aynı zamanda puro dumanı da kokuyordu.

Bu hırıltılı sesini açıklıyordu.

"Dün gece çok mu sıkı parti yaptınız?" diye şakalaştım. Garaj yolu yarışı felaketimizden sonra maskaralıklara katılmış olmalıydı.

Yeniden homurdandı. "Akran baskısı diyelim."

"Evet," dedim. "Direnmen gerektiğini söylüyorlar."

Wit yüzünü mavi Hamilton College tişörtüme gömdü ve elimi saçlarından geçirdim. Okyanusun tuzu yüzünden katılaşmıştı. "Çok yorgunum," diye mırıldandı. "Parti sabah dörde kadar bitmedi. İki buçukta yattım ama parti kapının önündeyken nasıl uyuyabilirsin?"

"Uyuyamazsın," diye yanıtladım, aniden onun için endişelendim. Saat sekiz olmuştu ve günün ilk görevi bir saatten az bir süre sonraydı.

Wit bana bakmak için başını kaldırmadan önce başını salladı. "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Evet," dedim hafifçe gülümseyerek. "Evet, aslında çok iyi uyudum."

"Güzel," dedi o da gülümseyerek. "Bu güzel."

Sonra birbirimize baktık, onun uykulu turkuaz gözleri benimkilere bakıyordu. Beni öpmek istediğini biliyordum ve benim de onu öpmek istediğimi biliyordum. Çünkü bugün numara yapacaksak, ben de *numara yapacaktım*. "Önce dişlerini fırçalar mısın?" Fısıldadım. "Puro nefesi..." Burnumu kırıştırdım. "İğrenç."

Wit örtülerini üstünden attı ve ben onun orada boxerıyla durup uzun vücudunu esnetmesini izledim – yavaş, dramatik ve tamamen kasıtlı olarak.

"Sen çok fenasın," dedim.

"Buna bayılıyorsun," dedi ve odasına bitişik küçük banyoda gözden kayboldu. Sadece bir tuvalet ve lavabosu vardı –Kulübe'nin tek duşu arkadaydı. Musluğu açtığını duydum.

"Bir planın var mı?" diye sordum birkaç dakika sonra birkaç naneli taze öpücüğün ardından sordum.

"Plan mı?"

"Evet," dedim. "Plan."

Çünkü Paqua'nın Suikastçı hesaplaşması için bir plana ihti-

yacınız olurdu. Tüm Çiftliğin oyun alanınız olmasını unutun; büyük final, geniş alanın belirli bir bölümünde *Açlık Oyunları* tarzında yapılırdı. Seyirciler plaj havluları ve sandalyeleriyle salonun sınırlarını oluştururdu; komisyon üyeleri, Wimbledon'ın uzun yeşil hakem tahtlarının neredeyse birebir kopyalarıydı. Dün ahırdan çıkarılmışlardı ve güneşten kaynaklanan herhangi bir görüş engelini önlemek için her birinin tenteleri vardı.

Bu sabah insanlar sandalyelerini açarken esniyorlardı. Eli yanında bir yastık bile getirmişti, plaj havlusunu yere sermiş ve hemen uykuya dalmıştı. Luli spor ayakkabılarına çift düğüm atarken, "Aferin, Eli," diye homurdandı. "Kazandığımda ilk teşekkür edeceğim kişi sen olacaksın."

Jake ve Pravika güldüler. Christine Yenge'nin isteği üzerine hesaplaşma, düğün programını aksatmamak için her zamankinden çok daha erken oluyordu. Hem nedimeler hem de sağdıçlar güne hazırlanmadan önce özel brunch'larını yapıyorlardı. En azından nedimeler yapıyordu. Wit, Michael ve sağdıçlarının daha sonra sörf yapmak için sözleştiklerinden bahsetmişti. "Takım elbise ve kravat," diye mantık yürütmüştü Sağdıç Gavin. "On saniye sürer."

"Tamam millet!" Wink'in sesi hakem megafonundan gürledi. "Hoş geldiniz, bu yazın Suikastçı Hesaplaşması'na hoş geldiniz!"

Yorgunluğu bir kenara bırakıp hepimiz alkışladık.

"Tüm finalistlerimiz burada mı?" diye sordu Honey, bugünkü oyun sahasına göz atarak. Saat mekanizması gibi, aktif suikastçıların sayısı son birkaç gün içinde ciddi şekilde azalmıştı. Tanık olduğum en büyük hesaplaşmada on iki kişi, en küçüğünde ise üç kişi vardı.

Her iki şekilde de Claire, her zaman herkesi kısa sürede halletmişti. Kalbimde bir sıkışma hissettim, Wit'e karşı tetiği çekemediğim için hâlâ hayal kırıklığı hissediyordum. Yapsaydım, belki de son görevlerine hazırlanan suikastçılardan biri olurdum.

Bu yıl yedi aday vardı: Wit, Luli, Brad Amca, Nicole Dupré, Pravika'nın ablası, bir sağdıç ve...

"Julia dışında herkes!" Brad Amca dedi ailesine. "Her ne kadar o...."

"Ne, Brad?" diye sordu Julia Hala, su tabancasıyla ringe girerken. "Ne olmuş?"

"Anne!" Hannah ve Ethan kenardan bağırdılar.

Julia Hala sırıttı. "Kaybedeceğimi düşünmedin, değil mi?" Bir eli kalçasındaydı. "Asla."

Ama yaptığı tam olarak buydu. Honey, Hesaplaşma'nın başlaması için düdük çaldığında, Julia Hala arenanın ortasında hareketsiz dururken, her suikastçı dağıldı ve kendi yerlerini aldı. "Hiçbir yere gitmiyorum Divya!" dedi Pravika'nın ablasına. "Buraya gel." Otların üzerine oturdu. "Seninim!"

Divya şansını değerlendirdi ve hemen vurdu.

"Müthiş!" Julia Hala ayağa kalktı ve hedefini teslim etti – Luli, biliyordum. Ethan ve Hannah'ya, "Hadi gidelim çocuklar," dedi ve onlara el salladı. "Annenizle tanışmanızı istediğimiz biri var!"

Oyun bundan sonra ciddileşti. Pravika'nın ablası şimdi büyük bir ivmeyle Luli'yi yakalamak için çalıştırıyordu, ikisi daire çizerek koşuşturuyordu. "Cidden mi Divya?" diye bağırdı. "Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra mı? Geçen hafta bir çadırı paylaşmamıza rağmen mi?"

"Ah!" Jake kenardan alay etti. "Çadırda ne oldu?"

Kardeşi ona parmağını salladı ve Divya'dan kaçmaya devam etti.

Bu sırada Nicole Dupré, Brad Amca'nın peşinden giderken sağdıcı da takip ediyordu; bir üçgen oluşturmuşlardı, bandanalı haydut Wit'in, tarlanın kenarındaki ağaca tünediğini fark edemeyecek kadar meşguldüler.

Orada on dakika saklandı ve ancak Divya'nın Luli'yi kovalamaktan yorulduğu anlaşıldığında kendini gösterdi. Atkuyruğu ileri geri sallanıyordu, ağır ağır nefes alıyordu. "Divya!" diye ses-

lendi, bir daldan sallanarak. "Suya ihtiyacın var mı?" Gatorade şişesini kaldırdı. "Suyum var."

Divya ellerini dizine koyarak evet dercesine başını salladı.

"Ah Divya," diye iç geçirdi Pravika. "Seni salak."

"Susuz kalmış," dedi Jake. "Doğru düzgün düşünemiyor."

Pravika kahkahasını bastırdı. "Umarım öyle değildir."

Görünüşte zararsız olan Wit, Divya'ya doğru yürüyüp karnına su fışkırttığında kıkırdamamı bastırdım. "Divya!" diyen Honey'nin megafonundan sesi yükseldi. "Elendin!"

"Ve Vincent!" dedi Wink. "Elendin!"

Sağdıç yere düşerken Nicole'ün tezahürat yaptığını görmek için başımızı çevirdik. İş ona, Brad Amcaya, Luli'ye ve Wit'e kalmıştı.

Ama arenada sadece kadınları görebiliyordunuz. Wit hızla ağacına tırmanmıştı ve Brad Amca uzun otların arasına saklanmıştı.

En saldırgan iki oyuncu, diye güldüm kendi kendime, *şimdi sadece savunma yapıyorlar.*

"Brad!" diye yüksek sesle fısıldadı babam. "Neredeyse sınırların dışındasın!"

"Hey!" diye bağırdım yan taraftan. "Yardım etmek yok!"

İkiyüzlü, diye alay ederdi Claire ve bunu düşününce kızardığımı hissettim.

Luli ve Nicole nefeslerini düzenlemek için volta atıyorlardı. Luli artık Wit'in, Nicole ise Luli'nin hedefiydi.

Haydi, demek istedim. *Tam orada—*

"Ah, kahretsin," dedi Eli aniden farkına vararak. "Bak." Wit'in Gatorade şişesini alan Luli'yi işaret etti. Divya'yı devirdikten sonra çimenlerin üzerine bırakmıştı. Luli'nin su içmesini izledik -bu sabah güneş tepemizdeydi. "Bu..."

"Bir tuzak mı?" dedim ve Eli tek kaşını kaldırdığında Wit'in ağacını işaret ettim. Wit görünmüyordu ama bagajın arkasından Claire'in gösterişli su tabancasının altı mor başlığı görünüyordu.

Her iki yanında üç nozül bulunan sırt roketi mekanizması akıl almaz bir menzil sağlıyordu.

"Hayır," diye sızlandı Pravika. "Luli değil! Henüz değil!"

Jake heyecanla kıpırdandı. Çarşamba günkü su balonu saldırısı nedeniyle yaşadığı aşağılanma, kız kardeşinin başına geleceklerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. "Lanet olası patlamış mısırı uzat."

Bir, diye düşündüm, kalp atışlarım hızlandı, *iki...*

Durdum.

Üç!

Altı su çizgisi Luli'yi sırtına vurdu. "Ah!" diye bir ses çıktı kalabalıktan. Luli'nin gömleği ıslanmıştı. Arkasını döndü ve Wit'i görünce su şişesini ona fırlattı.

"Seni piç," diye bağırdı. "Sen tam bir götsün–"

"Bırak artık, Luli!" diye araya girdi Wink. "Bırak artık!"

Homurdandı ve kenara doğru yürümeye başladı.

Honey, Luli'nin elendiğini duyururken Jake, "Kulaklarını kapat," dedi. "Çığlık atacak."

Söylendiği gibi yaptık ama hiçbir şey Luli'nin hüsran çığlığını bastıramadı.

Sahada Wit, Claire'in sırt roketi silahını yerde bırakıp ağaca tırmandı. Yeni hedefi Nicole orada durmuş onu inceliyordu. Jake, "Oyunu *ağaçtan* kazanacak," dedi. "Her bahse varım. Tüm bunları ağaçtan inmeden kazanacak."

"Hayır, öyle yapmayacak," dedim.

Jake şezlongunda öne doğru eğildi. "İddiaya girmek ister misin?"

Güldüm. "Jake, gerçekten Mad Martha'nın bahşişlerini senden çalmak istemiyorum."

"Tamam ama Meredith," dedi Eli bir an sonra, "kaç tane silahı var?" – şimdi bir daldan sallanan Süper Sağanak'ı işaret ediyordu.

"Ve bu kurallara uygun mu?" diye sordu. "Wink'e sormalı mıyım–"

Luli bize katılarak, "Kıçının üstüne otur Pravika," dedi. Çığlık yardımcı olmuş gibi görünüyordu –daha sakin görünüyordu ve ona uzattığım buzlu kahveyi hemen kabul etti. "Tek kuralın arenanın sınırları içinde kalmak olduğunu biliyorsun."

"Sanırım hepsi bu kadar," dedim Eli'a, Wit Süper Sağanak'ı omzuna asarken. Artık savunmadan hücuma geçmesi gerekiyordu; Nicole'ün ağacın yakınına gitmesine imkân yoktu ve Brad Amca uzun otların arasında ağır ağır ilerliyordu.

"Pekâlâ, bunu nasıl yapacağız, Wit?" diye sordu Nicole üvey kardeşine. Uzaktan bile, elindeki su tabancasının titrediğini görebiliyordum. Nişan almadı; Wit onun hedefi değildi. "Biraz dolaşmak ister misin?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz."

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Sanırım değilim."

Bir çıkmaza girdiler. Kenara baktığımda Michael'ın tamamen perişan olduğunu gördüm. Küçük kız kardeşi ve çok sevdiği üvey erkek kardeşi. Kimin kazanmasını isterdi?

Wit bir eliyle Süper Sağanak'ı kaldırdı ve Nicole kaçmadan önce birkaç kez onu kandırmaya çalıştı.

Tahmin ettiğim gibi.

"Vur onu," diye mırıldandım. "Onu şimdi vur."

"Lanet olsun," dedi Luli, Wit büyük su tabancasını düşürüp şortunun arkasından Claire'in tabancasını kapmak istediğinde. Üvey kardeşini boynundan vurdu. "Bu..."

"Harikaydı," dedi Pravika nefes verirken.

"Dahice," derken Jake şaşkındı.

"Sanırım ona âşık oldum," diye açıkladı Eli.

"Tekrar düşün," diye mırıldandım, aynı anda kalabalığın arasından bir ses kükredi ve Honey fazlasıyla neşeli bir sesle, "Nicole! Elendin!"

"Ah, tekrar mı düşüneyim?" diye sordu. Eğilip beni çimdikledi. "Neden, Mer?"

Neyse ki cevap vermekten kurtuldum; Nicole, Wit'i tamamen alt etmişti ve çimlerde yuvarlanıyorlardı. "Durun!" Christine Yenge ve Jeannie Dupré bağırdılar. "Düğün fotoğrafları!"

Ve Brad amca, diye düşündüm. *Geriye artık sadece O ve Wit kaldı.*

Nicole, Luli'nin ayak izlerini takip etti ve sahadan uzaklaşarak yenilgiyi kabul etti. Wit, gelinin babası uzun otların arasından ayağa kalktığında, "Pekâlâ, sen ve ben, Brad Amca," dedi. "Sen ve ben."

"Öyle olacağını biliyordum," dedi amcam başını sallayarak. "Sen ya da Mer – sizden birinin olacağını biliyordum." Başını eğerek selam verdi. "İyi olan kazansın."

Wit de başını eğdi. "İyi olan kazansın." Elleri açıktı, saklayacak bir şey yoktu.

"Aman Tanrım," dedi Pravika. "Silahsız."

Eli koluma yapıştı. "Lütfen bana şortunun içine gizlenmiş başka bir su tabancası olduğunu söyle."

"Ben nereden bileyim?" diye sordum.

Arkadaşlarımın hepsi bana baktılar.

"Hayır," dedim onlara. "Yok. Bu sadece ona ağırlık yapar."

Çünkü Wit'in artık ayaklarının üzerinde durması ve Brad Amca'yı küçük bir koşuya çıkarması gerekiyordu. Alan boyunca sekiz çizdiler, sonra aniden kendi ekseni etrafında döndü ve ters yönde koştu. Sarah'nın babası tekrar tekrar ateş etti ama Wit her zaman su ona isabet etmeden kaçmayı başarmıştı.

"Süper Sağanağı alacak mı?" diye sordu Jake yüksek sesle merak ederek.

"Ben olsam su şişesini alırdım," dedi Luli. "Alması daha kolay."

"Peki ya su tabancası?" diye önerdi Pravika.

Kenardan aşağı baktım, herkes artık tamamen odaklanmıştı ve koltuklarında öne doğru eğilmişlerdi. *Yakında,* diye düşündüm. *Yakında kutlayacağız.*

Beş dakika sonra Brad Amca nefes nefese kalmıştı. Formda değildi ve Wit on dokuz yaşındayken amcam altmışına yaklaşıyordu. Wit koşmayı bıraktı ve bize sırtını döndü. Tişörtünden aşağı bir sıra ter akıyordu ve bandanası artık boynuna dolanmıştı. "Sıcak," diye yorum yaptı.

Brad Amca alnını silerek, "Hem de nasıl," diye yanıtladı.

Hâlâ silahsız olan Wit yan çizgiye doğru geri geri yürümeye başladı ve amcam bunu fark etti. Öne çıkıp su tabancasını yeniden konumlandırmasını izledim. "Hayır," diye fısıldadı Pravika. "Sınırların dışına çıkıyor."

"Sakin ol," dedim ona.

Wit geri geri gitmeye devam etti, Brad Amca ilerliyordu.

Yavaşça, sakince.

Yol boyunca birbirlerine komik şakalar yaptılar. Bu bir danstı –Wit'in görünüşe göre kendini bir köşeye sıkıştırmasıyla sonuçlanan bir danstı.

Ama doğrudan önümdeydi.

"Bekle, dur!" diye haykırdım, Wit elini arkasına koyarken, parmakları hazırdı ve bekliyordu. "Tam sınırdasın! Kıpırdama!"

"Evet," Brad Amca Disney'in kötü karakterleri gibi ağır ağır konuştu. "Hareket etme evlat."

Tetiği çektiğinde nefes nefese kaldı ve bir an sonra Wit akıntıdan kaçınmak için çömelip, "Şimdi, Katil!" diye bağırdı.

Koltuğumun altından pembe su tabancasını çabucak kaptım ve eline bastırdım, Wit sıçrayıp öne atılırken ve zafer için Brad Amca'yı vururken içim stresten karnıma ağrılar girmişti.

Kalabalık çıldırdı. "Witty!" Michael birdenbire ortaya çıktı ve Wit'i omuzlarının üzerine kaldırdı. "Kazanan Witty!"

Brad Amca orada hayretler içinde kaldı. "Ama hayır," dedi başını sallayarak. "Hayır."

"Ne demek *hayır*?" diye sordu Sarah. "Baba, hadi. Kaybettin." Yanağından öptü. "İkincilik de harika!"

"Kuralları çiğnedi," dedi Brad Amca, Wink ve Honey artık sahnedeydi. Michael, Wit'i tekrar yere indirdi. "Meredith ona silahı verdi."

"Evet canım," dedi Honey, "ama teknik olarak 'bir arkadaşa bir şey uzatmamak' diye bir kural yoktur." Gülümsedi. "Finalistler ve silahlarının sınır içinde kalması yeterlidir." Dün öğleden sonra babamın projesi olan spreyle boyanmış çizgiyi işaret etti.

"Mer'in sandalyesi sınırın dışındaydı anne," diye yanıtladı Brad Amca. "Tıpkı herkesinki gibi."

"Aslında öyle değil," diye araya girdim, "çünkü benim bir *şezlongum* var, sizin standart *sandalyelerinizle* aynı değil."

Şezlong, müştemilatın deposunda bulduğum başka bir mücevherdi. Eski ve solgundu ama yine de kullanılabilir durumdaydı. Bir işe yarayacağını biliyordum.

Kalbim saatte yüz mil hızla atmasına rağmen, "Ayak kısmı arenanın içindeydi, çizginin hemen karşısında," diye devam ettim. "Silahı hemen altına sakladım."

Tabii ki, bir inceleme yapıldı. Wink su tabancasının çimlerde en ufak bir girintisi olup olmadığını görmek için eğildi ve Honey'nin fikrini aldıktan sonra megafonu dudaklarına götürdü. "Şampiyonumuz, millet! Stephen Witry!"

Yine çığlıklar yükseldi. Sarah, Wit'e doğru atıldı ve gözümün ucuyla Honey'nin gülümsediğini ve en büyük çocuğunun yanağını sevgiyle okşadığını gördüm. "Başka bir gün," dedi.

Herkes yerleştiğinde, büyükanne ve büyükbabam Wit'e bu yazın Suikastçı altın madalyasını (plastik, şehirdeki eczaneden) takdim ettiler. Claire'in yatak odasının duvarına astıklarıyla aynıydı.

Sadece onu izledim. Diğer tüm finalistlerle tokalaşmasını izledim, onun anneme ve babama beşlik çakmasını izledim, Jeannie ve üvey kardeşlerine sarılmasını izledim. Sonra o ve babası uzun süre kucaklaştılar.

Sonunda, arenada sadece ikimiz kaldık. Çok terlemişti ama beni kollarının arasına aldı. "Tebrikler," dedim ona. "Eli, çoktan sana olan aşkını ilan etti."

Beni yere indirdi ve bana gülümsedi. "Sensiz yapamazdım," dedi. "Kazanmamın sebebi sensin."

Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Ben miyim?"

"Evet," dedi onaylayarak.

"Ah, hadi ama," dedim elimle önemli olmadığı belirterek. "Yaptığım tek şey sana silah vermekti."

Wit beni bir kez daha kucakladı. "Sence mutlu olur mu?" diye fısıldadı. "Senin kazanmanı isteyeceğini biliyorum ama yine de... Kazanmamın bir sakıncası var mı?"

"Hiç şüphesiz," diye fısıldadım. Güneş daha parlak olamazdı –Claire fazlasıyla gururluydu. "Şüphesiz."

Sonra onu bıraktım ve gülümseyip onu öpmeden önce bandanasını çekiştirdim.

"Ve bu arada," diye mırıldandı, beni öperek, "Eli'ı istemiyorum." Elleri belime gitti. "*Seni* istiyorum."

YİRMİ BİR

Seni istiyorum.

Wit bununla ne demek istemişti? Anlaştığımız gibi rol mü yapıyordu? Yoksa doğruyu mu söylüyordu? Karar veremedim ama kulağa çok doğru geliyordu.

Göl Evi'ne ya da Christine Yengenin deyimiyle "gelin odası"na gittim. Sarah, kendisi ve nedimeleri ile saçımı, tırnaklarımı ve makyajımı yaptırmam için beni de davet etmişti. Daha öğlendi ama kızarmış ekmek keyfi yaptıkları brunch'larını zarif bir şekilde bozmak için bir planım vardı.

Büyük Ev'de daha fazla resepsiyon hazırlığı yapılıyordu, tempo düne göre daha yavaştı. Çadırın içine yuvarlak masalar ve hasır sandalyeler taşınıyordu ve Sarah'nın Pinterest panosuna uygun olarak, tavanına zarif peri ışıklarının asıldığı geniş bir dans pisti de olacaktı. Çeşitli masa süslerinin resimleri de vardı ve hangisini seçtiğini merak ettim.

Ayaklarım Büyük Ev'e gitmeden edemedi –koşuşturmaya yakın olmak için değil, Wink'in verandada olup olmadığını görmek için. "Meredith!" Kitabından başını kaldırdı. O kadar gürültü varken nasıl okuyabildiğini merak ediyordum. "Şimdiye kadar Göl Evi'ne doğru yola çıkmış olursun sanıyordum."

"Ah, henüz değil," dedim, kızarmış ekmek havamda değil-

dim. "Muhtemelen hâlâ brunch yapıyorlardır. Biraz daha beklemeliyim."

Ben hamakta otururken, "Sarah'nın aldıracağını sanmıyorum," dedi büyükbabam. Çayından bir yudum aldı. "Hem de hiç."

Başımı sallayarak onayladım ama gitmedim. Wink bardağını bırakıp Wit'ten söz edene kadar ikimiz de birkaç dakika konuşmadık. "Çok etkileyici," dedi. "Bugünkü zaferi çok etkileyiciydi. Bu yüzden Honey ve benim çok az kuralımız var, bilirsiniz –oyuncuların ne kadar yaratıcı olabileceğini görmek için." Kıkırdadı. "Ona Çiftlik'in kapılarının her zaman açık olduğunu ve unvanını korumak için geri gelmesi gerektiğini söyledim." Ufka baktı. "İkiniz oyuna yeni bir soluk getirdiniz."

Kalp atışlarım yavaşladı.

"Ve bu takdire şayan," diye devam etti Wink ben daha bir şey söyleyemeden –söyleyecek çok şeyim olduğundan değil. Sanki biri sesimi çalmış gibi hissediyordum. "Bence okuldaki hoşnutsuzluğunu fark etmesi ve değişiklik yapmak isteyip istemediğini görmek için kendini yansıtmak için zaman ayırması takdire şayan." Islık çaldı. "Yeni Zelanda uzak ama bir macera olacak. Onun hakkında konuşma şekline bakılırsa, almaya değer bir risk. Benim açımdan aynı zamanda tedavi edici de. Bu yüzden Honey ve ben tam zamanlı olarak buraya taşınmaya karar vermiştik. Mevsim ne olursa olsun Çiftlik sizi iyileştirir. Şifa veren bir tarafı var."

"Evet, öyle," dediğimi duydum. "Gerçekten öyle."

Ama midem bulandı. Artık Wit hakkında konuşmuyorduk; benden bahsediyorduk. Ben ve bu sonbaharda Hamilton'a gitme seçimimden... inanılmaz bir üniversiteydi ama babamın çalıştığı üniversiteydi ve evime bir milden daha yakın olan üniversiteydi.

Geçen Kasım'da erken kabul için başvurmuştum, Aralık'ta kabul edilmiştim ve o andan itibaren bir daha üstüne hiç düşünmemiştim.

Eve yakın olmak mı istiyorsun? Büyükbabamın şu an neyi sormaya çalıştığını anlamıştık. *Yoksa eve yakın olmaya ihtiyacın mı var?*

İhtiyaçtı, diye düşündüm. En azından o zamanlar, Claire'i kaybedeli bir yıldan az olmuştu ve hâlâ kederden kendimi o kadar kötü hissettiğimi hatırlıyordum ki, Clinton'dan ayrılmayı hayal bile edemiyordum. Ailemin kampüsten yokuş aşağı yürümek yerine bir telefon uzağımda olması fikri beni derinden sarsmıştı. Kabul mektubumu okuduğumda ilk tepkim güvendeyim diye düşünmek olmuştu. *Güvende olacağım.*

Sonuç olarak: Ayrılmaktan korktuğum için şehrimdeki üniversiteye başvurmuştum. Ablam evden uzaktaki ilk büyük macerasında ölmüştü, bu yüzden bir macera istemiyordum. *Yakınlarımla* olmak istedim; *yakın* yerde olmak istedim.

Ama şimdi, bu haftadan sonra... Claire'in mirasını kutladıktan ve hayatı dolu dolu yaşamaya kararlı biriyle tanıştıktan sonra...

İhtiyacın artık benim cevabım olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım. Bu düşünce korkunçtu ama yüzleşmem gerektiğini biliyordum.

Hamaktan zıplayarak, "Okumaya devam et," dedim Wink'e. "Ben gidip kendime kızarmış ekmek alacağım."

~

Sarah ve nedimelerinin hepsi birbiriyle uyumlu saten pijama takımları giymişlerdi ama onlar elbiselerini giymeden önce, Christine Yenge beni süitlerinden çıkardı. Ben aşağı inerken Wit de garaj yolunda yürüyordu. Sonuçta erkek tarafı sörf yapmaya git-

miş olmalıydı; Wit'in beline kadar uzanan ıslak bir sörf mayosu vardı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bana baktı...

"Makyajımı yapıyorum." dedi ve yüzünü işaret etti. Yeşil çürüğü, çok belli olmayan bir sarıya dönüşmüştü. "Christine Yenge, kıçımı kaldırmam için bana mesaj attı."

"Neden senin numaran onda var da bende yok?" diye ağzımdan kaçırdım.

Wit başını salladı. "Numaramı mı istiyorsun?"

"Tabii ki!"

Numarasını söyledi. Hızla telefonuma kaydettim ama benimkini alması için ona mesaj atmadım. *Selam! Ben Meredith!* yazmak çok gülünç geliyordu.

"Oraya girme," dedim, bir adım daha yaklaşıp sarkık sörf tulumunun kollarından biriyle oynayarak. "Parlatıcının parlamasına izin ver."

Wit sırıttı. "Bu düğün fotoğraflarına biraz karakter katardı." Bir kolunu bana doladı. Birlikte evden uzaklaşmak için arkamızı döndük. "*İki* saat süreceğini biliyor musun?"

"Evet, Sarah öyle dedi," diye yanıtladım. "Neden müştemilata gelmiyorsun? Sinirlenmemen için sana atıştırmalıklar hazırlayabilirim."

"Atıştırmalık mı hazırlayacaksın?"

"Evet, hem de gerçekten lezzetli olanlardan. Yavru köpek mamasını hiç duydun mu?"

Wit beni kaldırdı ve kendi etrafında döndürdü. Tahminimce bu *evet* anlamına geliyordu.

"Hey, dikkatli ol!" dedim kıkırdayarak. "Saçımı mahvetme!"

Saç, asla kendi başıma yapmayı başaramayacağım bir şeydi. Baş nedime Danielle zahmetsizce taç şeklinde bir örgü yaparak saçımı mükemmel hale getirmişti.

"Pardon pardon." Beni tekrar yere indirdi ve biraz duraksadıktan sonra, "Saçların çok güzel görünüyor," dedi.

Gülümsedim. "Teşekkürler."

Yürümeye devam ettik ve ona çikolata, fıstık ezmesi ve pudra şekeriyle kaplı bir plastik kap verdikten sonra, hazırlanması için onu dışarı attım.

"Şimdi olay şu," dedi annem, elbisemi onun için giydikten sonra: Straplezdi ve krem rengindeydi, her tarafında deniz kabuğu pembesi ve masmavi zambaklar vardı. Döndüğümde eteklerim de dönüyordu, topuklarım yüksekti ve Claire'in nedime kolyesini takmıştım. "Kiliseye bisikletle gideceksin."

"Bir dakika ne?" Oturma odasının etrafında dönmeyi, daha sonra Wit'in beni dans pistinde döndürmesini hayal etmeyi bıraktım. "Kiliseye *bisikletle* mi gideceğim?"

"Evet," dedi babam. "Christine dün provadan sonra park yeri bulmanın baş ağrısı olduğunu söyledi. O sokak çok dar olduğu için çok araba almak istemiyoruz."

"Tamam." Kabullenerek başımı salladım. St. Andrew Kilisesi, Edgartown'da North Summer Caddesi'nde yer alıyordu ve tarihi kırmızı tuğlaları ve beyaz kemerli pencereleriyle inanılmaz derecede pastoralken, kilise ve etrafındaki her şey *küçücüktü*. "Buna Çiftlik yolunda bisiklet sürmek de dahil mi?"

Çünkü şık kıyafetlerle kumlu toprak yolda iki kilometre gitmek mi?

Bunun sonucunun iyi olmayacağını görebiliyordum.

"Hayır." Babam başını salladı. "Brad ve ben şimdiden kamyonetle birkaç deneme yaptık. Dikilitaşın yanında bir bisiklet filosu bekliyor."

"Başka kim bisikletle gelecek?" diye sordum.

Yarım saat sonra turuncu dağ bisikletini kullanan Luli, "Bu

çılgınlık," dedi. "*Geç* kalabiliriz. "Şimdi konuş ya da sonsuza kadar sus" bölümünde kapılardan içeri girebilirdik."

Pravika, "Geç *kalmayacağız*," diye yanıtladı. "Sadece on beş dakikalık bir yolculuk."

Eli içini çekerek, "Ve hâlâ tören öncesi fotoğraflar çekiyorlar," dedi.

Ne yazık ki, hiçbir fotoğrafı sabote etmeyi başaramamıştı.

"Peki, o zaman gidelim mi?" diye sordu Jake, Luli'ye bakarak. "Eğer çok endişeliysen?"

Ve böylece beşimiz, arkalarımıza oturttuğumuz bir grup çocukla kasabaya doğru bisiklet sürmeye başladık. Luli ve Jake önden gitmeyi kabul etmişlerdi, Eli ortadan gidecekti ve Pravika ve ben arkadan gelecektik. O ve ben ikimiz de topuklu ayakkabılarımızı çıkarıp bisiklet sepetlerimize koyduk ve yalınayak sürmeye karar verdik. Eğlenceli olacaktı.

Güneş, bulutsuz mavi gökyüzünden bizi izliyordu ve asfalt bisiklet yolunda pedal çevirirken ada havasını derin bir nefes alarak içime çektim. *O evleniyor Claire,* diye düşündüm. *Sarah bugün evleniyor.*

Morning Glory'yi ve yeşil otlaklarını, kiremitli sahil evleri, tepelere kıvrılan gizli araba yollarını geçtik ve sonunda Edgartown'ın kaldırımlı yollarına geldik. "Dikkatli ol!" Eli uzaktan bağırdı. "Kaldırıma çok yaklaşmayın!"

"Von Trapp ailesi* gibiler, Nick!" diye birinin söylediğini duydum ve döndüğümde kızıl sakallı bir oğlanla el ele tutuşan sarışın bir kız gördüm. "Değil mi?"

Kendi kendime gülümsedim. Tam olarak böyle görünüyorduk.

* Avusturyalı komutan Georg von Trapp ve ailesinin oluşturduğu müzik grubu, The von Trapp Family: A Life of Music isminde 2015 yapımı bir film de bulunmaktadır – (e. n.)

Bisikletlerimizi kitabevinin yanına park edip herkesi birkaç sokak North Summer'a yönlendirdiğimizde küçük kilisedeki yürüyüş tüm hızıyla devam ediyordu. "Tamam çete!" Eli ellerini çırptı. "Gidin anne babanızı bulun!"

Benimkileri ön tarafa yakın bir sırada buldum ve yanlarına oturduğumda güldüler. "Ne?" diye sordum. "Sorun nedir?" Saçımın hâlâ düzgün olduğundan emin olmak için başımın arkasına uzandım.

"Ayakkabıların," dedi annem. "Mer, ayakkabıların nerede?"

Aşağıya baktığımda sadece çıplak ayaklarımı gördüm.

Kahretsin, onları bisiklet sepetimde unutmuştum. Rehberlik edecek o kadar çok çocuk olmuştu ki.

Pedikürümü göstermek için ayak parmaklarımı kıvırarak, "Bu bir saygı duruşu," dedim. "Sarah Çiftlik'te çıplak ayakla dolaşıyor, ben de onun düğününe çıplak ayakla katılıyorum."

Babam yine güldü. "Seni seviyorum Meredith," dedi başımın tepesini öpmeden önce. "Annenle benim seni ne kadar sevdiğimiz hakkında hiçbir fikrin yok."

~

Tıpkı Sarah ve Michael'ın düğün davetiyesinin vaat ettiği gibi, tören saat dörtte bir trompet ritmi ve büyükannemin ve büyükbabamın girişiyle başladı. Wink ve Honey koridorda birlikte yürüdüler, büyükannem bir kraliçe gibi parlarken ve büyükbabamın yüzünde tatminkâr bir sırıtış vardı, dönüp babamın ceketine yüzümü saklamak zorunda kaldım. Nişan duyurusundan sonra "Bilemiyorum, Sarah" diye dalga geçmişti büyükbabam. "Çiftlik'te evlenmek istediğini biliyorum ama tören sırasında bir büyükanne ve büyükbaba girişi olmadan bunun nasıl mümkün olacağından emin değilim. Bu gerçek bir saygı göstergesidir."

"Bazen çok gösteriş yapıyor," diye fısıldadı şimdi babam.

"O en iyisi," diye cevap verdim.

"Evet," diyerek bana katıldı babam. "İkisi de öyle."

Ardından gelin bölümü başladı. Danielle ve Gavin ilk çiftti. Nedime elbiseleri rüya gibi bir mavi-yeşil renkteydi ve sağdıçlar, Michael'ınkiyle uyumlu açık mavi papyonlu lacivert smokinler giymişlerdi. Michael, mihrapta kestane rengi ayakkabılarını heyecanla takırdatıyordu.

Wit ve Nicole, sıra kendilerine geldiğinde düpedüz sersemlemiş görünüyorlardı, sakin bir yürüyüş yapmak yerine koridorda zıpladılar. Büyük Amca Richard'ın sarhoş olup olmadıklarını sorduğu sırada Jeannie'nin, "Aman Tanrım," dediğini duydum. Olmadıklarını biliyordum. Erkek kardeşleri evleniyordu; *heyecanlılardı.*

Ve sonunda Sarah. Elinde güzel bir ortanca buketiyle, Brad Amca ile kol kola yürürken gözleri parlıyordu. Elbisesi çarpıcı ve sadeydi, beyaz ve kolsuzdu, derin bir yakası ve dekoltesi vardı. Kumral saçlarını yukarıdan, inci rengi küpelerini göstermek için geriye toplamıştı. O ve Michael, Paqua'ya "ilk bakışlarını" atmış olsalar da Paqua büyülenmişti. Koridorun sonuna geldiğinde Sarah daha da parlak bir gülümseme takındı. *Merhaba,* dediğini dudaklarını okuyarak anladım. *Seninle burada olmak ne güzel.*

Daha sonra Oscar Witry ve diğer birkaç kişi, Michael'la inanılmaz derecede tatlı yeminlerini okumadan önce bazı eğlenceli konuşmalar yaptılar. Elbette, Sarah'nınki, Taylor Swift'in ikonik "Lover" şarkısından bir dize alıntısı olmadan tamamlanmış sayılmazdı.

Ve Michael onu öptüğünde ve koridorda yeni evliler olarak

yürüdüklerinde, her konuk ayağa kalkmış, alkışlayıp tezahürat yaparken kesinlikle ışıldadı. Michael kapıdan çıkarken yumruğunu zaferle salladı.

"Oley," diye fısıldadım Claire'i yanımda hissederek. "O bir Dupré."

YİRMİ İKİ

Tören, şüphesiz Sarah'nın düğün Pinterest panosunun canlanmış haliydi. Peri ışıkları ve çiçeklerle dolu çadıra girdiğimde nefesim kesildi. Dairesel geniş bir dans pisti, beyaz masa örtülü masalar, kum rengi hasır sandalyeler ve mavi ortancalarla süslenmiş ışıklı deniz feneri süsleri vardı. "Hangi masadasın?" diye sordu Wit, pürüzsüz gri bir taşı kaldırarak. Ön tarafta siyah kaligrafiyle STEPHEN WITRY, yazıyordu ve tüylerimi ürpertiyordu. Adını seviyordum.

"Bakalım," dedim, taşımı bulmadan önce bir an için büfeyi tarayarak... ve bulduğumda, aklıma gelen tek isim benimki değildi.

BENJAMIN FLETCHER, MEREDITH FOX'un hemen yanında duruyordu.

Düğün organizatörü, Ben hakkındaki mesajı almamıştı; Christine Yenge ya da Sarah muhtemelen ona haber vermeyi unutmuşlardı. Gülmeye başladım –gerçekten, gerçekten gülüyordum.

"Ne?" diye sordu Wit ben kıkırdarken. "Komik olan ne?"

Ben'in taşını aldım ve ona verdim. "İşte," dedim. "Şuna bak."

Wit bir şeyler homurdanmadan önce onu inceledi, sonra döndü ve doğruca çadırdan çıktı. Taşı kum tepelerine fırlattığını hayal ettim. Döndüğünde bana sırıttı. "Bir şeyler içelim mi?"

"Lütfen," dedim ve böylece ikimiz bar için uzun sıraya girdik. Eli, Pravika, Luli ve Jake zaten oradaydılar, içiyorlardı ve şimdi Honey'nin bütün hafta bahsettiği böğürtlenli limonata kokteylini yudumlayan üç katlı düğün pastasının yanında toplanmışlardı. Lezzetli olduğudan son derece emindim; ne de olsa bu onun gizli tarifiydi.

Wit ve ben bir süre bekledikten sonra, birinin "Meredith, sen misin?" dediğini duydum ve döndüğümde Sarah'nın kuzenlerinden birinin düğün için uçakla yeni geldiğini gördüm. "Yıllar oldu!"

"Merhaba Darcy," dedim onu birkaç yaz öncesinden hatırlayarak. Sahilde o kadar çok konuşmuştu ki, gece yatağa gittiğimde sesinin hâlâ kafamın içinde olduğuna yemin edebilirdim. "Nasıl gidiyor?"

Ve böylece, istemsizce arayı kapatmak için sohbet açtım. Darcy'yi dinledim ve elimden geldiğince başımı salladım ama tek istediğim biraz limonataydı ve midem guruldamaya başlamıştı.

Wit kibarca kendini tanıtarak onun sözünü kesti. "Ben Michael'ın üvey kardeşiyim," dedi ve bizi aşağıdan yukarıya bakarak süzdükten sonra Darcy gülümsedi.

Şaraptan bir yudum alırken, "Siz ikiniz çok tatlısınız," dedi. "Ne kadar zamandır çıkıyorsunuz?"

Midem bulandı. Tam tersi gibi göründüğünü bilsem de ona neredeyse öyle değiliz, diyecektim. Wit dalgınlıkla bir kolunu belime dolamıştı ve ben de çenemi omzuna yaslayacak şekilde ona doğru eğilmiştim. Başı başımın üstündeydi. Her şey çok doğaldı –çok şaşırtıcıydı ama ıstırap verici bir şekilde doğaldı.

Wit biraz doğruldu ama kolunu sıkıca belime dolamıştı.

"Çok olmadı Darcy," dedi boğazını temizleyerek. "Meredith'in ablası Claire aslında birkaç kış önce bizi ayarlamaya çalıştı ama daha bu hafta bir araya gelebildik."

"Bu hafta?" Darcy güldü. "Gerçekten mi?" Elini kolumun üzerine koydu. "En az bir yıldır beraber olduğunuzu söyleyebilirdim!"

"Evet, gerçekten," dedi Wit ve ben de başımı salladım. Rol yaptığımız için değil, kalbim...

Wit'in etrafımda olduğu her an olduğu gibi hızla atıyordu.

"Sana mesaj atmalıyım!" Sonunda bara vardığımızda haykırdım. "Sana hiç mesaj atmadım, bu yüzden numaram sende yok."

Wit, barmenin kadehlerimizi doldurmasını izledi. "Bana mesaj atmana gerek yok," dedi sessizce.

"Ne?" İçkimi aldım. "Mesaj yazmamı istemiyor musun?"

"Hayır, istiyorum," dedi. "İstiyorum ama bana numaranı göndermene gerek yok." Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve sonra içini çekti. "Çünkü zaten bende var."

Sözleri tam olarak anlaşılmıyordu. "Sende zaten..."

"Daha önce şaka yapmıyordum," diye mırıldandı. "Claire gerçekten bizi birbirimize ayarlamaya çalıştı -o gece restorandan ayrılmadan önce bana senin numaranı verdi."

Birden gözlerim yanmaya başladı. "Ama sen hiç mesaj atmadın," dedim, konuşmayı başardığımda. Beni bardan uzaklaştırmasına izin verdim. "Bana hiç ulaşmadın."

Wit'in dudakları kıvrıldı. "Katil, neden ulaşayım ki?"

Çünkü sana bayılırdım, diye düşündüm. *Şimdi sana tapıyorum ve o zaman da sana tapardım.*

"Diğer her şey bir yana," dedi Wit, elimi tutarak, "Claire senin bir erkek arkadaşın olduğundan bahsetmedi." Durdu. "Se-

nin hakkında konuştuktan sonra seni Instagram'da bulduğumu kabul ediyorum..."

"Gördün mü!" diye haykırdım, bardağımdaki böğürtlenli limonata çalkalanırken. "Instagram *kullanmadığını* söylüyorsun ama gerçekten her şeyi biliyorsun!"

Wit kızardı.

"Tamam, profilime girdin..." diye devam ettim. "Gizli bir takipçi gibi..."

"Sadece kaydırdım," diye düzeltti. "Ben öyle *gizlice bakmam*."

İçkimden bir yudum aldım. "Hı hı."

O da bir yudum içti. "Hı hı."

"Peki bunun hakkında ne düşündün?" diye sordum.

"Özenli bir profil olduğunu düşünmüştüm," diye yanıtladı.

"Öyleydi," dedim, fotoğrafları düzenlemek ve açıklamaları yazmak için ne kadar gülünç bir süre harcadığımı düşünerek. "Başka bir şey?"

Wit tereddüt etti.

"Söyle," dedim ona. "Söyle gitsin."

Yumruğuna baktı, sonra bana. "Claire'in hakkında konuşmayı bırakamadığı kıza uymadığını düşündüm," dedi. "Dürüst olmam gerekirse."

Üst dudağımın titrediğini hissettim çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Partilerde poz veren ve erkek arkadaşının kolundan bir aksesuar gibi sarkan o süslü kız değildim. Ben gün ışığında arkadaşlarıyla gülmeyi, kumlu bir ranzada uyumayı ve Stephen adında güzel bir çocuğun yüzündeki tereyağını yalarken sırıtmayı seven kızdım. Gerçek ben buydu.

Wit elimi sıktı. "Ama bu seninle tanışmayı daha çok istememe neden oldu."

Elini geri sıktım. Geri sıktım ve parmak boğumlarını öptüm ama bir şey söylemedim.

~

Michael ve Sarah Dupré ilk danslarını bir Taylor Swift şarkısıyla değil, grubun Ed Sheeran'ın "Hearts Don't Break Around Here" yorumuyla yaptılar. Onları izleyen yetmiş beş kişi vardı ama misafirlerini fark ettiklerinden şüpheliydim. Kuzenim ve kocası fazlasıyla sarmaş dolaş haldelerdi, gülümsüyorlardı, mutlulardı ve çok aşıklardı.

"Olamaz," dedi Julia Hala masamıza doğru başını sallayarak. Rachel Yenge ve bebek iyi durumdaydı, bu yüzden Julia Hala'yı resepsiyona gelmeye ikna etmişti. "Bu şarkıyı seviyorum ama Michael'ın bunu seçmiş olmasının imkânı yok. O bir R&B adamı."

"Ama aynı zamanda bir Sheerio," dedi Wit. Yanımda oturuyordu, gecenin geri kalanı için yerini değiştirmeye karar vermişti. "O gizli bir Sheerio."

"Anlamadım," dedi babam, başını iki yana sallayarak. "Bir ne?"

"Bir *Sheerio*," diye yanıtladım. "Örneğin Sarah, Taylor Swift hayran grubunun bir parçası olduğu için bir Swiftie, yani Michael da Ed Sheeran'ı sevdiği için bir Sheerio."

"Peki, ben neyim?" diye babam sordu. "Eğer bir Dave Matthews hayranıysam, bu beni ne yapar?" Göğsünü şişiriyormuş gibi yaptı. "En az kırk beş konserine gitmişimdir biliyorsun."

"Oo, vay, Tom," dedi Julia Hala donakalarak. "Bundan daha önce hiç bahsetmemiştin."

Masanın altında Wit'in eli dizimi okşadı. "Sorun nedir?" diye mırıldandı.

Gözlerimi Sarah ve Michael'dan ayırmadım. "Bir sorun olduğunu nereden çıkardın?"

"Öyle hissettim."

Ensem kızardı ve bunun yanaklarıma sıçramasına izin vermemek için kendime söz verdim. "Bir sorun yok," dedim Wit'e ve yanağını öptüm –bir, iki, üç kez. Masanın karşısında, annem bana baktı. "Seninle dans etmek için can atıyorum."

"Atmalısın," diye yanıtladı tembelce. "Ben olağanüstü bir dansçıyım."

"Öyle misin?"

"Evet," dedi. "Çünkü bilmelisin ki, kayak ve dans becerileri bir bakıma örtüşüyor..." Müzik kesilip herkes yeni evlileri alkışlamak için ayağa kalktığında sustu. Wit, ailesiyle kendisine ayrılan koltuğa dönmeden önce koltuğunun arkasından smokin ceketini aldı. Göz kırptı. "Yakında göreceksin."

Herkes kadeh kaldırıp yapılan konuşmaları severdi. Danielle, Sarah'nın hiç sahip olmadığı kız kardeşi olduğundan bahsederken Gavin, Michael'ın Sarah'yla ilk tanışmasından sonra ona gönderdiği bir dizi mesajı yüksek sesle okudu. "Bu mesajları beş yıldır saklıyorum," dedi. "Mesaj yazarken ses tonunun iletilemeyeceğini söylüyorlar ama o zamanlar..." Başını iki yana salladı. "O zamanlar, akşamdan kalma yazım hatalarının arasından *bir şeylerin* değiştiğini, *bir şeylerin* olduğunu anlayabiliyordum." Şampanya kadehini kaldırdı. "Aferin sana dostum. Fiziğe giriş dersinde tavladığın o ateşli inek kıza ve sana şerefe!"

Çok fazla gülmekten hem Sarah'nın hem de Michael'ın yüzlerinden yaşlar aktı. Michael'ın kolunu sıktı. "Bunlardan *herhangi biri* nasıl iltifat olabilir?" diye sordu. "Neredeyse sınıfta kalıyordun!"

"Ama kalmadım!" dedi. "Ben de senin seksi olduğunu söyledim!"

Tüm çadır yeniden kahkahalara boğuldu ve çok geçmeden akşam yemeği servis edildi. Doğrusu, önümdeki salata tabağını görmezden geldim; bunun yerine sandalyemi geri ittim ve Danielle'i birkaç masa öteden onunkini yerken buldum. "Harika bir konuşmaydı," dedim ona çatalını bırakıp bana yer açmak için sandalyesinde kaydığında.

"Teşekkür ederim," dedi. "Gavin'inki daha eğlenceliydi ama Sarah için duygusal bir konuşma yapmak istedim." Güldü. "Her ne kadar karman çorman olsa bile."

Danielle su bardağından bir yudum aldı. "Gelecek ay üniversiteye başlıyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Kafam karışık," diye itiraf ettim, Wink'le eve yakın bir yerde kalmayı isteyip istemediğim ya da buna ihtiyacım olup olmadığı konusunda yaptığımız konuşmayı düşünerek. Önce *ihtiyaç duymuştum*, sonra *istemiştim*, şimdiyse *endişeleniyordum*... çok aceleci bir karar vermiştim. Üniversiteye hazır mıydım, onu bile bilmiyordum?

Çünkü tek bir yoldan başka seçenekler olduğunun farkına varmıştım. Danielle'in konuşması Wit'i çok etkilemişti ve dün gece o da buna dikkat çekmişti. "Bir şeye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum," demişti. "Farklı bir şeye."

Danielle başını yana eğdi. "Konuşmaya ihtiyacın var mı Meredith?"

"Evet," dedim. "Sanırım var."

~

Akşam yemeği bittiğinde ve grup tekrar harekete geçtiğinde bir rahatlama oldu. Brad Amcayla Sarah'nın baba-kız dan-

sı, amcamın bir su birikintisine girmesiyle sona erdi ve Jeannie Dupré, Michael ile yaptığı dans sırasında mendile ihtiyaç duydu. Honey'yi piste çıkaran göz kırpma, geri kalanımızın onu takip edebileceğinin sinyalini verdi. Wit beni kollarının arasına aldığında sırıttım. "Mükemmelsin!" dedim parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde vals yapıyorken. Biraz dengesizdik ama başarılıydık.

"Evet, öyleyim, çok teşekkür ederim!" diye cevap verdi ve bana sırıttı.

Başımı arkaya atıp kahkaha attım.

"Ne?" diye sordu. "Komik olan ne?"

"Dişlerin," diye cevap verdim. "Dişlerin..."

Mordu. Böğürtlenli limonata yüzünden dişleri mora boyanmıştı.

"Oh hayır!" Wit eliyle ağzını kapattı. "Christine Yenge ne diyecek?"

Tekrar elimi tutup beklenmedik bir şekilde beni yatırmadan önce gözlerimi devirdim, bacaklarım yüksek topuklu ayakkabılarım içinde Bambi'ninkiler gibi sallanıyordu. Saçımın yarısı da örgü tacımdan çıkmıştı. "Ateşli ve darmadağın halde olduğumuzu söylerdi," dedim ona.

Wit, "Biz ateşli ve darmadağından öteyiz," dedi. "*Büyüleyiciyiz.*"

Omurgamdan yukarı bir ürperti geçti. Çadır bir sürü insan yüzünden nemliydi ama yine de ürperdim çünkü Wit'in, bizim ne kadar darmadağın olduğumuzdan bahsederken neyi kastettiğini düşünmemiştim. "Yapma." Başımı salladım. "Söylemiştin, söz vermiştin..."

Beni öptü.

Böğürtlen lekeli dudaklarını benimkilere hafifçe değdirdi ama beni öptüğü an yakınlarda bir yerde bir flaş çaktı. Bu gece çadırda gezinen üç düğün fotoğrafçısı vardı. "Bizi çektiğini mi düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

"Bizden başka kim olabilir," diye fısıldadı Wit. Tekrar dans etmeye devam etmemizi sağladı.

Göğsüne sığınıp kıkırdadım, sonra başımı bir anlığına orada dinlendirdim. Papyonunu gömleğinin üst iki düğmesiyle birlikte çözmüştü. Onun tanıdık kokusunu içime çektim: portakal, ter, güneş kremi, okyanus.

Erimek. Kokusuyla *erimek* istedim.

"Hayır, dürüst olmak gerekirse," diye devam etti, "rol çalıyoruz."

Rol çalıyoruz.

Bekleyin. Bir dakika.

Başımı kaldırdım. "Eli!" diye bağırdım, yakınlarımızda olmamasını umarak her yöne bakarak. Çünkü bütün gece herkesin en sevdiği konuğu gibi gevezelik etmişti ve Wit'in ve benim fotoğrafımı sabote etmesini istemiyordum. İçimden bir ses bunun gerçekten özel bir şey olduğunu söylüyordu, istediğim bir şey...

Her şeyden çok istediğim bir şeydi.

"Eli!"

"Evet, Mer?" Omzumun üzerinden baktığımda, Eli'ı onlarca metre ötede, Christine Yenge'nin aile tarafıyla bir fotoğrafa girmek üzere olduğunu gördüm. "Her şey yolunda mı?"

Evet, her şey yolundaydı.

Wit ve ben bir süre daha dans ettik ve sonra babam beni etrafımda döndürdü, ardından Wink de, sonrasında damadı tebrik ettim. Tören pastasını keserken Michael'ın yüzünde hâlâ krema

vardı. "Yalamayı aklından bile geçirme," diye şaka yaptı. "Sen ve Witty'nin bu tür şeylerden hoşlandığınızı biliyorum ama..." Elini kaldırdı, ışıkta gümüş yüzüğü parlıyordu. "Artık evli bir adamım Meredith."

"Gerçekten öylesin," dedim Sarah'ya bakarak. Yalınayaktı ve pastasından ikinci dilimi almakta olan Wit'e bir şeyler fısıldıyordu. "Ama bunun Honey'yi caydıracağını sanma."

Büyükannem ve onun Michael Dupré'ye olan sarsılmaz aşkı.

"Eh, bunun için endişelenmiyorum," diye yanıtladı ve karısına ve üvey erkek kardeşine doğru başını salladı. Honey onlara yeni katılmıştı. Sarah'ya sarıldı ve Wit'in yanağını okşadı. "Sanırım artık başkasına göz koymuş."

Honey'nin Wit'in saçını düzeltirken bir kız öğrenci gibi gülümsemesini izledik.

"Eğer onu istiyorsan," dedi Michael, "git ve al."

Elimle umursamadığımı belirten bir hareket yaptım. "Honey zararsızdır."

"Hayır, Mer," dedi Michael. "Ben ciddiyim. Beş yıl önce derse gitmediğimi hayal et." Sarah'yı işaret etti. "Şansımı kaçırabilirdim. O gün beni gördü. Odada iki yüz kişi vardı ve bir şekilde beni gördü." Omuz silkti. "Başka bir gün, belki öyle olmazdı. Ama beni gördü, gördü ve şimdi buradayız. İşte *hepimiz* buradayız." Wit'e baktı, sonra bana baktı. "Bu kadar *saçmalık* yeter. Onu istiyorsan git *al*. Şansını kaçırma."

~

Sarah, Michael'la balayına gitmeden hemen önce ortanca buketini fırlattı. Wit ve ben sadece güldük –sadece Nicole Dupré bunu yakalamakla kalmadı, Eli de kendini ortaya attı "Otuz fotobozana ulaştım," demişti bize daha önce. "Kendimi

tanıttım ve poz verdim, masalara oturdum ve gülümsedim, dans pistinde üzerime düşeni yaptım." Kafasını salladı. "İnan bana, *hepsini* yaptım."

Wit ve ben bir köşede çalıntı bir şampanya şişesinden içkimizi yudumluyorduk. Midem gazlı ve sıcaktı ama şampanyadan mı yoksa *ondan* mı kaynaklandığını anlayamadım. "Yüzünün kalp şeklinde olduğunu biliyor muydun?" dedi.

"Hayır," dedim. "Bilmiyordum."

"Yani, öyle," diye yanıtladı ve hafifçe şeklin taslağını çıkardı. "Muhtemelen sende çok büyük bir kalp olduğu için."

Sırıttım. "Bu senin en iyi lafın değildi."

O da hafifçe sırıttı. "Sanırım değildi." Dudaklarımda gezinmek için elini tekrar kaldırdı. O melodik sesle, "Bu gece seni yeterince öpmedim," diye mırıldandı. "Seni biraz öpmek istiyorum."

"Biraz mı?" Elimi ensesindeki sarı saçlarının arasından geçirdim, tüylerimin diken diken olduğunu hissettiğimde başım döndü. "Sadece *biraz* mı?"

Wit içini çekti. "Tamam, seni deli gibi öpmek istiyorum."

"Deli gibi?"

"Deli gibi."

Ama bana yaklaştığında ondan uzaklaştım. "Burada değil." Çadırın çıkışını işaret ettim. "Beni takip et."

Büyük Ev'in verandasına gizlice çıktık ve şampanyayı Honey'nin her zaman hamakta tuttuğu battaniyelerden biriyle değiştirdik Üstüne basmamaya çalışarak onu omuzlarının üzerine örten Wit'e fırlattım. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Görürsün," diye cevap verdim kalbim ağzımda atarken.

Gerçekten buydu. Bu bizim son heyecanımızdı.

Bu gecenin yıldızları tepemizde parıldadı ve ay o kadar parlaktı ki el fenerine ihtiyacımız olmadı. Sanki Paqua gizemli bir parıltıyla aydınlatılmış gibiydi, öyle gizemliydi ki dünyanın olasılıklarla dolu olduğunu anlardınız. Çiftlik'in patikalarında birlikte gezindik, ayaklarım kumda sessizdi ve Wit ayakkabılarını sürtüyordu. Nereye gittiğimizi anladıysa da hiçbir şey söylemedi.

Kum tepelerine yaklaştıkça uzun çimenler hışırdadı ve sahile çarpmak yerine okyanus dalgalarının sakince kıyıya vurup denize geri çekilmeden önceki sesini duydum.

Sadece bir hafta, diye düşündüm. Daha bir hafta önce, Wit gece geç saatlerde yaptığım yürüyüş sırasında bana gizlice yaklaşmıştı. Onu bıçakla tehdit etmiştim ama akşamın sonunda dizlerinin benimkilere çarpmasını durdurmak istememiştim. Enerjisi -her şeyi - bulaşıcıydı.

Gizli köşemizi bulduğumuzda, "Buraya gelebilir miyiz diye merak etmiştim," dedi. Battaniyeyi elinden alıp kumların ve hasır çimenlerin üzerine serdim. İkimiz de ona baktık, hazırdık ve bekliyorduk.

Tüm garipliğiyle Wit'in odasındaki ilk öpücüğümüzün aksine, tereddüt etmedik - sadece başladık. Beni kendine çekti ve vücudumu yukarı çekip bacaklarımı beline doladığımda beni öptü.

Elbisemin fermuarını açmadan önce lacivert smokin ceketini çıkardım. Beni yere indirdiğinde önce kalçalarıma, sonra yere düştü ve birlikte gömleğinin düğmelerini açtık. Omzunu, köprücükkemiğini, boğazının çukurunu öptüm -ay ışığında teni maviye döndü. "Sana bayılıyorum," diye fısıldadım. "Lütfen sana ne kadar taptığımı bildiğini söyle."

Wit cevap vermek yerine beni tekrar öptü. Beni uzun ve ısrarla öptü, dudakları o çok sevdiğim titreşimleri vücuduma yaydı.

Sanırım biliyor, dedim kendi kendime devam etmeden önce. *Bence biliyor.**

~

Daha sonra Honey'nin battaniyesine sarılarak yattık. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, dünya harika bir şekilde pusluydu –harika bir şekilde puslu. Wit'in sıcacık göğsüne sokulmuştum ve parmakları kürek kemiklerime yayılmıştı. Kelebekler konmuş gibi hissediyordum. "Mmm," diye mırıldandım ama bir süre, ben uykuya dalana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Bunu duymaktan hoşlanmadığını biliyorum," dediğini duydum, "ve sana söylemeyeceğime söz verdiğimi biliyorum ama sen *hoşsun* Katil. Sevimlisin, güzelsin, büyüleyicisin, göz alıcısın." Durdu. "Ama sen sadece bu değilsin. Sen Claire'in söylediği her şeysin ve daha fazlasısın. Zeki, eğlenceli, ilgili, canlı, güçlü, cesur –hepsi. Sen bunların hepsisin." Başımın tepesini öptü. "Ve bana ne kadar taptığını biliyorum," diye fısıldadı. "Keşke sana taptığım kadar olabilseydi."

* Taylor Swift'in Lover şarkısına atıfta bulunuyor. (e. n.)

PAZAR

YİRMİ ÜÇ

Ertesi sabah ailem ve ben arabayı doldurduğumuzda güneş ortalıkta yoktu, gökyüzü gri bulutlarla kasvetliydi. Bağevi'nden ayrılmak her zaman üzücü olurdu ve ada bunu hissederdi "Tamam," dedi babam, Raptor'un bagaj kapısını çarparak kapattığında. "Öyleyse gidelim mi?"

Başım ağrıyordu ve gözlerim ağlamaktan şişmiş olsa da başımı salladım. Her yaz, eve giden vapura binmeden önce "tur" atardık. Annemle babamın ilk durağı Büyük Ev iken, ben Brad Amca ve Christine Yenge ile vedalaşmak için Fener Evi'ne yöneldim. Amcam bana sarılırken, "Gelecek yıl büyük finalde olsan iyi olur," dedi. "Bitmemiş bir işimiz varmış gibi hissediyorum. Seni vurduğum an sadece şanslıydım."

"Buna emin olabilirsin." Ona sarıldım ve bu güzel düğün için Christine Yenge'ye teşekkür ettim. "Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi," dedim ona dürüstçe gerçeği söyleyerek. "Lütfen bir gün benimkini de planla."

"Ah, Mer," dedi, başını sallayıp gülümseyerek. "Sen ve annen bunu yapacaksınız." Yanağımı öptü, sonra fısıldadı, "Ama danışmanlık yapmaktan memnuniyet duyarım."

Onlardan ayrıldıktan sonra, Kamp'ta Ethan ve Hannah ile biraz waffle yedim. "Hastaneye uğra," dedi Julia Hala. "Rachel'a veda et ve bebekle tanış."

"Julia Hala, Oliver'la tanışırsak feribotumuzu kaçırırız," diye şaka yaptım. "Bebekleri ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Sırıttım –zaten feribota giderken orada durmayı planlıyorduk. En yeni kuzenimle tanışmadan gidemezdim.

Büyük Ev'e gitmeden önce Ethan ve Hannah'ya sımsıkı sarıldım. "Sana çizdiğimiz resimleri göndereceğiz" dediler. "Üniversitede odanın duvarına asman için."

Midem kasıldı.

Üniversite.

"Teşekkürler," dedim "Sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Ama orada olacak mıydım?

Ailem ve ben Büyük Ev'e giderken yollarımız kesişti. "Honey sana çay hazırlamış," dedi annem.

"Ve Julia Hala fazladan waffle yapmış," dedim ona.

Babam, "Devam edin hanımlar," dedi ve annemle birbirimize bakıp göz devirdik. Babam, ayrıldığımız gün dışında Çiftlik'te rahattı. Sonra tamamen işiyle ilgilenirdi, her zaman eve giden yola çıkabilmemiz için en erken feribota binmek istiyordu. Neyse ki annem onu düğünden sonra biraz uyumamıza izin vermesi için ikna etmişti.

Mutfağa girdiğimde Wink ve Honey çok sessizdiler –rüzgâr verandada oturmak için çok sertti. Sessizce çayımı yudumladım. "Dün harikaydı," dedim sonunda. "Sarah'yı hiç bu kadar mutluyken gördüğümü sanmıyorum."

"Evet," diye onayladı büyükannem. "Ben de... muhteşem bir geceydi." Uzandı ve yumuşak elini benimkinin üzerine koydu. "Meredith," dedi, "sana baskı yapmak istemiyoruz ama büyükbabanın söylediklerinin üstüne biraz daha düşündün mü?"

Büyükbabanın söylediklerini.

Wit hakkında konuşurken bana söylediklerini.

İhtiyaç duymak, istemek, endişelenmek.

Bu sonbaharda Hamilton'a gidecek miydim yoksa bir yıl ara mı verecektim?

Wink'e baktım. "Düşünüyorum," diye fısıldadım. "*Gerçekten* düşünüyorum." Boğazımda bir yumru oluştu. "Her koşulda beni destekleyecek misin? Neye karar verirsem vereyim?"

Wink mutfak masasına geldi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Ben senin en büyük hayranınım," dedi. "Ben senin *her zaman* en büyük hayranınım. Ne olursa olsun yanında olacağım."

"Ben de öyle," dedi Honey, beni kollarının arasına alarak. Bilezikleri şıngırdadı ve lavanta kokusunu içime çektim. "Seni seviyoruz tatlım. Seni destekliyoruz."

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve ben de onları sevdiğimi söyledim.

Önce Wink geri çekildi. "Şimdi acele et," dedi. "Gitmen gereken birkaç ev daha var ve babana göre fazla zamanınız yok."

Göl Evi'nde kimse uyanık değildi ve Kulübe'yi tamamen atladım. Kır Evi'nde sadece Oscar Witry ve Jeannie ayaktaydı. Michael'ın annesi bana kahvaltı hazırlamayı teklif etti ama midemi waffle'larla doldurmuştum, bu yüzden başımı sallayıp ona sarıldım. "Zor olduğunu biliyorum," diye mırıldandı sırtımı sıvazlayarak. "Ama lütfen Bayan Meredith, istediğiniz zaman New Orleans'a gelin. Görülecek çok şey var ve sizi aramızda görmek isteriz."

Son durağım Naylon Apartman Kompleksi idi. Önce Eli ve Jake'in çadırının fermuarını açtım –ikisi de uyuyorlardı, yakın zamanda bir yere gitmeleri gerekmiyordu. Arkadaşlarım yaz boyunca burada kalıyorlardı. Jake onu uyandırdıktan sonra, "Bu gece işyerinde üzüntülerimi bastıracağım," dedi. "Bir dondurma alacağım ve senin onuruna yiyeceğim... üstünde ekstra renkli şekerleme serpintileri." Esnedi. "Seni özleyeceğim, Mer."

"Ben de seni özleyeceğim Jake," dedim. "Haberleşiriz."

Eli, uzun saçlarını karıştırırken, "Bu konuda ciddi olsan iyi olur," diye mırıldandı. "Ve gelecek yaz tekrar gel."

"Geleceğim," kıkırdadım. "Söz veriyorum."

Çünkü geleceğimi biliyordum. Önümüzdeki dokuz ayın benim için ne getireceğini bilmiyordum ama bundan bir yıl sonra *burada*, Bağevi'nde, Çiftlik'te, en sevdiğim insanlarla birlikte olacağımı biliyordum. Claire ve onun adada çalışma hayalleri bana ilham vermişti. Bana sonsuza kadar ilham verecekti.

Pravika ve Luli'nin çadırına girmeden önce derin bir nefes aldım. Divya hiçbir yerde görünmüyordu –*bir sağdıçla mı birlikteydi?* Merak ettim ama veda ettiğimde Pravika mızmızlandı. "Hayır," dedi kazağımın kolunu kavrayarak. "Hayır, henüz değil. Sadece bir hafta oldu. Bizi bırakamazsın."

"Ama görev çağırıyor," diye yanıtladım iç çekerek. "Clinton'a ve pastaneye geri dönmeliyim. Beni kasaya yeniden zincirlemeleri gerekiyor." (Bir hafta izin istediğimde patronum gerçekten sinirlenmişti.)

Luli uyku tulumunun içinden güldü.

"Senden nefret ediyorum," dedi Pravika bana sıkıca sarılırken. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedim ve sonra Luli'ye döndüm. Daha önce, ona veda ettiğimde gergin olmayacağımı kendime söylemiştim. Özür dilemiştim; Aramızdaki gerginliği temizlemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Top onun sahasındaydı. Gergin olmaya gerek yoktu. "Elveda hanımefendi," dedim, gençliğimizden kalma bir şakaydı. Christine Yenge ne zaman yaramazlık yapsak ikimize de hanımefendi derdi. "Seninle birazdan konuşacağım, tamam mı?"

Luli ilk başta yanıt vermedi; bekledim ama cevap gelmedi. Sonunda, şişme yatağından yuvarlanarak çadırın karşısına, Pravika ve benim yanıma geldi. "Komik Snapchat'ler gönderdi-

ğimde," dedi bana, "lütfen cevapla. Bu yıl yaptığım en iyi işlerin çoğunu kaçırdın."

Başımı sallayarak onayladım. "Senin zekâna uyum sağlamaya çalışacağım."

Ve sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, kapıdan çıktım. *Özür dilemek Luli'ye göre değil,* dedim kendi kendime, gözlerimde yaşlar birikerek. *Ona zaten bir özür borçluydum ve bana saldırmadan önce hiçbir şey söylemediğim için bana özür borçlu olduğunu düşünmüyor...*

Birinin, "Bekle Meredith!" diye bağırdığını duydum. "Mer bekle!"

Döndüm ve Luli'yi gördüm, dağınık siyah saçları çadırların arasında zikzaklar çiziyordu. "Naber?" dedim.

"Özür dilerim!" dedi bir anda. "Bunun için çok geç olduğunu biliyorum -çok geç- ama böyle bir kaltak olduğum için üzgünüm, banyoda Ben için bizi nasıl terk ettiğin ve aynısını Wit'le yaptığın ve onun nasıl bir olduğu ve senin kalbini kıracağı hakkında söylediklerim için." İçini çekti. "Özür diledikten sonra sana gitmeni söylediğim için *gerçekten* üzgünüm. Artık biliyorum... Claire benim arkadaşımdı ama o senin *ablandı.* Aylarca görmezden gelinmek canımı yaktı ve bununla daha iyi başa çıkmayı dilediğini biliyorum ama o senin ablandı. Jake'i kaybetmeyi hayal bile edemiyorum..." Başını iki yana salladı. "Hayal bile edemiyorum."

Gözlerim tekrar doldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Teşekkürler Luli. Bu benim için çok şey ifade ediyor. Umarım," -bir nefes verdim- "Umarım yeniden arkadaş olabiliriz."

Luli bana baktı. "Küçük hanım, biz arkadaşız *zaten.*"

Gülümsedim. "Sonsuza kadar arkadaşız."

"Evet, sonsuza kadar." Etrafa baktı. "Şimdi, o kadar da gizli olmayan sevgilin nerede?"

"Ah." Gülümsemem soldu. "Zaten vedalaştık."

Dün gece, Wit ve ben sonunda giyinmiş, battaniyemizi katlamış ve el ele tutuşarak sessizce evlere dönmüştük. Müştemilatın posta kutusuna vardığımızda, bana uzun uzun ve sımsıkı sarılmıştı, ayaklarım bir an için yerden kalkmıştı. Öpüşmek yoktu, sadece sarılmak vardı. "Hoşça kal," diye mırıldanmıştı.

"Hoşça kal," diye fısıldamıştım ben de.

Ve sonra onun elleri ceplerinde ve yıldızlara bakmak için başını geriye eğmiş halde Kulübeye geri yürümesini izlemiştim.

"Hoşça kal?!" dedi Luli şimdi. "Dün gece *hoşça kal* mı dedin?"

"Evet." Başımı salladım. "Bu sabah yapmak çok acı verici olurdu..."

Arkadaşım elini kaldırdı. "*Şimdilik* hoşça kal mı yoksa *sonsuza dek* hoşça kal mı?"

"Sonsuza dek," diye fısıldadım, midem düğüm düğüm oluyordu. "Hafta bitti, Luli. Düğün sona erdi– "

"Meredith!" Luli şok olmuş gibiydi. "Şaka mı yapıyorsun?"

Başımı iki yana salladım.

O da kendininkini salladı. "Bazen çok sinir bozucu oluyorsun. Gözleri olan herkes birbirinize ne kadar âşık olduğunuzu gördü. Tanrı aşkına, bu hafta her gece onun yatağında yattığınızı duydum." Bana baktı. "Bu arada cesur bir davranış."

"Şey, evet," dedim. "Bu Wit ve biz..."

Tamamen birbirimize dolanmış haldeydik.

Luli sırıttı. "Bak işte bundan bahsediyorum. Siz bitmekten çok uzaktasınız."

"Ama Yeni Zelanda'ya gidiyor!" diye haykırdım. "Önümüzdeki *yıl* dünyanın diğer ucuna gidecek ve evet, benden onunla gelmemi istedi ama bilmiyorum. Birbirimizi sadece bir haftadır

tanıyoruz. Birbirimizi sadece bir haftadır tanıdığımızı kendime sürekli hatırlatmalıyım."

"Kimin umurunda?" dedi. "Onunla git ya da burada kal ama yine de onunla çık!" Güldü. "FaceTime'ı sevdiğinden eminim ve sen de o sırada kendini toparlarsın."

Gözlerim yandı. "Luli, bilmiyorum."

"Meredith, hadi ama," dedi. "Bu senin şansın."

Bu senin şansın.

Dün gece törende Michael'ın bana Sarah'yla olan şansını neredeyse kaçırdığını söylediğini hatırladım. *İşte şimdi buradayız,* demişti. *İşte hepimiz buradayız.*

Nabzım yükseldi. *Onu istiyorsan, git ve onu al,* diye düşündüm.

~

Sadece Wit'in odasına girmek için kendimi Kulübe'ye sürükledim ve boş olduğunu gördüm. Yatak çıkarılmış, komodin temizlenmiş, şifonyerinde veya dolabında hiçbir şey kalmamıştı. Tamamen boştu. Ayrılmayı planladığını bana söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalışırken boğazım düğümlendi. Babası ve Dupré'ler hâlâ Çiftlik'teydi, o halde neden o değildi?

Neredesin, neredesin, neredesin?

"Aman Tanrım," dedi Gavin, ben kapıyı çekerken menteşeleri gıcırdadı. "Sizin kapı çalmamakla ne gibi bir derdiniz var?" Yatakta doğruldu ve yalnız olmadığını fark ettim.

Danielle örtüyü omuzlarına kadar çekmişti.

"Wit odasında değil," derken sesim çatladı.

"Şey, hayır, değil," diye yanıtladı Gavin. "Feribotuna binmek için ayrıldı." Alnını ovuşturdu. "Vermont'a, eve gidiyordu sanırım."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Gitti," dedi Danielle, odadan defolup gitmemi istediğini be-

lirten bir ses tonuyla. Nedenini anlayabiliyordum. "Erkenden bir feribotu vardı. Annesi onu Falmouth'tan alacak ve Vermont'a evine götürecek. Tamam mı?"

"Tamam." Başımı salladım ve hızla arkamı döndüm, kapı arkamdan çarparak kapandığında hem Gavin hem de Danielle söylendi. Herkes dün geceden kalmaydı.

"Luli," dedim telefonuna cevap verdiğinde. "Benimle traktör garajında buluş. Jeep'e ihtiyacımız olacak."

~

"Neden ona mesaj atmıyorsun?" diye bağırdı Luli kükreyen rüzgârın arasında Wink'in eski cipiyle Çiftlik yolunda hızla ilerlerken. Arabayı o kullanıyordu; ellerim direksiyonu tutamayacak veya vites değiştiremeyecek kadar titriyordu.

"Çünkü numarasını sildim!" diye cevap verdim. Dün gece Wit'le yollarımızı ayırdıktan sonra, Claire'in ranzasına çökmüş ve kız kardeşimin yastığına sarılıp ağlamadan önce numarasını silmiştim. Onca gelgitten sonra bile, onunla tüm bağlarımı koparmanın kendimi daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm.

Şimdi pişmandım.

"Peki Instagram?" dedi Luli. "Mesaj at ona!"

"Yüklenmiyor!" dedim tiz bir sesle. "Uygulama yüklenmiyor!" Instagram'ı kapattım ve feribot tarifesini tekrar kontrol ettim. 10:15 idi. En son tekne Bağevi Sığınağı'ndan saat 10:00'da ayrılmıştı ama yirmi dakika içinde bir tane daha kalkıyordu. Umarım, Wit ona binecekti.

Cipin hız göstergesine baktım.

Saatte elli kilometreyle gidiyordum.

Beş gibi geliyordu.

"Çabuk ol," dedim kalbim hızla çarparken. "Lütfen Luli, daha hızlı git!"

Bir kaşını kaldırdı. "Daha hızlı mı?"

"Evet." Hemen kafamı sallayarak onayladım. *"Daha hızlı."*

Gaza bastığında yine biraz ürktüm ama bu hafta başına göre daha azdı. Luli iyi bir şofördü; ehliyetlerimizi almadan önce birlikte araba kullanmıştık. Wink ona iyi öğretmişti, ayıktı ve arabanın tüm hakimiyeti ondaydı. Hiçbir şeyin olmayacağını iliklerimde biliyordum. Luli, Bağevi Sığınağı yolunda hız sınırına takıldı, bacaklarımı tüm bu süre boyunca aşağı yukarı titretmeye devam ettim. Tabii ki kırmızı ışıkta durduk.

"Ne söyleyeceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "Sadece oraya gitmemiz gerekiyor."

"Ya çoktan feribota bindiyse?"

"O zaman bir yaya bileti alacağım..." Ellerimle yüzümü kapatmadan önce aklıma geldi. "Kahretsin, cüzdanım sırt çantamda kaldı! Raptor'da!"

"Endişelenme," dedi Luli. "Benimki var, Jake'in Mad Martha'dan kazandığı bahşişlerin tamamı da içinde."

Cipin konsoluna doğru eğildim ve yanağını öptüm. "Harikasın!"

Bağevi Sığınağı'na vardığımızda, feribot limanı tam bir karmaşaydı ve tüm arabalar The Island Home'a binmeyi bekliyordu. Volvo'ların üstüne bağlanmış kanolar, bagajların ve plaj sandalyelerinin ağırlığı altındaki Range Rover'lar, devasa SUV'lerdan sarkan bisiklet rafları. Üstü açık Wrangler'lar bile oradaydı ama onlardan hiçbir müzik sesi gelmiyordu. Herkes gidişinin yasını tutuyordu.

"İyi şanslar!" dedi Luli, ben emniyet kemerimi çözüp cipten inerken... Arabalar artık rampadan çıkıyordu ve ben de yaya hattını hızlıca taradım. İnsanlar vapura biniyorlardı ama aralarında sarı saçlı bir çocuk göremedim. *İşte başlıyoruz,* diye düşündüm.

Sadece son dakika biletleri almak için bekleyen bir sıra insan

bulmak için feribot gişelerine koştum. Beklerken midem bulandı ve nihayet sıra bana geldiğinde, nabzım kulaklarımda o kadar güçlü bir şekilde atıyordu ki konuşamadım –bir tomar dolar banknotu uzattım. Bu kısım bile bulanıktı.

Yürüme alanı henüz kordon altına alınmamıştı ama öyle bir panik sarmalının içindeydim ki binişlerin bitmek üzere olduğundan endişelendim. "Bekleyin!" diye bağırdım. "Beni bekleyin!"

Bilet memuru güldü. "Tam zamanında."

Ona sakince gülümsedim sonra rampadan tekneye bindim. Wit bu vapurda değilse bile, diğer tarafta ailemi beklerdim. Luli onlara her şeyi anlatırdı.

Ben arabaların arasından geçerken bir kadın, "Hayır, Jeffrey, henüz değil," dedi. "Önce emniyet kemerini çözmem gerekiyor!"

Bir başkası, "Benimle dalga geçiyorsun, Becca," dedi. "Şarj cihazını evde mi unuttun?"

Merdiven boşluğuna ulaştım ve basamakları hızla tırmandım. *Üst güvertede olmalı,* diye tahminde bulundum. *Eğer buradaysa, üst güvertede olacaktır.*

Dışarı çıktığımda taze bir esinti etrafımda döndü ve bulutlar dağılmış, böylece güneş parlayabilmişti, Claire sihrini kullanıyordu. Sırtım ısındı. Bir grup aile koltukları doldurdu ve parmaklığın yanında çocuklar büyük dürbünlerden bakmak için koşuşturdular.

Midem kasılmıştı.

Uzun boylu ve tuzlu saçları olan biri, yarı bağlı spor ayakkabıları ve arkasında #OLEYYOARTIKBİRDUPRE yazan tanıdık açık mavi bir tişört giymiş ve kot pantolon giymişti. Kumaş esintide dalgalandı ve gözlerim hemen doldu. Gözyaşlarımı sildim ve hâlâ ne diyeceğimi bilmesem de ayaklarım ileri doğru hareket etti.

Güverteyi geçerken küçük bir kız Wit'in tişörtünü çekiştirdi ve dürbünü işaret etti. Bakmak istedi ve ben onun gülümseyip kenara çekilmesini izledim. Korkuluklara yaslandı ve denize baktı. Feribot kornası çaldı.

Derin bir nefes aldım.

Ve sonra yaptım.

"Hey Stephen!" diye bağırdım ve iki saniye sonra tam yanındaydım. Sırıttım, elini tuttum ve "Bana Yeni Zelanda hakkında daha fazla bilgi ver," dedim.

BİR YIL SONRA

EPİLOG

Turtalar öğleden sonra ikide fırından çıkacaktı. Güzel bir Temmuz öğleden sonrasıydı, parlak mavi gökyüzü hamur işleri kadar kabarık görünen beyaz bulutlarla kaplıydı. Kitapçıdaki mesaimi bitirdikten sonra telefonumu kontrol ettim ve bir mesaj geldiğini gördüm: *Saat kaçta orada olmalıyım?*

Gözlerimi devirdim ve cevap yazdım: *Bunu daha önce yaptın! İkiye on kala!*

Sadece dalga geçiyordum, yazdı ben bisikletime atlarken. *Sakin ol.*

Bisiklet yolundan ayrıldığımda saat 1:53'tü ve Morning Glory görüş alanıma girdi –uçsuz bucaksız dönümlerce yeşil alanlar ve kır çiçekleri, bahçeler, çocuklar ve tıklım tıklım piknik masalarıyla çevrili başıboş sedir kiremitli çiftlik evi. Yolculuk yüzünden sırtımdan ter damlıyordu ve nabzım hızlanmıştı. Onun çoktan geldiğini umdum; bugün ciddi bir rekabet olacaktı.

Ama tabii ki gelmemişti.

"Michael!" diye seslendim, çakıl taşlı park alanından geçerken. "Ne oluyor?"

Arabasını göstermekle meşguldü. En iyi sahil kruvazörü olan 1973 model International Harvester Scout'tu. "Ada arabamız," dedi ona. Bana doğru koşmadan önce arabanın en yeni hayranlarıyla el sıkıştı. Onu yolun yukarısına ve evin içine doğ-

ru sürükledim, müşterilerin alışveriş yapmak için dolaştığı ve hâlâ boş olan pasta vitrinini gözleriyle kestikleri yere. "Bunu neden *yapmamız* gerektiğini anlamıyorum," dedi ben futbolcu çerçevesini kaçınılmaz izdihamı engelleyecek şekilde konumlandırırken. "Yararlardan birinin—"

"Yalnızca arta kalan varsa," dedim, eserime hayran olmak için başımı eğerek. "Turtalarda durum asla böyle değildir."

Başını salladı, sonra kollarını kaldırdı ve parmaklarını çıtlattı. Fırıncılar şimdi turtaları çıkarıyorlardı, şeker ve böğürtlenlerin tatlı kokusu bize doğru geliyordu. Yırtıcı hayvanların avlarını gözetlemesi gibi insan kümeleri vitrin raflarına doğru yaklaştı. "Numaranı yap," diye mırıldandı.

"Sen de kendi numaranı yap," dedim dizlerimin üzerine çökmeden önce. "Affedersiniz!" Önümdeki müşterilerin arasından sürünerek geçtim. "Affedersiniz ama sanırım küpemin tekini düşürdüm! Büyükannem bunu bana doğum günüm için verdi. Bu bir aile yadigârı."

Michael ıslık çaldı ve dört büyük turtayla yüzeye çıktım: Yaban mersini, elma, şeftali ve tabii ki çilek kremalı. Sonra dükkânı dolaşarak Wink ve Honey'nin bu akşamki yıllık aile yemeği için gerekli diğer şeyleri topladık. İki düzine taze mısır, marul, iri domates, dolmalık biber, kırmızı soğan, mozarella peyniri ve kabak ekmeği (babam bu sabah somunumuzu bitirmişti).

"Eve dönerken arabayı ben kullanabilir miyim?" diye sordum kasada sıraya girdiğimizde.

"Tabii," dedi Michael. "Işık hızında gitmeyeceğine söz verirsen."

Ona bir bakış attım. "Michael, hız sınırının beş mil üzerindeydi."

"Meredith, hız cezası *on beş* mil üzerinde olduğunu yazıyordu."

"Kullanan ben değildim."

Omuz silkti. "Sen bir suç ortağıydın."

Kendi kendime gülümsedim. Pravika, Jake ve ben birkaç hafta önce Mad Martha'dan herkesin siparişlerini almıştık ve dondurmalar erimesin diye hızla eve gitmek zorunda kalmıştık. Çiftlik yoluna dönmeden hemen önce bir polis bizi yakalamıştı. Asla bir polis tarafından durdurulmamış olan Pravika, Jake ehliyetini verirken dilini yuttu ve ben de torpido gözünden sigortayı çıkardım.

Wink daha sonra bu konuda bizimle konuşmuştu.

Michael, "Bak, o araba benim bebeğim," dedi.

Güldüm. "Sarah bunu duymasın."

"Ne demek istediğimi biliyor..." dedi ama gerisini getirmedi. Sonunda köşeyi dönmüştük ve kalbim hızla çarpıyordu.

Sonra daha da hızlandı.

"Stephen!" diye bağırdım ve ikinci kasanın arkasında duran kasiyer bana baktı. Kum rengi saçlar, parlak turkuaz gözler, güneşin öptüğü bir cilt ve o kahrolası çarpık sırıtış.

Michael, üvey kardeşinin kasasına yönelirken içini çekti. "Yemin ederim buna asla alışamayacağım. Kimse –ve gerçekten kimse– senin dışında ona öyle seslenmiyor."

"Ve kimse seslenmemeli." Güldüm. Stephen'a taktığım özel ad aslında bir takma ad değildi.

"Yani şimdi olay bu mu?" diye aylar önce sormuştu. "Artık Wit değil miyim?"

"Wit kim?" cevap vermiştim Yeni Zelanda'ya gitmesinden beş gün önce Vermont'dayken.

Aile odasındaki kanepede beni gıdıklamaya başlamıştı. "Tamam," dedi ben kıkırdarken. *"Tamam."* Parmakları yan tarafımda kıvılcımlar saçıyordu. "Ama sadece senin için, Katil."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum bizim aldıklarımızı taramasını izlerken. Mavi Morning Glory tişörtünde en ufak bir

kir bile yoktu. Stephen genellikle dışarıda tarlalarda çalışırdı.

"Birisi hasta olmuş," diye yanıtladı, "bu yüzden yoğun saatte içeride fazladan bir kişiye ihtiyaçları vardı... ah, güzel!" Gözleri parladı. "Dört turta!"

Michael duygusuz bir sesle, "Kolayca kenara ayırıp eve kendin getirebilirdin," dedi.

"Bu kurallara aykırı."

"Gerçekten olmamalı," diye homurdandı Michael.

Aldıklarımızı poşetlemeye yardım ettim ve Stephen'ın çalışan indirimine rağmen Wink'in ünlü sözünü düşündüm: *Morning Glory'den turtalar ve yüz doların altında bir fatura olmadan ayrılmak imkânsız!*

"Bekle," diye bağırdı Stephen arkamızdan. "Bir şey unuttun."

Michael, "Hayır, fiş bende," dedi ama gülümseyip poşetlerimi onun kollarına sıkıştırdım, böylece Stephen'a sarılarak veda ettim.

"Çok şefkatlisin," diye mırıldandı, yanağına üç hızlı öpücük kondurmak için gerindikten sonra. Nedenini bilmiyordum ama hep üç kez oluyordu. Bir kez yeterli değildi.

"Evet, biliyorum," dedim hafifçe, kolumu beline dolayarak. "Bir zamanlar birisi bu gözlemi yapmıştı."

Michael öksürdü. "Hiç profesyonel değil Witty."

Stephen beni bıraktı, sonra göz kırptı. "Daha *sonra* çok şefkatli olacağım."

Ben de ona göz kırptım. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

~

Michael eve giderken arabayı benim kullanmama izin verdi. Bisikletimi arka koltuğa yükledik ve ona ne kadar ciddi olduğumu göstermek için saçımı atkuyruğu yaptım ve dramatik bir şekilde Wink'in güneş gözlüklerini taktım. "Hadi şu çiftlik tezgâhını havaya uçuralım!" dedim.

Kıkırdadı. "Sen tam bir budalasın."

Kontağı çevirip dikkatlice park yerimizden çıkmadan önce Hamilton beyzbol şapkamı düzelttim. İlk yılımı yeni bitirmiştim. Stephen'ı geçen yaz feribotta yakaladığımda her nasılsa her şey tıkırında gitmişti. O gitmeye can atıyordu ve bir maceraya hazırdı ama ben değildim. En azından henüz değildim. Başka bir kıtaya gitmek sorunlarımı çözmezdi; ihtiyacım olursa ailemin yanımda olacağı şekilde bunları evde çözmem gerektiğini biliyordum. Üniversite için onlara yakın olmaya mı *ihtiyacım* vardı? Yoksa üniversiteye giderken de onlara yakın kalmak mı *istedim?*

İkisi de, diye karar vermiştim. Yurt malzemeleri için alışverişe çıkmayı önerdiğimde ailem rahatlamış görünüyordu ve tabii ki Wink ve Honey de kararımın arkasında durdu.

Hamilton'ı sevdim. Gerçekten çok sevdim. Oryantasyon grubum, oryantasyon sona erdikten çok sonra da birlikte yemek yemeye devam ederek birbirine sıkı sıkıya bağlı bir arkadaş grubu haline geldi. Birkaçı geçen ay Bağevi'nde vakit geçirmişti. "Evet Luli!" demişlerdi, ben ve Luli Nisan ayındaki Hamilton ziyaretini hatırlayarak onları feribottan aldığımızda. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

Ailemin hemen bir tepenin arkasında olmasının da avantajları vardı. Çamaşır yıkamam gerekirse, ortak kullanılan makinelerden vazgeçip eve yürüyerek gidebiliyordum ve arkadaşlarım ara sıra ev yapımı yemek yemek için evime gelmeye bayılmıştı. Annem her zaman bir grup insan için yemek yapmaktan heyecan duyardı. *Bu akşam yeni bir lazanya tarifi deniyorum,* diye bana mesaj atardı. *İlgilenen varsa bana haber versin!*

Pek şikâyetim yoktu.

Stephen'ı özlemem dışında. Stephen'ı çok özlemiştim. Vermont'taki son vedamızda, "Gitmiyorsun," demiştim. Raptor'un

yanında duruyorduk, başımı gömleğine gömmüştüm. "Gitmiyorsun. Önümüzdeki hafta sonu, tercihen akçaağaç şekerlemeleriyle Clinton'a geliyorsun."

Güldü. "Önümüzdeki dokuz ay boyunca kendine bunu mu söyleyeceksin?"

Kafamı göğsüne yasladım. "Kesinlikle deneyeceğim."

Uzak mesafe ilişki düşündüğümden daha da zordu. Mümkün olan her şekilde iletişim kurduk ancak bazen imkânsız geliyordu. Sabah sekize kadar yurdumun ortak alanında oturup onunla görüntülü konuşur ve ardından kahvaltı için ayrılmadan önce duşta ağlardım. O günlerde oda arkadaşlarım "O bir Stephen Bağımlısı," demişlerdi.

Ama Stephen Sürprizleri de vardı. Herhangi bir haber vermeden, üstünde tamamı büyük harflerle adımın yazılı olduğu paketler postayla gelmeye başladı. Elyazısı kalbimi durduracak güce sahipti. Favorilerim arasında seyahatlerinden küçük hatıralar, içinde her zaman bana yazılmış yeni bir mektup içeren deri bir günlük veya solmuş bir tişört ya da onun gibi kokan uzun kollu bir fanila vardı: Portakallı şampuanı, sabunu, teri ve biraz yeni kokusu. "Down Under"ı* almıştı. Benim gibi kokana kadar her zaman tişörtü ve fanilayı yatarken veya kampüste giydim, sonra günlüğe kendi yazımla bir şeyler ekleyerek geri gönderdim.

Sonunda birden fazla defter doldurduk –mektuplar, çizimler, çıkartmalar, şarkı sözleri, kötü yazılmış şiirler. Ona ilk kez bir defterde onu sevdiğimi söyledim.

Seni seviyorum Stephen. Sana tapıyorum ama seni bundan daha çok seviyorum.

Bir gece telefonda "Ben de seni seviyorum Katil," demişti ve sonunda not defterini geri aldığını bildiğim için sırıttım. "Sana tapıyorum ama seni bundan daha çok seviyorum."

* Avusturalyalı rock grubu Men at Work'ün 1981 tarihli albümü – (e. n.)

Yine de hiçbir şey bahar tatilinden daha iyi değildi. Hamilton bize iki hafta izin verdi ve ben de bu süreyi onunla Avustralya'yı keşfederek geçirmeye karar verdim. O zamana kadar yedi aydır ayrıydık. Havaalanında kollarına atılıp ellerimi saçlarına doladığımda Stephen gülmüştü. Bana sıkıca sarıldı. "Üzerime tırmanmanı ne kadar özlediğimi bilemezsin."

Ardından, Avustralya'da ve yemyeşil manzaralarında birlikte fotoğraflar çekerek herkesin en sinir bozucu bulduğu Instagram çifti olmaya başladık. Asla açıklama yazmıyorduk, sadece #BeniWitryyeAyarlayın.

Aman tanrım... Diye @mpdNOLA ilk fotoğrafa yorum yapmıştı. *Geri döndüler.*

Kesinlikle evet, geri döndüler! Diye yanıtlamıştı @Sarah_Jane. *Ve her zamankinden daha iyiler!*

Ayrılma zamanım geldiğinde ikimiz de birbirimizi bırakamadık ve Mayıs'ta geri döndüğünde New Orleans Havaalanı'nda olacağıma söz verdim. Çünkü o şehir, yendiğim başka bir korkuydu –Sarah ve Michael, Şükran Günü'ne ev sahipliği yapmıştı ve ben orayı sevmiştim.

"Tamam iyi." Stephen rahatlayarak yere yığılmıştı. "Öf," diye inledi. "Şimdi Meredith Özlemi'ne geri dönmeliyim..."

Ensemdeki tüylerim diken diken olmuştu. "Bir saniye," dedim ona bakmak için geri çekilirken. "Meredith Özlemi de ne?"

~

Turtaları müştemilatın mutfak tezgâhına koydum ve Avustralya'dan aldığım bir bikiniyi giydim. Arkadaşlarımın geri kalanı hâlâ işteydi, bu yüzden bir plaj çantası hazırladım ve Gizli Sahil'e doğru yola çıktım. Loki, Clarabelle ve havlayan birkaç köpek daha bir şeylerin kokusunu aldıkları için önümden koştular.

Tabii ki, Paqua Göleti ıssızdı. Yerleşmeden ve çantamdan bir günlük çıkarmadan önce havlumu açtım ve güneş kremi

sürdüm. Bu, Stephen'la benim aramda geçen mektuplarla dolu değildi; bu sadece benim yazılarımdan oluşuyordu. Bana ilham vermişti –ona mektup yazabiliyorsam, herkese mektup yazabilirdim.

Claire dolmakalem koleksiyonuna çok değer verirdi, ben de sadece o kalemleri kullandım ve tarihi koyu mavi mürekkeple yazdım. *Sevgili Claire*, diye başladım.

Nedense bugün bana küçükken yaptığımız tüm Paqua hazine avlarını düşündürdü. Wink'in ipuçlarını nasıl yarattığını hatırlıyor musun? Ve birlikte çizdiğimiz Çiftlik haritasını? O yazı asla unutmayacağım...

Ona her gün yazmadım, sadece onu en çok özlediğim zamanlarda. Kasabadaki terapistim, Claire kitaplarını şimdi nerede okuyor olursa olsun, her zaman kız kardeşim olacağını anlamama yardım etmişti. Hiçbir şey bizi gerçekten ayıramazdı. Her mektup bir hatıraydı, o an aklıma ne geliyorsa onu yazdım ve onları hep şöyle imzaladım:

Sevgimi olduğun ve olmadığın her yere gönderiyorum,

Mer.

Daha sonra günlüğü çantama geri koydum ve göletin şamandırasına doğru yüzdüm. Aşınmış ahşap plakalar güneşten ısınmıştı, bu yüzden gerindim ve gözlerimi kapattım. Ayak parmaklarıma su çarptığını hissettiğimde sadece beş dakikadır uyuyormuşum gibi hissetmiştim. Onları kıvırdım ama tam olarak uyanmadım. Sonra tekrar hissettim... ve tekrar... *ve tekrar.*

"Stephen!" Doğrulduğumda yalnız olduğumu gördüm. "İyi deneme," dedim, şamandıranın kenarına sürünmesi için yüz üstü dönerek. "Burada olduğunu biliyorum."

Kafasını sudan çıkararak göletin yüzeyinde belirdiğinde hâlâ çığlık atıyordum. Bana güldü, sanki onu yumruklamaya hazırmış gibi yumruklarımı kaldırdım. "Seni korkuttum," dedi. "Değil mi?"

"Nasıl bu kadar çabuk döndün?" diye sordum.

Stephen'ın kaşları çatıldı. "Mesaim bitti," dedi ve gökyüzüne, ağır ağır batan güneşe baktı. "Herkesin bugünlük işi bitti."

Oh... demek ki beş dakikadan fazla *uyuyakalmıştım*. Midem kasılmaya başladı ve Stephen su üzerinde çalışırken bir elini dizime koydu. "Claire'e yazdım," dedim ona birkaç parmağımı kaygan saçlarında gezdirerek. "Daha önce -ona hitaben günlüğüme bir mektup yazmıştım."

Başını sallayarak onayladı. "Bu gecenin ne olduğu düşünülürse, yapar mısın diye merak etmiştim..." Sustu ve elini çevirdi. Aldım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Güneş gökyüzünde belirgin bir şekilde alçalana kadar sessiz kaldık. Birbirine dolanmış ellerimizi kaldırdım ve parmak boğumlarını öptüm. "Gitsek iyi olur," dedim, yanında soğuk suya girerek. "Bizi beklerler."

"Evet," dedi. "Ama önce..."

Beni öpmesine fırsat vermeden suyun altına daldım, o da suya daldığında kahkahalarla su yüzüne çıktı ve beni ona sımsıkı sardı. Sonra ellerinden kurtuldum ve kıyıya kadar yarıştık. "Acele et!" diye bağırdım. "Geç kalırsak bulaşıkları yıkarız!"

~

Mutfak tıklım tıklımdı, ben de bebeği dışarı çıkardım. Honey'nin battaniyelerinden biri çimenlerin üzerine serilmişti ve onu kollarımda sallamak için oturdum. Birbirimize gülümsedik -çok gülen bir bebekti. "Sana her şeyi öğreteceğim," dedim ona. "Sana Çiftlik hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreteceğim ve birlikte çok eğleneceğiz."

Annesinin sesini duymadan önce sadece bir dakika geçti. "Aman Tanrım, o nerede?" Sarah evin içinden çığlık attı. Pencerelerin çoğu akşam esintisi içeri girsin diye açıktı. "Claire nerede?"

Stephen, "Sanırım gelinimle birlikte dışarıda," dedi.

"Wit tatlım, böyle olmaz," dedi Honey ona.

"Neden?" diye sordu. "Meredith, Claire'in vaftiz annesi ve ben de Claire'in vaftiz babasıyım; biz onun vaftiz ailesiyiz. Bana mantıklı geliyor." Durdu. "Ayrıca, Mer bana bir iki kez *damadı* olduğumu söyledi."

"Rüyadaydı!" Herkes gülerken ona bağırdım. "Bir seferlikti, tek bir rüyaydı!"

"Ne olursa olsun," dedi Stephen, "Torunun olmamı istemez miydin, Honey?"

Kızardım ve büyükannemin de kızardığını hayal edebiliyordum –Stephen'a o kadar âşıktı ki. Bu yaz Büyük Ev'de kalıyordu ve Wink'e sadece kahvenin hazır olduğunu söylerken Wit'e her sabah kahvaltı hazırlıyordu.

"Oh iyi!" Sarah battaniyenin üzerinde bana katıldı ve kızını alnından öptü. "Nerede olduğunu merak ediyordum, küçük aşkım."

Yemek masası, her zamanki karmakarışık sandalyelerle çevriliydi, lezzetli yaz yemekleriyle dolu tabaklarla doluydu. O öğleden sonra Brad Amca ve Christine Yenge çift olarak su kayağı zaferiyle övünürken –ailem buna karşı çıktı– ben de Eli'ın yeni erkek arkadaşıyla ilgili tüm ayrıntıları Rachel Yenge'ye verdim. Michael, Claire'i kucağında tutuyordu ve Sarah onlara hayranlıkla bakarak fotoğraflar çekti. Ve taburesinde yüksekte oturan Stephen, Julia Hala ile Çiftlik'te bir yerde bir bitki ve sebze bahçesi kurmayı nasıl umduğundan bahsetti. "Kır Evi ideal," dedi. "En verimli çimlerin orada olduğunu düşünüyorum."

Sonunda, turtalar dilimlenip üzerine dondurma topları konarak servis edildikten sonra Wink sandalyesinden kalktı ve masa sessizleşti. "Bu gece özel bir gece," diye söze başladı, sonra geri adım attı. "Eh, bu tamamen doğru değil. Ailem, sizinle *her*

gece," –masanın çevresini işaret etti– "özeldir. Her bir kumsal gününe ve alacakaranlıkta çıktığımız her bir traktör yolculuğuna değer veriyorum. Honey ve ben burada yaşayıp çocuklarımızın ve onların çocuklarının büyümesini izlediğimiz için kendimizi çok şanslı hissediyoruz."

Sanki bir işaret almış gibi, Claire mızırdandı.

Herkes kıkırdadı. "Evet, Bayan Dupré," dedi Wink, "ve çocuklarının büyümesini bile izlediğimiz için şanslıyız." Gülümsedi, gözlerinin etrafındaki gülme çizgileri derinleşti. "Ama bu gece özel bir gece," diye devam etti, "çünkü bu, Çiftlik'te yeni bir bölümün açılışını işaret ediyor." Honey'ye başını salladı. "Sevgilim, eğer yapabilirsen..."

Büyükannem evin içinde gözden kayboldu ve o parıldayan bir altın kupayla döndüğünde herkes nefesini tuttu. Masanın altından Stephen'ın eline uzandım, gözlerim yanıyordu. Bunun ne anlama geldiğini zaten tahmin etmiştim ama Honey kupayı büyükbabama verirken zarif yazılara gözlerimi kısarak baktım. Kız kardeşimin adı defalarca yazılmıştı, ardından da Stephen'ın adı.

"Claire Fox Kupası," dedi Wink, "artık her yazın Suikastçı kazananına verilecek. Hepinizin o plastik madalyaları takdir ettiğinizi biliyorum ama bu..." Sustu ve eli biraz titreyerek kupaya baktı. "Geçen yaz Claire'in anısına oynadık ve bundan sonra da *her zaman* Claire'in anısına oynayacağız."

"Bizim Suikastçı tanrıçamız," diye bitirdi Honey. "Mirası sonsuza dek yaşayacak."

Tüm masa dayanışma içinde alkışladı. Stephen'ın elini sıktım ve sonra aileme sarılmak için ayağa kalktım. Annem gözyaşlarımı sildi ve yanağımdan öptü.

"Ah, ve bir şey daha," dedi Wink birkaç dakika sonra, gelişigüzel bir şekilde üçüncü dilim şeftalili turtayı servis ederken. "Hedefleriniz gece yarısı atanacak!"

~

Ayrıldığımda onları uyandıracağımı bilmeme rağmen, annemle babamın uyuduğunu bildiğim halde yataktan sıvıştım. Tel kapı ve paslı menteşeleri sihirli dokunuşlarını kaybetmemişlerdi. Arkamdan gıcırdayarak kapandığında annem, "Çok geç değil mi, Meredith," diye hülyalı bir şekilde seslendi.

Sweatshirtüm ve pijama altımla bahçeyi geçerken rüzgâr kamçı gibi esiyordu ve ezilmiş deniz kabuğu parçalarını toplamak için çömelmeden önce Büyük Ev'in garaj yoluna vardığımda sebepsiz yere güldüm.

Sonra onları Stephen'ın penceresine atmak için gizlice evin önüne gittim. "Rapunzel, Rapunzel!" diye fısıldadım. "Hemen kıçını buraya getir!"

Penceresi gıcırdayarak açıldı. "Sadece beni koruyacağına söz verirsen!" diye fısıldadı Stephen. "*Bıçağın* var mı?"

Kıkırdadım. Evet, çakım artık evde işe yaramaz bir kutuda saklanmak yerine Paqua'daydı. "Elbette," dedim. "Yolumuza çıkan herkes ölüme mahkûmdur."

Stephen güldü ve verandanın çatısına tırmandı, zahmetsizce yolunu bulmaya çalıştı. Geçen yaz çatıdan yaptığı suikasttan bu yana tecrübeli olmuştu. Ne de olsa bunu her gece yapıyorduk. Bazı geceler burada, bazen müştemilatta buluşmuştuk ama her gece birlikte yürüyüşlere çıkmıştık. "Tamam," dedi bir sütunu yere indirdikten sonra. "Hazır mısın?"

Ona elimi uzattım; tuttu ve öpüşebilmemiz için beni kollarının arasına aldı. "Hazırım," dedim ardından.

Ve yola çıktık.

Bu yürüyüşlerde her şeyi konuştuk. Her şey hakkında konuştuk. Gelecek hakkında konuştuk. Stephen, Tulane'den Vermont Üniversitesi'ne transfer oluyordu ve bu kış bana kayak yapmayı öğreteceği için heyecanlıydı. Bu arada bırakın aynı kıyıyı, aynı *kıtada* olacağımız için heyecanlıydım.

Yine de Stephen Sürprizleri'nde ısrarcıydım. Bunun sadece bir sonbahar yaprağı mı yoksa bir Vermont Üniversitesi gazetesi mi olduğu umurumda değildi. Paketleri geldiğinde, elyazısını gördüğümde...

Pekâlâ, gördüğüm an resmen eriyordum ve günümü güzelleştiriyordu.

"Tamam," diye kabul etmişti, "karşılığında Meredith Özlemi aldığım sürece."

Bu gece, Suikastçı'yı tartıştık. "Onlara bakın!" Brad Amca yemekte bizi birbirimize fısıldarken görünce suçlamıştı. "Şimdiden komplo kuruyorlar!"

"Aslında kurmuyorduk," diye yanıtladı Stephen. "Mer'e bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylüyordum."

Gülmemek için kendimi çok zor tuttum.

Kesinlikle komplo kuruyorduk.

"Sana kim çıktı?" diye sormuştum.

"*Sana* kim çıktı?" diye cevap vermişti.

Çıkan ismi kulağına fısıldadım.

Karşılık olarak bir isim fısıldadı ve ardından, "Yeni bir anlaşma yapmalı mıyız?" diye sordu.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Çoktan bir anlaşmamız olduğunu biliyorsun." Sıcak vücuduna tırmandım ve bacaklarımı beline doladım, kollarımı boynuna dolayarak bir elimi saçlarının arasından geçirdim. "Çünkü sana tapıyorum, Stephen," diye mırıldandım. "Sana tapıyorum ama seni bundan daha çok seviyorum."

"Seni sevdiğim kadar mı, Katil?" diye sordu, ay ışığında bana sırıtarak, gülümsemesi çok hilekâr ve mükemmeldi.

Cevap vermedim. Ben onu öptüm, sonra o beni öptü.

~

Ertesi sabah erkenden Stephen'ın odasından gizlice çıktıktan sonra müştemilatın bahçesinin kenarındaki yaşlı meşe ağacını ziyaret ettim. Claire'in kupasındaki yazıları hayal ederken, parmaklarımı ağacın üstündeki çentiklerde gezdirdim. "Kazanacağım," diye fısıldadım son işarete ulaştığımda. "Bu yıl kazanacağım."

Teşekkürler

Yine parlak ışıklar altında en çok destek aldığım oyuncum: Eva Scalzo, harika edebiyat ajanım. Bu yeni dünyaya seyahat etmek için, başka bir dünyanın ve onun inanılmaz derecede özel karakterlerinin kapısını kapatmam gerektiğini biliyorsun –bunun benim için ne kadar zor olduğunu anladığın için teşekkür ederim. Yine de, buradayız ve daha mutlu olamazdım. Tek yaptığım telefonda rastgele ifadeler söylemekken bir hikâyeyi bir araya getirmeme yardımcı olacak eşsiz yeteneğe sahip olduğun için teşekkür ederim: *Martha'nın Bağevi! Taylor Swift! Düğün! Kız kardeşler! Suikastçı! Timothée Chalamet! Notting Hill'in sonu!*

Bu nasıl bir büyücülüktür?

Zevkli olduğumu düşündüğünüz için teşekkür ederim ve lütfen bu duygunun karşılıklı olduğunu bilin.

Editörüm Annie Berger'e: Sanırım sana da benzer bir satış konuşması yaptım? Belki biraz daha spesifikti? *Hikâye sadece bir haftayı anlatacak! Martha'nın Bağevi'nde bir düğün! Ama aynı zamanda rekabetçi bir Suikastçı oyunu! Büyüleyici ve ilginç bir aile! Ve süper sevimli bir romantizm!*

Her iki durumda da konsepte ayak uydurduğunuz ve hayal-

lerimin yaz kitabını yazmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Şu an tek istediğim bir tanesini alıp sahile gitmek ve güneş batana kadar okumak. Desteğiniz ve rehberliğiniz olmadan başaramazdım.

Sourcebooks ekibi! Cassie Gutman, Jackie Douglass, Ashlyn Keil, Alison Cherry, Nicole Hower, Michelle Mayhall ve harika kapak tasarımcım Monique Aimee'ye çok teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabın her santimi, görülmesi gereken bir güzellik.

Martha'nın Bağevi: Beni büyülüyorsun. Aşkımız ben daha yürüyemeden başladı ve bunun bir ömür süreceğini biliyorum. Böyle bir cennet parçasını korumak için yorulmadan çalışan ve her yaz orayı bana açan Flynn ailesine özellikle hayranlık duyuyorum. Paqua Çiftliği birdenbire aklıma gelmedi. Dikilitaşın gerçekte ne dediğini bildiğim için çok şanslıyım.

2011 Yaz Takımı'na –ah, ne haftaydı. On altı yaşımı, özel ve renkli tişörtlerle kutladık, Hayden sahilde dans etti ve Scott, Jen'i çatıdan vurdu. Eğlence herkese işlemişti!

Ayrıca aklımda düğünler olmadan bu kitabı yazamazdım. Trip ve Cindy Stowell, College Boy ve Miss Machette, Hayden ve Danielle Schenker ve tabii ki Jerry ve Jennifer Walther. Sarah ve Michael'ın özel gününü yaratmak için dörtlü bir füzyon gerekti.

Bu arada hepinizi geç de olsa tebrik ederim.

Erica Brandbergh, dizüstü bilgisayar kulübümüze ve lattelerimize bayıldım. Taslak hazırlama aşamasında beni kontrol altında tuttuğun için teşekkür ederim. "Yazıyor musun?" diye sorardın (senin de yazman gerekirken), ben de mahcup bir şekilde cevap verirdim, "Hayır ama Spotify çalma listesi üzerinde çalışıyorum."

Beta versiyonun okuyucuları için bir kez daha minnettarım: Delaney Schenker, Mikayla Woodley, Madeline Fouts ve Kelly Townsend. "Bu, gelmiş geçmiş en çatlak taslak!" Şimdiye kadar

aldığım en iyi iltifatlardan biri olabilir ve Sarah DePietro, şaşkın sessizliğin ve vahşi el hareketlerinin kalbimi ne kadar doldurduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

NOLA ekibine çok sevgiler! Josh, kendin olduğun için. Kasi, tüm karmakarışık sorularıma cevap verdiğin için. Ve Katie, güzel oğlunun adını çalmama izin verdiğin için. Henüz orada değilsem, yakında geleceğime söz veriyorum.

Çiftlikte, kendi masamda yazmaktan yorulduğumda mutfaklarında veya yemek odası masalarında yazmama izin verdikleri için Brandbergh'lere, Schenkers'a ve Webber'lara teşekkür ederim. Stacy, *Tanrım mı* yoksa *Tanrım mı*? Daha fazla şekerleme lütfen Suzanne! Kathleen, hangisi hangi kedi?

Ve MDS, nereden başlamalı? Beşinci sınıftan, belki? Yeşil fermuarlı bir kapüşonlu ve çizgili boho etek (#moda) giyerek, öğretmenimize sizin gibi *sosyal bilimlerde* değil, *beşeri bilimlerde* olmam gerektiğini açıklarken? Sana kelimeler dolusu yazabilirim ama özetle şu: teşekkür ederim. Meredith'in hikayesini benimle yazdığın için teşekkürler Madison. Her beyin fırtınasını dikkatlice düşündüğün, her bölümü bittikten sonraki sabah okuduğun, ne zaman moralim bozulsa beni gaza getirdiğin için. Sen benim en sevdiğim yaratıcı danışmanımsın, sen bir dâhisin, sen benim en iyi arkadaşımsın. *Öptüm*, K.

Walther ailesinin yörüngesindeki herkese çok minnettarım. Geçen yıl evrensel olarak zor bir yıl oldu ancak kendi zorlu zamanımızda aileme ve bana gösterdiğiniz tüm sevgi ve destek için teşekkür ederim. Bize akşam yemeği pişirmek, köpeklerimizle ilgilenmek veya beni bir veya iki gece ağırlamak olsun, nezaketiniz ve cömertliğiniz için teşekkür ederim.

Webber Klanı: Fox'lar sizsiz bir hiçtir. Büyük ailemizin irili ufaklı parçaları, bu karakterlere işlenmiştir, başka türlüsünü yapamazdım. En çok Ross Webber'e teşekkür ederim. Ben bir

büyükbaba değilim ama sen benim büyükbabam olduğun için Wink'i yazmak çok doğal geldi.

Anneme, H ve E'ye: *Bana katlandığınız için teşekkür ederim* ifadesinden nefret ediyorum. Ama gerçekten... bana katlandığınız için teşekkür ederim. Bu kitabı yazarken tek yönlü bir zihnim vardı ve bu benimle yaşamayı pek kolaylaştırmadı. Her sohbete dahil olamadım, çok çabuk sinirlendim ve bunun için özür dilerim. Lütfen sizi sevdiğimi, sizin için burada olduğumu ve bunu atlatacağımıza inandığımı bilin. Biz güçlüyüz.

Ve son olarak, baba. Bu kitabın çıkacağını biliyordun ama keşke onu ellerinde tutabilseydin. Keşke ithaf sayfasını çevirip o ince tavrınla başını sallasan ve "İkiye iki" gibi kurnazca bir şeyler söyleseydin.

"Açgözlü olmaya gerek yok," derdim.

O anı yaşamayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin, seni ne kadar *özlediğimi* bilemezsin. Yirmi dört yaz. Yirmi dört Bağevi yazı geçirdik ve onlar büyülü yazlardı, sonsuza dek değer vereceğim şeylerdi. Sonsuza kadar en değer verdiğim insan olacaksın, harika, cesur, sevgi dolu babam. Artık gülüşünü duyamayacak veya omuzlarımı salladığını hissedemeyecek olsam da hâlâ benimle olduğunu biliyorum. Çiftlik'in yollarında her zaman birlikte yürüyeceğiz.

Yazar Hakkında

K. L. Walther, ailesi, köpekleri ve kitaplarıyla çevrili bir şekilde Pennsylvania, Bucks County'nin inişli çıkışlı tepelerinde doğup büyüdü. Çocukluğu buz hokeyi oynamak için kuzeydoğu sahilini dolaşarak geçti. New Jersey'de bir yatılı okula gitti ve Virginia Üniversitesi'nden İngilizce lisans derecesini aldı. En çok kitabıyla sahildeyken, New York Rangers için tezahürat yaparken veya büyük bir kâse patlamış mısır ve M&M kâsesiyle bir romantik komedinin tadını çıkarırken mutlu oluyor. Onu Twitter'da @kl_walther olarak bulabilirsiniz veya kendi sitesi olan klwalther.com'u ziyaret edebilirsiniz.